

De erfenis van Negen

1

Als je wilt onderduiken op een plek waar iedereen je kan zien, zijn er bepaalde regels. De eerste regel, of in elk geval de regel die Sandor het vaakst herhaalt, is: ‘Doe geen domme dingen!’

Ik sta op het punt om die regel te overtreden door mijn broek uit te trekken.

Lente in Chicago, dat is mijn favoriete seizoen. De winter hier is koud en winderig, de zomer heet en lawaaiig, maar de lente is perfect. Deze ochtend is het zonnig, maar toch hangt er nog een grimmige kilte in de lucht, een herinnering aan de winter. Vanaf Lake Michigan komt een ijskoude nevel aanwaaien, die me een prikkend gevoel in mijn wangen bezorgt en het trottoir onder mijn sneakers vochtig maakt.

Elke ochtend ga ik rennen over het pad langs het meer. Het is bijna dertig kilometer lang en ik loop het van begin tot eind. Ik neem pauzes wanneer ik maar kan, niet omdat ik die nodig heb maar om het onrustige grijsblauwe water van Lake Michigan te bewonderen. Zelfs als het koud is, denk ik er altijd over om erin te duiken en naar de overkant te zwemmen.

Ik onderdruk dat verlangen, net zoals ik de aandrang onderdruk om net zo hard te gaan lopen als de in opzichtige kleuren gehulde fietsers die langs me heen schieten. Ik kan harder lopen dan alle twee miljoen mensen in deze stad.

Maar toch moet ik het bij een sukkeldrafje laten.

Soms loop ik het pad twee keer, zodat ik echt een beetje kan zweten. Dat is een andere regel van Sandor: altijd zwakker lijken dan je werkelijk bent. Nooit tot het uiterste gaan.

Het is stom van me om daarover te klagen. Dankzij die regeltjes van Sandor wonen we hier nu al vijf jaar in rust en vrede. Het is alweer vijf jaar geleden sinds de Mogadoren ons in het vizier hadden.

Vijf jaar van steeds grotere verveling.

Dus als de iPod om mijn bovenarm plotseling begint te trillen, voel ik een scheut in mijn maag. Het apparaat hoort alleen maar te reageren bij onraad.

Ik neem niet meer dan een paar seconden om te beslissen wat me nu te doen staat. Ik weet dat ik een risico neem. Ik weet dat het indruist tegen alles wat me is opgedragen, maar ik weet ook dat risico's nemen vaak de moeite waard is. Ik weet dat je alles wat je zo moeizaam is bijgebracht soms moet negeren. Ik ga aan de kant staan en doe alsof ik kramp in mijn been heb. Als ik klaar ben met mijn strekoefeningen, trek ik snel mijn afritsbare lange broek uit en prop die in mijn rugzak. Daaronder draag ik een kort broekje in de kleuren van de St. Louis Cardinals. In Chicago zijn dat de kleuren van de vijand.

Maar de kleuren van het verkeerde team zijn veel minder riskant dan de drie littekens op mijn enkel. Honkbal is toch iets van een andere orde dan een bloedige interplanetaire oorlog.

Mijn lage sokjes en loopschoenen doen weinig om de littekens aan het oog te onttrekken. Iedereen die in de buurt is, kan ze zien, al betwijfel ik of mijn medehardlopers regelmatig elkaars enkels inspecteren. Alleen die ene loper wiens aandacht ik vandaag probeer te trekken zal het echt opmerken.

Als ik opnieuw begin te lopen, klopt mijn hart heel wat sneller dan normaal. Opwinding. Het is een tijdje geleden dat ik voor het laatst iets dergelijks heb gevoeld. Ik breek Sandors regel, en dat is heel opwindend. Ik hoop alleen maar dat hij me niet in de gaten houdt door middel van de bewakingscamera's die hij heeft gehackt. Dat zou niet goed zijn.

Mijn iPod begint opnieuw te trillen. Eigenlijk is het geen iPod. Hij speelt geen muziek, en de oordopjes zijn er alleen maar voor de show. Het is een apparaatje dat Sandor in zijn laboratorium in elkaar heeft geflanst.

Het is mijn Mogadoren-detector. Ik noem het mijn iMog.

De iMog heeft zijn beperkingen. Hij bespeurt Mogadorische genetische patronen in de onmiddellijke omgeving, maar zijn actieradius is beperkt tot een paar honderd meter en hij is erg storingsgevoelig. Hij maakt gebruik van Mogadorisch genetisch materiaal, en dat rot over het algemeen snel weg, dus het komt niet als een verrassing dat de iMog soms een beetje hapert. Zoals Sandor het uitlegt: het apparaat is iets wat we hebben gekregen toen we net vanaf Loriën hiernaartoe waren gekomen, van een mens die Loriën goedgezind is. Sandor heeft er een hele tijd aan zitten prutsen. Het was zijn idee om het apparaatje wat minder opvallend te maken door het in te bouwen in een iPod-omhulsel. Er staat geen tracklist of albumafbeelding op het schermje van mijn iMog. Het enige wat erop te zien valt, is een wit puntje tegen een zwarte achtergrond. Dat ben ik. Ik ben het witte puntje. De vorige keer dat we de iMog

hebben bijgesteld, was nadat we waren aangevallen. We hebben toen wat Mogadoren-as van onze kleren geschraapt, zodat Sandor die kon synthetiseren of stabiliseren, of er iets anders wetenschappelijks mee kon doen waar ik met een half oor naar geluisterd heb. Het is onze regel dat we ervandoor gaan zodra de iMog alarm slaat. Het is zo lang geleden dat het alarm is afgegaan dat ik me al was gaan afvragen of het ding nog wel werkte.

Maar toen ik een paar dagen geleden aan het rennen was, begon de iMog te trillen. Op het scherm zag ik een rood puntje dat langs het meer schoof. Die dag ging ik snel naar huis, maar ik vertelde Sandor niet wat er was gebeurd. Op zijn best zou ik dan niet meer langs het meer mogen rennen. Op zijn slechtst zouden we onmiddellijk onze spullen gaan pakken. En daar had ik allebei geen zin in.

Misschien is dat wel de eerste keer geweest dat ik de ‘Doe niet stom!’-regel heb gebroken, toen ik dingen voor mijn Cêpaan begon te verzwijgen.

Nu trilt en piept het apparaatje vanwege de rode stip een paar meter achter me. Het trilt en piept op de maat van mijn versnelde hartslag.

Een Mog.

Ik waag het erop en kijk snel even achterom. Het kost me geen moeite om te zien wie de Mog is. Hij is lang van stuk, met zwart, gemillimeterd haar, een wrap-around zonnebril en een sweater met het logo van de Chicago Bears erop, die hij ergens in een dumpwinkel heeft gekocht. Als hij niet zo bleek zag, zou hij voor een mens kunnen doorgaan, maar zelfs in deze koude voorjaarslucht is er geen greintje kleur op zijn gezicht te bekennen.

Ik ga wat harder lopen, maar neem niet de moeite om een ontsnapingspoging te doen. Waarom zou ik het hem gemakkelijk maken? Ik wil zien of deze Mog me kan bijhouden.

Tegen de tijd dat ik het pad langs het meer verlaat en naar huis loop, begin ik te beseffen dat ik misschien wel wat al te zelfverzekerd ben geweest. Hij is goed – beter dan ik had verwacht. Maar ik ben beter. Toch, terwijl ik nog harder begin te lopen, voel ik voor het eerst sinds ik me kan herinneren dat ik me zo heb ingespannen dat mijn hart echt wild tekeergaat.

Hij begint me in te halen, en ik begin steeds zwaarder te hijgen. Nu lukt het me nog wel, maar ik blijf dit niet eeuwig volhouden. Ik kijk nog een keer op de iMog. Gelukkig heeft mijn stalker nog steeds geen versterking opgeroepen. Ik zie nog steeds maar één rood puntje. Hij en ik, en verder niemand.

Ik sluit me af voor het stadsgedruis – yuppiestelletjes die samen gaan brunchen, gelukkige toeristengezinnnetjes die grapjes maken over de harde wind waar Chicago om bekendstaat – maar mijn aandacht is nu uitsluitend op de Mog gericht, en ik gebruik mijn op natuurlijke wijze versterkte gehoor om naar zijn ademhaling te luisteren. Hij loopt te hingen als een paard, maar zijn voetstappen hebben nog steeds hetzelfde ritme als die van mij. Ik luister naar iets wat zou kunnen aangeven dat hij een telefoon pakt, en ben gereed om het voluit op een lopen te zetten als hij een alarmsignaal uitzendt.

Maar dat doet hij niet. Ik voel zijn ogen in mijn rug prikken. Hij denkt dat ik hem niet heb opgemerkt.

Zelfvoldaan, uitgeput en niet al te snugger. Precies waarop ik had gehoopt.

Voor ons rijst het John Hancock Center op. De zon schittert in de duizenden vensters van de wolkenkrabber. Honderd verdiepingen en, helemaal bovenin, de plek waar ik woon.

De Mog aarzelt als ik door de schuifdeuren naar binnen loop, en komt dan achter me aan. Hij haalt me in als ik door de lobby naar de liften loop. Hoewel ik dat wel had verwacht, verstar ik toch als ik de koude loop van een klein Mogadorisch straalpistool tussen mijn schouderbladen voel.

‘Doorlopen,’ fluistert hij.

Hoewel ik weet dat hij me geen kwaad kan doen terwijl de Lorische beschermformule actief is, doe ik toch wat hij zegt. Ik laat hem in de waan dat hij me in zijn macht heeft.

Ik glimlach en zwaai naar de beveiligingsmedewerkers achter de balie. Met de Mog vlak achter me stap ik de lift binnen.

Eindelijk onder ons.

De Mog blijft zijn pistool op me gericht houden terwijl ik op de knop voor de honderdste verdieping druk. Ik ben nerveuzer dan ik had verwacht. Ik ben nooit eerder met een Mog alleen geweest. Ik houd mezelf voor dat alles precies volgens plan verloopt. Als de lift omhooggaat, doe ik zo nonchalant als ik maar kan.

‘Heb je lekker gelopen?’

De Mog grijpt me bij de keel en duwt me tegen de wand van de lift. Ik zet me schrap voor een harde stomp in mijn maag, maar in plaats daarvan voel ik een warm gevoel in mijn rug en zet de Mog naar adem happend een paar strompelende stappen naar achteren.

De Lorische beschermformule. Het verrast me altijd weer hoe goed die werkt.

‘Dus jij bent Nummer Vier niet,’ zegt hij.

‘Jij bent snel.’

‘Welk nummer ben jij?’

‘Dat zou ik je kunnen vertellen.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik zie niet in wat het uitmaakt, maar jij mag raden.’

Hij neemt me aandachtig op. Het is duidelijk dat hij daarmee probeert me te intimideren. Ik weet niet hoe de andere leden van de Garde zijn, maar ik laat me niet zo gemakkelijk bang maken. Ik maak de iMog los en leg die voorzichtig op de vloer. Als de Mog dat vreemd vindt, dan laat hij dat niet merken. Ik vraag me af wat de beloning is voor het gevangennemen van een lid van de Garde. ‘Ik weet je nummer niet, maar ik weet wel dat je een heel leven in gevangenschap tegemoet gaat terwijl wij je vrienden doden. Maar maak je niet druk,’ voegt hij daaraan toe. ‘Het gaat niet lang duren.’

‘Mooi verhaal,’ antwoord ik, en ik kijk snel even naar de cijfers op het bedieningspaneel. We zijn bijna boven.

Afgelopen nacht heb ik van dit moment gedroomd. Eigenlijk klopt dat niet helemaal. Ik lag wakker omdat ik lag te denken over wat er zou gaan gebeuren. Ik heb over dit moment liggen fantaseren.

Ik zorg ervoor dat ik van mijn woorden geniet.

‘Weet je wat het is,’ zeg ik tegen hem. ‘Jij komt hier niet levend uit.’

2

Voordat de Mog kan reageren, druk ik op een reeks knoppen op het bedieningspaneel van de lift. Dat doe ik in een volgorde die niemand in de hele wolkenkrabber ooit bij toeval zou indrukken. Met die code worden de beveiligingsmaatregelen geactiveerd die Sandor in de lift heeft ingebouwd.

De lift begint te trillen. De valstrik is nu geactiveerd.

Mijn iMog zweeft omhoog, slaat met een metalige dreun tegen de achterwand en blijft daar kleven. Voordat de Mog zelfs maar met zijn ogen kan knippen, wordt hij ook naar achteren getrokken door het straalpistool in zijn hand en alle andere metalen voorwerpen die hij misschien in zijn zakken heeft zitten. Met een krakend geluid komt zijn hand klem te zitten tussen zijn straalpistool en de muur. Hij schreeuwt het uit.

Had hij nou echt gedacht dat we de plek waar we wonen niet zouden beschermen?

De krachtige magneet die Sandor in de lift heeft geïnstalleerd is maar een van de noodmaatregelen die mijn Cêpaan heimelijk in het John Hancock Center heeft ingebouwd. Ik heb de magneet nog nooit zien werken met het doel waarvoor die bestemd is, maar ik heb er in de loop der tijd wel vaak mee gespeeld. Met de liftdeuren geblokkeerd en de magneet ingeschakeld, ben ik urenlang bezig geweest met vanaf de overkant van het penthouse muntjes de lift in proberen te gooien, zodat ze tegen de wand bleven plakken. Zoals ik al zei: de afgelopen tijd is het leven wat saai geweest.

Het was een leuk spelletje totdat de huurders op de verdiepingen eronder begonnen te klagen.

De Mog probeert zijn vingers te bewegen – die ongetwijfeld gebroken zullen zijn – maar zonder resultaat. Hij probeert me te schoppen, maar ik spring lachend weg. Is dat alles wat hij weet te bedenken?

‘Wat heeft dit te betekenen?’ roept hij.

Voordat ik antwoord kan geven, schuiven de liftdeuren sissend open, en daar is Sandor.

Ik heb nooit begrepen waarom mijn Cêpaan zo van dure Italiaanse

pakken houdt. Erg gemakkelijk kunnen ze toch niet zitten. Maar hoewel het zaterdagochtend is, is hij toch al tot in de puntjes gekleed. Zijn korte baard is pas geknipt en zijn haar is keurig achterovergekamd.

Het lijkt wel alsof hij bezoek heeft verwacht. Heeft hij me soms in de gaten gehouden terwijl ik aan het trainen was? Bij die gedachte krijg ik een akelig gevoel in mijn maag.

Ik heb me flink in de nesten gewerkt.

Sandor schroeft een geluiddemper in de loop van een fraai vormgegeven 9mm-pistool. Hij kijkt snel even mijn kant op. De uitdrukking op zijn gezicht is nietszeggend. Daarna kijkt hij de Mog indringend aan.

‘Ben je alleen?’

De Mog rukt opnieuw aan zijn pistool.

‘Hij is alleen,’ antwoord ik.

Sandor kijkt me snel even aan en herhaalt dan nadrukkelijk zijn vraag.

‘Had je soms gedacht dat ik daar antwoord op geef?’ grauwte de Mog.

Ik kan zien dat Sandor nijdig is. Maar het antwoord van de Mog zorgt ervoor dat er een licht geamuseerde blik in zijn ogen verschijnt. Hij trekt even met zijn mondhoeken, alsof hij zijn best moet doen om niet in lachen uit te barsten. Ik heb genoeg van die James Bond-films gezien waar mijn Cêpaan zo van houdt om te weten dat deze Mog hem zojuist een perfecte voorzet heeft gegeven voor een gevatte opmerking.

‘Nee,’ zegt Sandor. ‘Ik denk dat jij nu doodgaat.’

Hij brengt het pistool in de aanslag voordat hij me opnieuw aankijkt.

‘Jij hebt hem hiernaartoe gebracht,’ zegt hij. ‘Jij moet de klus dan ook maar afmaken.’

Ik slik moeizaam. Ik heb dit allemaal van tevoren zo gepland. Sinds dat rode stipje een paar dagen geleden op mijn iMog verscheen, heb ik nergens anders over kunnen denken. Maar toch, ik heb nog nooit eerder een Mog gedood. Ik heb echt geen medelijden met die hufter. Dat is het niet. Maar het is niet niks, iemand van het leven beroven, zelfs al is het maar een Mog. Zal ik daar een ander iemand door worden?

Ik weet het niet. Ik wil Sandors pistool overnemen, maar hij maakt een afwerend gebaar.

‘Niet zo,’ zegt hij, en hij laat het pistool vallen.

Ik laat het de vloer niet raken. Vorige maand heb ik mijn telekinese ontwikkeld en sindsdien hebben we er voortdurend op geoefend. Ik haal eens diep adem, concentreer me en zet me schrap. Ik laat het pistool omhoogzweven totdat het vlak voor het hoofd van de Mog hangt. Hij grijnst me minachtend toe. ‘Daar heb je helemaal de ballen niet vo...’ Met mijn geest haal ik de trekker over.

Het pistool maakt een gedempt geluidje. De kogel raakt de Mog recht tussen zijn ogen. Een paar seconden later is hij niet meer dan een hoopje as op de vloer van de lift.

Sandor plukt het pistool uit de lucht. Ik voel dat hij me aandachtig opneemt, maar ik kan mijn ogen niet van de as afhouden.

‘Ruim dat op,’ zegt Sandor. ‘En daarna moeten we praten.’

De ander heeft me bij mijn polsen gegrepen en houdt me nu op het bed gedrukt. Hij stoot een grommend geluid uit terwijl ik verwoed probeer me los te rukken, en hij hangt nu met zijn gezicht zo dicht voor het mijne dat ik zijn zure adem kan ruiken, zo dicht voor het mijne zelfs dat ik hem een kopstoot kan geven.

De kracht van de kopstoot is zo groot dat de neus van de Mog breekt. Zijn greep op mijn pols wordt wat lossen en ik slaag erin om me los te wurmen. Ik breng mijn benen omhoog en maak een achterwaartse koprol. Mijn voeten raken de muur en als de antizwaartekracht-Erfgave het overneemt, verandert mijn perspectief van het ene moment op het andere. Mijn hoofd bevindt zich vlak voor dat van een van de Mogs, ook al staat de rest van ons in een rechte hoek met elkaar, en ik geef hem een harde stomp in zijn gezicht.

De twee Mogs weten duidelijk niet hoe ze het hebben als ze me plotseling over het plafond zien hollen. Goed. Daarmee win ik een paar seconden tijd. Ik moet Maddy zien te vinden en ervoor zorgen dat we hier weggelopen. Ik vraag me af of ze ergens een tas voor noodgevallen heeft liggen, maar dan dringt het tot me door dat ergens een tas met spullen bewaren die je nodig zou kunnen hebben als je plotseling op de vlucht moet slaan, bepaald geen typisch menselijke gewoonte is. Ik denk erover om haar tasje mee te grissen, maar als ik de inhoud ervan op de vloer zie liggen, tientallen plastic identiteitskaarten met een foto van een glimlachende Maddy erop – waarom eigenlijk zoveel identiteitskaarten? – weet ik dat ik daar geen tijd voor heb. Als we op de vlucht zijn, zal Sandor gewoon een nieuwe identiteit voor haar moeten aanmaken.

Vanaf het plafond schop ik haar slaapkamerdeur open. Als ik de kamer uit loop, moet ik over het bovenste deel van de muur heen stappen. Er staat een Mog voor de deur, maar die had niet verwacht dat ik over het plafond zou komen. De Mogs achter me roepen een waarschuwing, maar het is al te laat.

Met een luide brul grijp ik de verraste Mog met beide handen onder zijn kin. Dan spring ik weg van het plafond terwijl ik tegelijkertijd een harde ruk aan zijn hoofd geef. De bewegingen die zijn nek nu moet maken zijn fysiek onmogelijk en terwijl ik het hoofd van de Mog tegen de vloer duw, zodat zijn voorhoofd nu nog maar een paar centimeter van zijn hielen verwijderd is, hoor ik allerlei botten knappen.

De Mog verdwijnt in een wolk van as. De foto's van Maddy's familie waarmee de hele hal volhangt, zitten nu onder het stof. Opnieuw voel ik me schuldig. Maddy's huis voelde zo volmaakt aan toen ik hier gisteravond binnenkwam, en door hier met de Mogs aan het vechten te slaan,

heb ik haar en haar perfecte vader en moeder betrokken laten raken bij een intergalactische oorlog. Goed gedaan, jongen.

Ik hol tegen de muur op, stap op het plafond en ren naar Maddy's woonkamer terwijl ik intussen haar naam roep. De twee Mogs uit de slaapkamer komen achter me aan gehold. Een van hen houdt zijn handen tegen zijn deerlijk gehavende gezicht gedrukt.

Er zijn er nog drie in de woonkamer. Twee van hen staan aan weerszijden van de bank waarop Maddy met haar hoofd in haar handen zit. Ik kan van hieruit niet zien of ze gewond is of zit te huilen of allebei.

'Maddy!' roep ik. 'We moeten vluchten!' Ze krimpt in elkaar als ze mijn stem hoort, maar blijft roerloos zitten.

De derde Mog staat voor de deur van het appartement. Hij grijnst als hij me ziet, en dat is een misselijkmakend gezicht: zijn grauwe, half verrotte tanden staan schots en scheef in zijn mond. Dit exemplaar is nog groter dan de andere. Het zal de leider wel zijn. Er bungelt een vervaarlijk uitzierend zwaard aan zijn heup, maar hij maakt geen aanstalten om het te pakken. Hij lijkt er tevreden mee om de enige uitweg te blokkeren.

Hij realiseert zich niet dat er altijd een andere uitweg is als je over de muren kunt lopen.

Ik buk me en met een luide kreet ruk ik de plafondventilator los. Ik wilde maar dat ik mijn staf bij me had, maar hier zal ik het mee moeten doen.

Met uitzondering van hun leider komen de Mogadoren nu van alle kanten op me af. Ik spring met de ventilator in mijn hand van het plafond en haal ermee uit naar het hoofd van de dichtstbijzijnde Mog. Het houten ventilatorblad breekt doormidden terwijl het dwars door zijn schedel heen gaat. Zijn lichaam gaat onmiddellijk op in as, die neer-dwarrelt op het tapijt.

Twee Mogs neer. Nog vier te gaan.

Ik draai me razendsnel om mijn as en zwaai de kapotte ventilator wild in het rond. De Mogs voelen zich allemaal gedwongen om een stapje achteruit te doen terwijl ik steeds meer vaart krijg. Ik laat de ventilator los, zodat die recht tussen twee Mogs door vliegt. Ze grijnzen, want ze denken dat ik hen gemist heb, maar zij waren mijn doelwit niet. Achter hen slaat het raam van de woonkamer aan stukken. Glas en stukjes hout regenen neer op de straat onder ons.

Daar is onze uitgang.

Een van de Mogs slaagt erin om van achteren zijn armen om me heen te slaan. Een andere – de Mog met de gebroken neus – vergeet de spelregels en haalt uit om me een stomp te geven. Een warme gloed ver-

spreidt zich over mijn gezicht terwijl er op het zijne een grote blauwe plek verschijnt. Hij wankelt op zijn voeten. Ik geef de andere Mog een harde stoot in zijn maag met mijn elleboog, en ruk me los.

‘Maddy!’ roep ik, en ik storm op haar af. Een van de Mogs probeert me tegen te houden. Ik laat mijn schouder diep zakken, zoals ik in de collegezaal zou doen om weg te duiken voor een zware zandzak, en beuk ermee tegen zijn knieën. De Mog valt over me heen en slaat dwars door een salontafel.

De leider, die nog steeds bij de deur staat, grinnikt zachtjes. Ik weet niet zeker wat er zo grappig is aan de aanblik van zijn manschappen die enorm op hun donder krijgen, maar in elk geval neemt hij het sportief op.

Ik grijp Maddy bij haar schouders en trek haar overeind. Haar handen vallen omlaag en ik zie dat haar gezicht asgrauw is. Er ligt een afwezige blik in haar doffe ogen, alsof ze met haar gedachten ergens anders is. Ik wil zelfs niet proberen me voor te stellen wat de Mogs haar hebben aangedaan om haar die blik in haar ogen te bezorgen. Ze hangt als een zandzak in mijn armen.

‘Kom mee!’ roep ik, en ik schud haar heen en weer.

En dan gebeurt er iets merkwaardigs. Vanuit mijn diepste innerlijk voel ik een enorme energie opkomen, die door mijn armen en benen stroomt, zodat mijn vingertoppen beginnen te tintelen. Maddy voelt kennelijk ook iets – een roes, een golf van energie – want plotseling heeft ze weer een heldere blik in haar ogen.

‘Wat... Wat doe je nou?’ zegt ze met onvaste stem.

Ik weet niet hoe ik het doe, ik weet zelfs niet precies wat ik zojuist heb gedaan, maar ik ben er vrij zeker van dat zich zojuist een nieuwe Erfgave heeft aangediend. ‘Vertrouw voorlopig nou maar gewoon op mij,’ zeg ik. ‘Doe dat gewoon maar, oké?’

Ik neem haar bij de hand en hol naar de dichtstbijzijnde muur toe. De Mog met de gebroken neus probeert me de weg af te snijden, maar ik schop hem een bijzettafeltje tegen zijn benen, zodat hij brullend omvervalt. Als we de muur bereiken, voel ik opnieuw die roes, en intuïtief besef ik dat ik mijn antizwaartekracht nu over Maddy heb uitgebreid. Dat moet dat gevoel van daarnet geweest zijn – ik beschik nu over het vermogen om mijn paranormale gaven met iemand anders te delen, maar ik heb geen idee hoe lang dat duurt. Ik til mijn been op, terwijl ik Maddy’s hand stevig vasthoudt, en voel de kamer om zijn as draaien terwijl ik de muur op hol. Aanvankelijk voelt het alsof Maddy zich gewoon door mij laat meetrekken, maar dan loopt ze op eigen kracht achter me

aan, zonder dat de zwaartekracht vat op haar krijgt. Ik glimlach als haar adem stukt van verrassing; ze kan nauwelijks geloven wat ze nu aan het doen is.

‘We zijn er bijna,’ roep ik over mijn schouder.

Ik leid ons naar het raam. We zijn nu nog maar een meter of wat van onze ontsnapping verwijderd. Het dringt tot me door dat we niet meer achternagezeten worden. Laten ze ons gaan?

Plotseling houdt Maddy halt, zet haar beide voeten stevig op het plafond. Ik houd nog steeds haar hand vast en kom abrupt tot stilstand. Ik kijk achterom en verwacht dat een van de Mogs haar heeft vastgegrepen.

Maar ze staat daar gewoon.

‘Maddy?’ Er is iets mis. Dat besef ik wel als ik zie hoe ze nu voor me staat, met haar ogen neergeslagen en een krijtwit gezicht. Iets fluistert me in dat ik er als een haas vandoor moet gaan, maar ik kan me er niet toe brengen om haar hand los te laten. Ik kijk omlaag en zie dat ze een stroomstootwapen vasthoudt. Haar hand is zo strak om de kolf geklemd, dat haar knokkels wit zien. Hoe komt ze daar nou aan?

‘Het spijt me,’ zegt ze. En dan geeft ze me een stroomstoot. De elektrische schok gaat door ons allebei heen. We vallen van het plafond en smakken stuiptrekkend van de elektrische schok op de vloer.

De Mogs komen op ons af.

Als ik weer bij kennis kom, zit ik op een bank, met mijn handen geboeid op mijn rug en mijn enkels eveneens geboeid. Ik kan voelen dat we snel rijden, want mijn rug stuitert pijnlijk hard heen en weer tegen de stalen wand van de bestelwagen.

Maddy zit recht tegenover me. Ze houdt haar ogen strak op de vloer van het bestelbusje gericht, en lijkt opnieuw zwaar aangeslagen. Ze hebben zelfs niet de moeite genomen om haar vast te binden. Het begint tot me door te dringen waarom niet, maar ik zet het uit mijn hoofd. Ik ben er nu nog niet aan toe om daarover te denken.

Naast me zit de reusachtige Mog uit het appartement. Hij tuurt aandachtig naar een klein voorwerp, en draait het om en om in zijn dikke handen.

Het is mijn iMog.

De Mog merkt dat ik weer bij kennis ben en naar hem zit te kijken. Hij trekt zijn lippen op, zodat ik wel gedwongen ben om hem van dichtbij in zijn misselijkmakende muil te kijken.

‘Leuk speelgoed,’ zegt hij en hij houdt mijn iMog omhoog. Het scherm is bezaaid met rode stippen. ‘Jammer dat je er deze keer niets aan gehad hebt.’

Hij knijpt het apparaatje fijn en laat de gemangelde resten op de vloer vallen.

Hij kijkt geamuseerd toe terwijl ik uit alle macht probeer me los te rukken. De metalen ketting om mijn polsen en enkels geeft geen millimeter mee. Ik kijk eens wat beter om me heen; de banken aan weerszijden van de laadruimte zijn aan de vloer bevestigd, en de laadruimte is met draadgaas van de bestuurder gescheiden. Verder niets van belang.

En geen ontsnappingsmogelijkheden.

Ik denk erover om me op de Mog te storten. Misschien kan ik dichtbij genoeg komen om hem te bijten. Ik heb echter niet alleen boeien om mijn enkels en polsen, maar die zijn ook nog eens aan het bankje bevestigd. Ze hebben met alles rekening gehouden.

‘Je zult het met mij moeten doen,’ zegt de Mog, die aanvoelt dat ik me voorlopig maar bij de situatie neerleg.

Ik staar hem tandenknarsend aan. Hij glimlacht.

‘Vertel eens. Waar is je Cêpaan?’

‘In Rio de Janeiro,’ antwoord ik, en ik noem de eerste plaats die maar bij me opkomt.

‘Denk je nou echt dat wij daar in trappen?’ zegt hij met een minachtende grijns.

‘Zo snugger lijken jullie me niet.’

‘Hm, jou hebben we in elk geval weten te vinden, hè? Een van mijn verkenners wordt vermist. Zijn laatst gemelde locatie is het pad langs het meer in Chicago, waar hij een jongen schaduwde die aan jouw signalement beantwoordt. Als mijn verkenner plotseling van de aardbodem verdwenen lijkt, moeten jullie daar iets mee van doen hebben gehad. En dus moeten jullie ergens een onderduikadres hier in de omgeving hebben.’ Hij schopt tegen de brokstukken van mijn iMog. ‘En jullie moeten een manier hebben gevonden om hem te slim af te zijn.’

Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden, maar inwendig schreeuw ik het uit van ellende. Dit is allemaal mijn schuld.

‘Waar is je Cêpaan?’ herhaalt de Mog. ‘Waar is jullie onderduikadres?’

‘Weet je dat niet dan?’ vraag ik. ‘Sneu voor je, gast, maar dat zul je toch echt zelf moeten uitzoeken.’

Hij zucht. ‘Wat een lef. Ik vraag me af hoeveel daarvan overblijft als we alle nummers onder jou hebben gedood.’

Mijn geest draait nu op volle toeren. Ik probeer te beredeneren hoeveel de Mogs wisten. Ze hadden een signalement van me, ze wisten dat ik graag langs het meer ren, en ze vermoedden dat we over de een of andere manier beschikten om hen te zien aankomen. Wat zouden ze verder nog kunnen weten? Hoeveel heb ik Maddy over mijn leven verteld?

Maddy. Ik kijk naar haar. Zij moet het geweest zijn. Zij heeft hen geholpen. Maar waarom zou ze dat doen? En hoe lang is dit al aan de gang? Hebben ze haar te pakken gekregen na de achtervolging met de auto? Hebben ze haar op de een of andere manier gedwongen? Zou ze een van hen kunnen zijn? De laatste mogelijkheid wijs ik onmiddellijk van de hand – dan zou mijn iMog me wel gewaarschuwd hebben.

Dan herinner ik me de rommel na mijn gevecht met de Mog in Maddy’s kamer. De inhoud van haar tasje lag op de vloer. Al die identiteitskaarten! Heel wat meer dan normaal. In het heetst van de strijd heb ik daar verder niet over nagedacht. Een heleboel identiteitskaarten, allemaal net zoals de kaart die ik heb voor de Windy City Wall, maar dan anders. Nu dringt het tot me door dat het lidmaatschapskaarten waren van sportcentra overal in Chicago.

Mijn maag draait zich om als ik terugdenk aan de manier waarop

Maddy mij de eerste dag aankeek. Aanvankelijk zo vol belangstelling, maar tegelijk nerveus toen ik haar opmerkte, en vervolgens verdween ze voordat ik haar kon aanspreken.

‘Je was naar mij op zoek,’ zeg ik verbijsterd.

De Mog leunt achterover en slaat met een luie beweging een arm om Maddy’s schouders. Ze huivert en krimpt in elkaar, maar hij trekt haar dicht tegen zich aan.

Ze kwam heel toevallig die tweedehandswinkel binnen, net toen ik daar was. Ze maakte een foto van me. En toen we ons eerste afspraakje hadden, stond er ineens een bestelbusje met Mogs voor de deur. En wat was ze boos aan het einde van de achtervolging! Niets van dat alles was toeval. Hoe graag ik ook zou willen dat het niet zo was, plotseling begin ik te begrijpen waarom Maddy zo’n belangstelling voor mij had.

‘Jullie Loriën doen altijd alsof jullie zo hoog boven anderen verheven zijn, maar toch zijn jullie niet anders dan mensen. Een knap snoetje, meer is er niet nodig om jullie oordeelsvermogen hopeloos te ondermijnen.’

Hij geeft Maddy een kneepje in haar wang. Ik probeer op hem af te duiken, maar het is zinloos. Het enige wat ik ermee bereik, is dat mijn kettingen een ratelend geluid maken en dat ik nu pijn in mijn polsen heb. De Mog grinnikt.

‘Wat ridderlijk,’ sneert hij. ‘Ben je nou echt zo stom dat je niet eens in de gaten hebt wat er gebeurd is? Ze heeft je verlinkt, jongen. Die meid werkt voor ons. We hebben haar al een tijdje als medewerkster, al wisten we niet goed wat we met haar moesten beginnen. Mensen zijn bijna nergens goed voor, weet je? Maar toen we haar vroegen om jou te gaan zoeken, heeft ze echt heel goed werk geleverd. Zo is het toch, schatje?’ En opnieuw knijpt hij Maddy zogenaamd liefkozend in haar arm.

Ik weet dat het allemaal waar is, net zo waar als de elektrische schok die ze me nog maar een paar uur geleden heeft toegediend, maar ik wil het niet geloven. Er moet een verklaring zijn.

Ik negeer de Mog en probeer Maddy’s aandacht te trekken.

‘Waarom?’ vraag ik haar.

Haar mond verstrakt, het lijkt wel alsof ze zichzelf ervan moet weerhouden om antwoord te geven. De Mog antwoordt voor haar.

‘Haar vader, die zogenaamde astronoom, zag iets wat hij beter niet had kunnen zien,’ legt hij uit. ‘Hoe primitief die telescopen van hen ook zijn, ze kunnen weleens mazzel hebben. En dus zagen we ons genoodzaakt om haar moeder en hem op te pakken.’

Ik zie de angst en het verdriet op Maddy’s gezicht als de Mog vol leedvermaak zijn verklaring afrondt. ‘Ze heeft jou voor hen geruild.’

21

Daarna probeert de Mog nog een paar uur lang informatie uit me los te krijgen, waarbij hij me nu eens treitert en me dan weer de stuipen op het lijf probeert te jagen. Ik houd mijn lippen stijf op elkaar en na verloop van tijd geeft hij het op. Maar ik weet dat het nog niet voorbij is. We zitten zwijgend in het busje.

Ik zit Maddy aan te staren. Ze kijkt geen moment op.

Als het waar is wat de Mog heeft verteld – en het moet wel waar zijn, want anders had Maddy zich wel verdedigd – dan heeft ze me al vanaf de eerste keer dat ik haar zag in de val proberen te lokken. De band die ik met haar voelde was nep, iets wat ik mezelf wijsmaakte omdat ik zo eenzaam en wanhopig was. Wat stom om te geloven dat zo'n meisje als zij ooit belangstelling voor mij zou kunnen hebben!

Maar toch... Naarmate ik langer naar Maddy's gezicht kijk, weet ik mezelf er steeds meer van te overtuigen dat het misschien niet allemaal een doortrapte Mogadoren-streek is geweest. Ze ziet er doodsbang uit, alsof ze in een nachtmerrie is beland die maar niet wil ophouden. Het is niet alleen angst die haar ervan weerhoudt om me aan te kijken, het is ook schuldgevoel.

Ze zou zich niet schuldig voelen als er nooit iets tussen ons geweest was. Toch?

Sandor had gelijk. Ik heb me gedragen als een klein kind.

Ik weet dat het nu het verstandigst zou zijn om gewoon mijn mond te houden, om me zo afstandelijk mogelijk voor te doen totdat ik een manier vind om te ontsnappen. Maar ik moet de waarheid weten.

'Heb je me ooit aardig gevonden?' vraag ik Maddy.

Maddy krimpt in elkaar als ik dat zeg. De Mog klapt verrukt in zijn handen, maar ik negeer hem. Langzaam kijkt Maddy op.

'Het... Het spijt me,' stamelt ze. 'Het spijt me dat ik niet de kans heb gekregen om je beter te leren kennen.'

'Wat romantisch,' zegt de Mog gekscherend, en dan grijpt hij Maddy bij haar schouders en trekt een zwarte kap over haar hoofd.

'Nou jij, vrouwenversierder,' zegt de Mog, en hij trekt mij ook een kap over mijn hoofd.

Ik krijg geen kans meer om Maddy te vragen wat ze bedoelde.

Terwijl ik daar in het donker zit, probeer ik me in Maddy's positie te verplaatsen. Wat zou ik doen als de Mogs Sandor hadden gegijzeld en me dwongen om voor hen te werken?

Ik zou ze allemaal vermoorden, natuurlijk. Maar die mogelijkheid had Maddy niet.

Ik besef dat ik het haar niet kwalijk neem. Wat had ze anders kunnen doen? Ze had geen idee wat er werkelijk op het spel stond.

Ik kan er nog steeds iets aan doen. Ik kan ontsnappen, en dan neem ik Maddy mee. Het maakt niet uit wat ze gedaan heeft. Ik weet dat zij hier niet de echte vijand is.

Het bestelbusje stopt en de Mogs sleuren Maddy en mij het busje uit. Strompelend worden we meegetrokken, eerst over ruw terrein waarvan ik denk dat het bos is, en daarna over metalen roosters, waarop onze voetstappen luid weergalmen. Waar de Mogs ons ook mee naartoe hebben genomen, het klinkt alsof het een grote holle ruimte is, en het is er druk ook, want overal om ons heen gonst het van de activiteit.

Een tijdje blijf ik Maddy's voetstappen horen terwijl ze achter me aan strompelt, maar op een gegeven moment trekken de Mogs haar een andere kant op. Duwend en stompemd dwingen ze me om met mijn geketende enkels onhandig verder te strompelen, steeds smallere loopbruggetjes over en eindeloze gangen door.

Een hele tijd later blijven we eindelijk staan. De grote Mog uit het bestelbusje rukt zo ruw de kap van mijn hoofd, dat hij daarbij ook een paar plukken haar meeneemt. We bevinden ons in een donkere ruimte zonder meubilair of andere noemenswaardige bijzonderheden, op een grote ruit in een van de wanden na. Enkele andere Mogs hebben zich daar verzameld. De meesten van hen staan me aan te grijnzen, maar enkele anderen staan opgewonden door het raam te kijken.

'Ik dacht dat je dit wel zou willen zien,' zegt de Mog, en hij sleurt me aan mijn elleboog mee naar het venster.

Deze ruimte is een soort observatorium. Aan de andere kant van het raam, onder ons, zie ik Maddy door een grote, lege ruimte lopen. Ik krijg een misselijk gevoel in mijn maag als ik zie dat ze daar helemaal alleen is.

Een deur aan het andere uiteinde van de ruimte schuift met een sis-send geluid open en een man en een vrouw van middelbare leeftijd stappen langzaam mijn gezichtsveld binnen. Ze zijn allebei uitgemergeld en zitten onder het vuil. Vooral de man is er slecht aan toe. Een mouw van zijn vergeelde overhemd is afgescheurd en als geïmproviseerd verband

om zijn voorhoofd gebonden. De vrouw moet hem ondersteunen terwijl ze samen naar Maddy toe lopen.

‘We hebben haar beloofd dat ze haar ouders zou terugzien als ze ons naar jou toe bracht,’ zegt de Mog peinzend. ‘En ik denk dat ik wel mag zeggen dat ze goed werk heeft geleverd.’

Maddy rent naar haar ouders toe en springt zo enthousiast op ze af dat ze hen bijna omvergooit. Ze omhelzen haar, en zelfs op deze afstand kan ik zien dat ze alle drie huilen. Ik druk mijn voorhoofd tegen het glas en wilde maar dat ik bij hen kon zijn.

‘Maar,’ zegt de Mog, ‘we hebben er niet bij gezegd dat we ze zouden laten vertrekken.’

Ik hoor het beest al voordat ik het zie, een woest gebrul dat de ruit voor ons doet rammelen in zijn sponningen. De Mogs aan weerszijden van mij beginnen opgewonden heen en weer te schuifelen als het wezen in beeld komt. Sandor heeft me verteld over piken en de rol die ze hebben gespeeld bij de vernietiging van Loriën, maar in levenden lijve heb ik er nog nooit één gezien. De piken is zo groot als een vrachtwagen, met een romp die wel iets weg zou hebben van die van een os, als er niet een extra paar poten aan had gezeten, en het monster geen lange rij stekels op zijn rug had gehad. De smalle kop van de piken heeft iets weg van een slangenkop en zijn kwijlende mond staat vol kromme tanden.

Maddy’s vader is de eerste die de piken opmerkt. Hij probeert tussen zijn familie en het monster in te gaan staan, maar hij is te zwak. Hij zakt al op één knie voordat de piken zelfs maar zijn eerste rondje om hen heen heeft gelopen.

Maddy kijkt omhoog naar het venster van de observatieruimte. Ik weet niet zeker of ze me kan zien. Ze zwaait met haar armen en schreeuwt. Door het dikke glas heen is het moeilijk om te horen wat ze zegt, maar volgens mij roept ze telkens weer: ‘Jullie hebben het beloofd!’

En dan, terwijl de piken op hen afspringt, zegt ze iets anders. Deze keer kost het me geen moeite om te liplezen.

‘Stanley!’ schreeuwt Maddy. ‘Help ons!’

Ik moet kotsen.

Ik heb een heel vieze smaak in mijn mond. Diep vernederd zak ik op mijn knieën, en wend mijn ogen af van het afschuwelijke tafereel onder me.

De Mogs lachen en joelen. Voor hen is dit een soort sport.

De grote Mog geeft me een vriendelijk schouderklopje.

‘Ik weet niet of het een troost voor je is,’ zegt hij, ‘maar het gaat niet lang duren voordat jij daar ook staat.’

Mijn leven bestaat nu uit push-ups en stilte.

De Mogs hebben me in een kleine cel gezet en lijken me daarna vergeten te zijn. Er is hier geen nacht en dag, en voor zover ik kan zien, geven ze me alleen maar te eten als ze daar toevallig voor in de stemming zijn. Ik verlies elk besef van tijd. En dus doe ik push-ups. Op de vloer, op de muren, op het plafond... Waar ik dat in mijn kleine cel ook maar kan.

Ik denk na over Sandor. Ik heb er alle vertrouwen in dat hij nog steeds naar me op zoek is. Op een dag zal hij me vinden. Dan ontsnappen we en dan dood ik iedere Mog die me maar voor de voeten durft te lopen.

Vroeger dacht ik dat ik goed in vorm was, maar ik word nu steeds groter en sterker. Aan het feit dat de Mogs zorgvuldig op een afstand blijven, kan ik wel zien dat ik hun angst aanjaag.

Dat doet me genoeg. Laat ze maar goed nadenken over wat hun te wachten staat als ik hieruit kom. Ik hoop dat ze daar net zo heftig over dromen als ik.

Soms komt de grote Mog die me gevangen heeft genomen, of een andere Mog die kennelijk belangrijk is, even voor mijn celdeur staan om me een vraag te stellen. Waar heb ik mijn zendertje verborgen? Wat weet ik over Spanje?

Ik geef geen antwoord. Sinds mijn eerste dag hier heb ik geen woord meer gezegd. Ik grom en ik blaas, en ik laat ze mijn tanden zien. Laat ze maar denken dat ik gek geworden ben, dat mijn gevangenschap me in een soort dier heeft veranderd. Misschien is dat ook wel zo.

Als ik slaap, komen de nachtmerries. Die voelen al net zo werkelijk aan als het visioen van Loriën dat ik heb gehad, maar bieden geen enkele troost. In die dromen zie ik een enorme Mog, helemaal overdekt met afschuwelijke littekens en tatoeages, die met een reusachtige strijdhamer naar me wijst. Op het platte deel van de hamer staat een zwart oog geschilderd, dat open en dicht gaat als het op mij gericht is, wat mij het gevoel bezorgt dat mijn ingewanden uit mijn lijf worden gerukt.

Op de een of andere manier weet ik wie dit reusachtige monster is. Setrákus Ra. Mijn vijand.

Als ik slaap, heb ik nachtmerries, maar soms is wakker zijn nog erger. Er zijn dagen waarop ik het gevoel heb dat ik geen lucht kan krijgen. Het voelt alsof de hele gevangenis boven op me ligt. De behoefte om te ontspannen wordt dan een oerbehoefte, en ik smijt mezelf tegen het gloeiende blauwe krachtveld dat me in mijn cel gevangenhoudt, en laat me door mijn kleine cel heen smijten totdat ik te uitgeput ben om het nog eens te proberen.

En dan word ik misselijk. Ik leer om de misselijkheid te doorstaan. Elke keer dat ik het krachtveld raak, doet het wat minder pijn.

Ik probeer niet aan Maddy te denken.

Op een dag halen de Mogs me uit mijn cel. Als ik zou moeten raden, zou ik zeggen dat het maanden geleden is sinds mijn komst hier.

Ze brengen me naar een andere cel, waar ze me achter een ander blauw krachtveld plaatsen. De grote Mog uit het bestelbusje is in de kamer, en zit op iets waarvan ik onmiddellijk zie dat het een Loris Kistje is.

Mijn Loris Kistje.

‘We hebben hem gevonden in Ohio,’ zegt een Mog laconiek. ‘Waar hij rondsnuffelde in het kantoor van een plaatselijk krantje dat we onder observatie hielden. Hij was op zoek naar jou.’ Hij drukt op een knop en een paneel in de achterwand van de cel schuift omhoog.

Mijn hart slaat een tel over als ik zie wat zich daarachter bevindt.

Het is Sandor. Mijn Cêpaan hangt ondersteboven aan het plafond. Hij is zwaar mishandeld – blauwe ogen, opgezwollen lippen en zijn hele lijf is overdekt met de gruwelijke littekens van zweepslagen. En wat misschien nog wel het ergste is: ze hebben hele plukken van zijn over het algemeen zo perfect in model zittende haar uit zijn hoofd gerukt, en zijn prachtige maatpak hangt in rafels om zijn lijf.

Hij is maar een schim van de man die ik me herinner. Ze hebben hem te gronde gericht. Mijn ogen vullen zich met tranen, maar ik weet me te bedwingen.

Sandor hapt naar adem als hij me ziet. Ik vraag me af hoe anders ik er in zijn ogen uitzie na al die maanden in gevangenschap. Omdat zijn gezicht zo opgezwollen is en zo vol met schrammen en blauwe plekken zit, is het moeilijk te zeggen, maar toch lijkt hij blij me te zien.

Ik schaam me – zowel omdat het mijn schuld is dat we gevangengenomen zijn als omdat ik zo machteloos ben.

‘Mijn jonge vriend,’ fluistert hij. De Mog richt zijn aandacht nu op mij. Hij heeft een gemeen uitziende dolk in zijn hand.

‘Die gelofte van stilzwijgen van jou was best leuk,’ zegt de Mog. ‘Maar nu is het afgelopen.’

Hij loopt naar Sandor toe en haalt de dolk zachtjes over zijn borstkas. ‘Volgens mij weet je niets,’ zegt de Mog peinzend. ‘Niets wat we al niet weten, in elk geval.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Maar toch ga ik je Cêpaan nu martelen. Tot je me vraagt om daarmee op te houden.’

Hij wil me breken. Ik zeg niets. Ik herinner me wat Sandor me telkens weer verteld heeft over wat me te doen stond als het ondenkbare toch zou gebeuren en ik gevangengenomen zou worden. Vertel ze niets, heeft hij altijd gezegd. Zelfs het kleinste beetje informatie zou de andere Gardes, die nog ondergedoken zijn, kwaad kunnen doen. Niet zwak zijn!

Ik hoop dat het niet te laat is om ervoor te zorgen dat Sandor trots op me is.

Ik kijk hem recht in zijn ogen. Hij kijkt terug totdat de Mog begint te snijden; het zijn heel nauwgezette, chirurgische incisies, enorm pijnlijk maar niet diep genoeg om dodelijk te zijn. Mijn Cêpaan knijpt zijn ogen stijf dicht en hoewel hij een prop in zijn mond heeft, is te zien dat hij het uitkrijst.

Als de Mog klaar is, is Sandor bewusteloos geraakt, en op de vloer onder hem ligt een plas bloed.

Ik blijf zwijgen.

De volgende dag begint het opnieuw.

Ik houd mijn lijf stijf en mijn mond dicht. Als Sandor erin slaagt om zijn aandacht weer op mij te richten, meen ik trots in zijn ogen te zien.

En zo gaat het dagenlang door. Na elke reeks martelingen brengen de Mogs me terug naar mijn cel, waar ik onbedwingbaar zit te trillen tot het hele gedoe weer opnieuw begint.

Als ze Sandor zijn vingers afsnijden, moet ik mijn ogen afwenden.

Tijdens de volgende reeks folteringingen staat de Mog te neuriën terwijl hij Sandor de ene snijwond na de andere toebrengt. Mijn Cêpaan raakt telkens kort buiten bewustzijn. Ik wacht tot hij weer even bij kennis is om oogcontact te maken, en dan verbreek ik eindelijk mijn stilte.

‘Het spijt me van alles,’ zeg ik moeizaam. Nadat ik maanden niets gezegd heb, lijkt het wel alsof ik grind in mijn keel heb.

De Mog draait zich razendsnel om en kijkt me verbijsterd aan. ‘Wat zei je daar?’

Sandor is nauwelijks meer in staat om zich te bewegen, en meer dan een subtiel hoofdschudden lukt hem niet, maar het lijkt alsof hij me daarmee wil vrijspreken van alle schuld voor de stomiteiten die ons hier gebracht hebben. Ik vind geen rust in zijn vergiffenis, maar misschien schenkt het Sandor wel vrede om mij te vergeven.

Hij doet zijn ogen dicht.

En in mijn innerlijk voel ik iets knappen. Met alle kracht die ik in me heb, smijt ik mezelf tegen het krachtveld, zonder op de pijn te letten. Er klinkt een luid gezoem, een spattend geluid gevolgd door een doffe knal, en dan lig ik languit op de vloer en tuur omhoog naar de Mogadoren. Op hun monsterlijke gezichten staat te lezen hoe geschrokken ze zijn. Ik ben erin geslaagd om door het krachtveld heen te breken!

Ik weet dat ik maar een seconde heb om te handelen voordat het verrassingselement voorbij is. Ik dwing mezelf door een overweldigende duizeligheid en misselijkheid heen en probeer mijn telekinese te gebruiken om de dolk uit de hand van de Mog te rukken, maar er gebeurt niets. Op de een of andere manier heeft het krachtveld mijn Erfgave uitgeschakeld. Voorlopig zal ik me moeten verlaten op het deel van mij dat menselijk en normaal is.

De Mogs duiken op me af, maar ik ben klaar voor ze. De eerste geef ik een schop in zijn maag, zodat hij naar adem happend achteruitvliegt. De volgende grijp ik bij zijn enkels en ik trek zijn benen onder hem vandaan, zodat zijn hoofd met een harde klap tegen de vloer slaat, en dan spring ik overeind. Ze zijn allebei buiten kennis, maar dat zal niet lang duren.

Ik gris de dolk van de vloer waar de Mog uit het busje die heeft laten vallen, en net als ik me afvraag wie van de twee ik het eerst zal vermoorden, hoor ik achter me een geluid. Het is Sandor.

‘Nee,’ mompelt hij. Ik draai me om en kijk hem aan. Hij heeft zijn ogen weer open, en zo te zien gebruikt hij zijn laatste restje energie om te spreken.

‘Niet hen,’ mompelt hij. ‘Daar schiet je niets mee op. Er komen er alleen maar meer.’

‘Wat dan wel?’ vraag ik. Mijn stem hapert. Dit is niet eerlijk. Zo had het niet moeten zijn. ‘Wat moet ik dan beginnen?’

‘Je weet wat je te doen staat,’ zegt hij.

‘Dat kan ik niet. Dat doe ik niet.’

‘Je hebt altijd geweten dat ik mijn leven voor jou zou geven. Dat ik zou sterven voor Loriën.’

Ik wil hem bijna tegenspreken, maar daar hebben we geen tijd voor. De Mogs achter me komen weer bij kennis. Ik weet dat hij gelijk heeft. En ik weet wat me te doen staat.

Ik pak de dolk en steek die diep in Sandors hart.

Mijn Cêpaan is dood.

Ik heb nauwelijks in de gaten wat er gebeurt terwijl ze me terugstrelen naar mijn cel. Ze schreeuwen tegen me – ze schreeuwen echt heel hard,

zo boos heb ik ze nog nooit gezien – maar het lijkt wel alsof ze een andere taal spreken. Ik heb geen idee wat ze zeggen, en het kan me niet schelen ook.

Het was een daad van genade. Het laatste beetje genade dat ik in me had. Als ik opnieuw een kans krijg, toon ik geen genade meer.

23

De Mogs laten me weggroten in mijn cel: het enige contact dat ik met ze heb, is zo nu en dan een bord met onduidelijke smurrie dat onder mijn deur door wordt geschoven. Telkens weer probeer ik opnieuw door het krachtveld heen te dringen, maar het lukt me niet meer. Ze zullen het wel opgevoerd hebben. Ze zijn bang voor me.

Dat neem ik ze niet kwalijk. Soms ben ik ook een beetje bang voor mezelf.

Ik klamp me vast aan mijn herinneringen aan Sandor en Maddy, en in gedachten zie ik hun laatste ogenblikken telkens weer voor me. Ik voel de woede opborrelen en op zulke momenten lijkt mijn geest zich even uit te schakelen. Als ik druipend van het zweet weer tot mezelf kom, zitten mijn knokkels onder het bloed en is de vloer bezaaid met steensplinters van de celmuren. Maddy heb ik vergeven, maar mezelf niet.

Er zit niets anders op dan te wachten, terug te denken aan het verleden en mijn krachten te verzamelen.

En dan op een dag gebeurt het.

Ik kan horen dat er iets mis is. Ergens onder me klinkt een rommelend geluid, en er valt stof van het plafond. Ik hoor grote groepen Mogs langs mijn deur hollen, terwijl ze paniekerig naar elkaar roepen. Als de Mogs vinden dat er iets mis is, zou dat voor mij weleens heel gunstig kunnen zijn.

Er gaat een stroom energie door me heen zoals ik die niet meer heb gevoeld sinds de eerste keer dat Sandor me in de collegezaal liet oefenen. Ik kan mezelf er niet van weerhouden om telkens weer mijn vuisten te ballen.

Als het krachtveld flikkert en verdwijnt, kan ik mijn ogen bijna niet geloven. Het misselijkmakende blauwe schijnsel heeft al zo lang deel uitgemaakt van mijn wereld, dat mijn geest even tijd nodig heeft om eraan te wennen dat het er niet meer is.

Er klinkt een stem aan de andere kant van mijn deur. Het is geen Mogadoren-stem, maar de stem van een tiener. Ik weet niet wat hij me vraagt en dat kan me niet schelen ook.

‘Kop dicht en achteruit jij, jochie.’

Ik ruk de deur uit zijn sponning en smijt hem de gang in. Ik ben sterker dan ik me herinner. Ik heb de deur met zoveel geweld de gang in gesmeten dat een deel van het plafond naar beneden komt, en ik zie hoe de grootste van de twee jongens die nu voor me staan zich concentreert en zijn eigen telekinese gebruikt om zichzelf en zijn vriend tegen het vallende puin te beschermen.

Een Garde. Het werd hoog tijd ook.

Een beetje sullig aandoend misbaksel richt een pistool op me. Zijn handen trillen. De Garde neemt me eens aandachtig op, en laat twee Kistjes vallen die hij onder zijn armen heeft. Een daarvan is van mij.

‘Welk nummer ben jij?’ vraagt hij. ‘Ik ben Vier.’

Ik neem hem aandachtig op. Om de een of andere reden had ik verwacht dat de andere Gardes groter zouden zijn dan ik. Vier is ongeveer van mijn leeftijd, maar hij lijkt een heel stuk jonger. Jonger en softer.

Ik geef hem een hand. ‘Ik ben Negen. Goed dat je in leven bent gebleven, Nummer Vier.’

Vier en de andere jongen, een mens die Sam heet, leggen me uit wat ze hier doen, terwijl ik intussen in mijn Kistje zoek. Ik luister met een half oor totdat ze aan Sams verhaal beginnen – zijn vader wordt vermist en is misschien ontvoerd door de Mogs. Ik wilde maar dat we hem konden redden. Ik zou iedereen wel willen redden. Maar dat kan ik niet. En wie heeft Maddy kunnen redden? Wie is er voor Sandor geweest?

Ik pak een steen uit mijn Kistje waarvan ik me herinner dat Sandor die meer dan eens heeft gebruikt toen hij een bijzonder ingewikkeld apparaat uit elkaar aan het halen was. Daarmee kon hij dwars door bepaalde onderdelen heen kijken, zodat hij kon zien hoe ze werkten. De steen zou Sam in staat moeten stellen om door muren heen te zien, en zo misschien zijn vader te vinden. Het enige wat hij daarvoor nodig heeft is een beetje energie.

Ik leg mijn duim op Sams voorhoofd, om zo mijn kracht met hem te delen. ‘Je hebt ongeveer tien minuten. Hup!’ Hij rent de gang door.

En dan komen de Mogs eindelijk opdagen. Ze stromen de gang in. Ik pluk mijn uitschuifbare staf uit het Kistje en ren op hen af. Ik spring op de muur en sneller dan ik volgens mij ooit eerder gehold heb, hol ik over het plafond naar hen toe. Ze zien me pas als ik al tussen hen in ben gesprongen en twee van hen aan mijn staf rijg.

Ik heb hier zo lang op gewacht.

Ik voel me duizelig van opwinding terwijl ik me een weg tussen de Mogs door baan, en intussen links en rechts schedels insla en borstkas-

sen breek. Ik ga als een wervelwind door hun gelederen en maai met mijn staf om me heen. Maakte de Mog die mij gevangen heeft genomen en die Sandor gemarteld heeft nou deel uit van dit groepje of niet? Het maakt niet uit; ze zullen toch allemaal sterven. Als ik hem nu niet te pakken krijg, dan later wel.

Ik realiseer me pas dat ik loop te lachen als de bittere smaak van Mogadoren-as mijn mond vult.

Ik geniet ervan.

Het gevecht is te snel voorbij. Al na enkele seconden sprint ik over de muur terug naar Vier en Sam.

‘Oké, laten we gaan,’ zegt Vier.

Ik wil niet gaan. Ik wil alles hier kapotmaken. Maar iets zegt me dat ik naar deze jongen moet luisteren, en dat we bij elkaar moeten blijven. Sandor zou het zo gewild hebben.

We moeten ons een weg naar buiten vechten. Terwijl de gevechten steeds verhitter worden, houdt mijn geest op met denken. Op een gegeven moment dringt het tot me door dat Vier en ik van Sam gescheiden zijn geraakt. Ik vind het rot voor dat joch – weer een mens die onbedoeld slachtoffer wordt van onze strijd tegen de Mogs.

Maar al snel wordt mijn medeleven overspoeld door de woeste aan-drang om alles hier helemaal kapot te maken.

Ik steek mijn staf in de nek van een piken. Ik zit schrijlings op zijn nek als het beest door zijn knieën zakt, en het bloed dat over me heen spuit, vermengt zich met de laag Mogadoren-as waarmee ik overdekt ben. Ik proef hoe het zich vermengt met de metalige smaak van mijn eigen bloed.

Ik grinnik. Vier kijkt me geschrokken aan, alsof ik nauwelijks beter ben dan de monsters die ons willen doden.

‘Ben je gek geworden?’ vraagt hij. ‘Vind je dit leuk of zo?’

‘Ik heb meer dan een jaar gevangengezeten. Het is de mooiste dag van mijn leven!’

En dat is waar. Ik heb me in geen tijden zo goed gevoeld. Maar toch probeer ik dat een beetje te verhullen. Ik wil Vier niet de stuipen op het lijf jagen.

Hoezeer hij mij ook mag veroordelen, toch geeft Vier me zonder aarzelen een hand als we mijn antizwaartekracht nodig hebben om te ontsnappen. Het is een lang en gruwelijk gevecht. Als we eindelijk een glimp opvangen van het daglicht, voel ik me teleurgesteld. Ik wilde maar dat de Mogs altijd zouden blijven komen. Snel kijk ik even opzij naar Vier. Hij heeft een behoorlijk pak slaag gehad, maar toch heeft hij op weg naar

buiten een flink aantal Mogs en pikens gedood, zelfs al ontbreekt het hem aan mijn enthousiasme.

Misschien groeit er nog wel een krijger uit hem.

We ontsnappen uit de Mog-basis en gretig adem ik voor het eerst in meer dan een jaar de buitenlucht in, die me onmiddellijk doet kokhalzen. De stank van dode dieren is hier overweldigend sterk.

Vier en ik hollen naar de boomgrens. Hij haalt het maar net, en zodra we in het bos zijn, zakt hij in elkaar tegen een boom. Lichamelijk is hij er slecht aan toe en te oordelen naar zijn tranen, gaat het mentaal ook niet goed met hem. Hij neemt het zichzelf kwalijk dat hij Sam heeft moeten achterlaten.

Ik weet wel het een en ander van schuldgevoel, maar ik weet niet wat ik in vredesnaam tegen dit joch moet zeggen. Kom op, gast, volgende keer gaan we de rest wel afmaken? Alles wat ik kan bedenken, lijkt hol en leeg, en dus houd ik mijn mond maar.

Na verloop van tijd leert hij wel om zich voor zijn emoties af te sluiten. Emoties kunnen je dood worden. En ook anderen het leven kosten.

Terwijl ik een genezende steen tegen de rug van Vier druk, zie ik aan de jagende wolken hoog boven ons dat er een storm op komst is. Aanvankelijk denkt Vier dat het Nummer Zes is die ons te hulp komt. Maar het is Zes niet. Het is Setrákus Ra.

Hoewel ik hem in mijn nachtelijke visioenen al voor me heb gezien, ben ik niet voorbereid op zijn ware afmetingen. Hij is groter dan alle Mogadoren die ik ooit gezien heb, en zelfs op deze afstand al volkomen weerzinwekkend. De aanblik van de drie Lorische Amuletten die gloeiend om zijn dikke nek hangen, zorgen ervoor dat ik zo hard mijn vuisten bal dat mijn vingernagels diep in mijn handpalmen dringen.

Plotseling begrijp ik precies waar Sandor me voor heeft opgeleid. Dit is de strijd die ik moet voeren. Het doden van Setrákus Ra is de bestemming die ik moet zien te vervullen.

Samen met Vier storm ik op hem af.

‘Gaat het goed met hem?’ vraag ik.

Hij heeft rust nodig, zegt de vriendelijke stem van de Chimaera in mijn geest. Praten met dieren, dat is iets nieuws. Dit is een dag vol met verrassingen geweest. Er is zoveel gebeurd, dat ik niet eens de tijd heb gehad om eens na te denken over mijn nieuwe Erfgave. Dat komt later wel, als het stof is neergedaald.

Als het stof ooit nog neerdaalt.

Vier ligt bijna dubbelgebogen op de achterbank van zijn SUV. Zijn Chimaera, die naar de een of andere zwakke menselijke atleet is genoemd, ligt naast hem en likt zachtjes zijn gezicht. Ik moet denken aan die droom van mij, waarin ik op Loriën met mijn eigen Chimaera speelde, maar ik zet die herinnering van me af, en duw haar weg naar die plek waar alle andere dingen huizen die ik me niet wil herinneren.

De oorlog is begonnen. Ik heb maar één doel.

De lafaard Setrákus Ra is de Mog-basis binnengevlucht voordat we hem te pakken konden krijgen. Toen Vier te grazen werd genomen door het blauwe krachtveld, en we geen enkele manier konden vinden om de basis binnen te dringen, besloot ik tot een strategische terugtocht.

Met Setrákus Ra reken ik later wel af. Toen ik Vier vertelde dat ik hem een messteek zou geven voor elke dag dat Sandor door zijn Mogs gemarteld is, meende ik het.

Ik start de motor. Het is voor het eerst sinds die noodlottige avond samen met Maddy dat ik weer autorijd. Ik denk eraan hoe ze me bij mijn arm greep toen we met gillende banden door rood reden, en duw ook die herinnering haastig weg.

‘Wat is onze volgende zet?’ vraag ik Vier.

‘Naar het noorden,’ zegt hij. ‘Volgens mij is dat de goede richting.’

‘Komt in orde, baas.’

Ik wist al welke kant we op moeten, maar het is gemakkelijker als ik Vier daar niet van hoeft te overtuigen.

Het zal fijn zijn om Chicago weer te zien. Ik ben er behoorlijk zeker van dat de Mogs ons onderduikadres nooit gevonden hebben – daar

zouden ze ongetwijfeld over opgescheept hebben om me zo nog meer te ontmoedigen. Het is er vermoedelijk nog steeds, op de bovenste verdieping van het John Hancock Center, een veilig onderduikadres waar we onze volgende zet kunnen voorbereiden.

Een plek vol pijnlijke herinneringen, die ik zal moeten negeren.

Ik rijd naar het noorden, met mijn voet zwaar op het gaspedaal. Het is wrang. Eindelijk heb ik mijn vrijheid, maar ik heb daar een hoge prijs voor betaald. Nu is het aan mijzelf om mijn lotsbestemming te kiezen.

En ik heb al gekozen.

In de annalen van de Mogs zal dit worden opgetekend als een zwarte dag, want dit is de dag waarop ze mij lieten ontsnappen. In welke afgelegen uithoek van het universum de Mogs die aan mij weten te ontkomen zich ook zullen verzamelen, over deze dag zal op gedempte toon gesproken worden als de dag waarop de volledige uitroeiing van hun gehele ras tot een onaantastbare zekerheid werd.

Ik ga ze allemaal doden.

Vergeten verhalen

1

Soms vraag ik me weleens af wat ze zouden denken als ze wisten dat we hier zijn. Recht onder hun neuzen.

Ik zit samen met mijn beste vriend, Ivan, op het gras bij de drukke National Mall, waar die stompzinnige, stenen obelisk van het Washington Monument hoog boven ons uittorent. Ik leg mijn huiswerk even weg en kijk bijna geamuseerd toe hoe de toeristen op hun routekaarten kijken en de ambtenaren en advocaten zich zonder ons op te merken over Independence Avenue naar hun volgende vergadering haasten. Ze hebben het zo druk met hun suffe angsten voor uv-stralen en chemicaliën op hun groente en die zinloze terreurdreigingsniveaus en alle andere dingen waar die mensen zich druk om maken, dat het niet eens bij hen opkomt dat twee tieners die in het gras met hun huiswerk bezig zijn het echte gevaar vormen. Ze hebben geen idee dat ze zichzelf op geen enkele manier kunnen beschermen. De echte vijand is er al.

‘Hé, hier!’ Soms zou ik het liefst met mijn armen willen zwaaien en het ze willen toeschreeuwen. ‘Ik word in de toekomst jullie kwaadaardige dictator! Sidder voor me, sukkels!’

Maar dat kan ik natuurlijk niet doen. Nog niet. Die tijd komt nog wel. Ondertussen mogen ze dwars door me heen kijken, alsof ik gewoon een van de vele gezichten in de massa ben. In werkelijkheid ben ik natuurlijk allesbehalve normaal, al doe ik wel mijn best er zo uit te zien. Hier op Aarde schrijft het assimilatieprotocol voor dat ik bekendsta als Adam, de zoon van Andrew en Susannah Sutton, inwoners van Washington D.C. Maar dat is niet wie ik werkelijk ben.

Ik ben Adamus Sutekh, de zoon van de grote generaal Andrakkus Sutekh.

Ik ben een Mogadoor. Ik ben degene voor wie ze bang zouden moeten zijn.

Helaas is het op dit moment minder opwindend om een buitenaardse veroveraar te zijn dan het zou moeten zijn. Voorlopig zit ik met mijn huiswerk opgescheept. Mijn vader heeft me beloofd dat dit niet voor lang zal zijn. Als de Mogadoren opstaan om de macht op dit lullige, klei-

ne planeetje te grijpen, dan krijg ik de macht over de hoofdstad van de Verenigde Staten. Geloof me, nu ik hier drie jaar heb gewoond, weet ik maar al te goed welke veranderingen ik wil doorvoeren. De eerste is dat ik alle straten nieuwe namen geef. Niet meer van die belachelijke namen met 'Onafhankelijk' en 'Grondwet' erin, dat laffe, stompzinnige patriotisme. Als ik het eenmaal voor het zeggen heb, dan krijgen mijn straten namen met voldoende dreiging.

'Strijdersbloed Boulevard,' mompel ik in mezelf, om te horen of dat goed klinkt. 'Gebroken Zwaardweg...'

'Wat?' vraagt Ivan, terwijl hij naast me in het gras opkijkt. Hij ligt op zijn buik en houdt zijn pen als een soort namaakpistool in zijn hand. Terwijl ik droom van de dag dat ik zal heersen over het hele gebied om me heen, fantaseert Ivan over hoe hij als sluipschutter Lorische vijanden neerschiet die uit het Lincoln Memorial komen. 'Wat zei je?'

'Niks,' antwoord ik.

Ivanick Shu-Ra, zoon van de grote strijder Bolog Shu-Ra, haalt zijn schouders op. Ivan heeft nooit veel fantasieën gehad waar géén bloedेरige strijd in voorkomt. Zijn familie beweert verre familie te zijn van onze Geliefde Leider, Setrákus Ra, en als Ivans lengte een aanwijzing zou kunnen zijn, dan ben ik geneigd hem te geloven. Ivan is twee jaar jonger dan ik, maar hij is nu al langer en heeft brede schouders, terwijl ik snel en lenig ben. Hij ziet er al uit als een echte strijder en houdt zijn dikke, donkere haar kortgeknipt, omdat hij ongeduldig wacht op de dag dat hij het helemaal kan afscheren en de ceremoniële Mogadoorse tatoeages kan laten zetten.

Ik kan me de nacht van de Eerste Grote Uitbreiding nog herinneren, toen mijn volk Loriën veroverde. Ik was toen acht jaar oud, te oud om nog te huilen, maar ik hilde toch toen me gezegd werd dat ik met de vrouwen en kinderen in de baan boven Loriën moest blijven. Mijn tranen vloeiden nog maar net, toen de Generaal me met een paar klappen tot de orde riep. Ivan, met zijn duim sullig in zijn mond, zat naar mijn woedeaanval te kijken, maar was waarschijnlijk nog te jong om zich te realiseren wat er gebeurde. We bekeken de strijd samen met mijn moeder en mijn kleine zusje vanuit de observatiepost van ons ruimteschip. We klapten in onze handen toen de vlammen zich over de planeet onder ons verspreidden. Toen de slag gewonnen was en het volk van Loriën vernietigd, kwam de Generaal onder het bloed terug naar ons ruimteschip. Ondanks de overwinning had hij een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. Voor hij iets tegen mijn moeder of mij zei, knielde hij bij Ivan

neer en legde hem uit dat zijn vader in dienst van ons volk was gesneuveld. Een glorieuze dood, passend voor een ware Mogadoorse held. Hij wreef met zijn duim over Ivans voorhoofd en liet een bloedspoor achter. Een zegening.

In een impuls deed de Generaal hetzelfde bij mij.

Daarna is Ivan, wiens moeder in het kraambed was gestorven, bij ons in het gezin opgenomen en als mijn broer opgevoed. Mijn ouders kunnen zich gelukkig prijzen met drie eigen kinderen.

Ik weet niet zeker of mijn vader altijd zo gelukkig met mij is. Elke keer als mijn testresultaten of mijn fysieke beoordelingen ook maar enigszins tegenvallen, maakt hij een grapje dat hij mijn erfenis misschien maar aan Ivan moet geven.

Meestal ben ik ervan overtuigd dat hij een grapje maakt.

Mijn blik dwaalt naar een toeristengezin dat over het gras loopt en de wereld door hun digitale camera's in zich opneemt. De vader blijft even staan om een serie foto's van het Monument te maken en ik heroverweeg heel even mijn plannen om het te vernietigen. Misschien zou ik het in plaats daarvan kunnen laten ophogen en op de bovenste verdieping een penthouse voor mezelf kunnen laten bouwen. Ivan kan dan de etage onder mij krijgen.

De dochter in het toeristengezin is net als ik ongeveer dertien jaar oud. Ze heeft een leuke, beetje verlegen uitstraling en draagt een grote beugel. Ik merk dat ze naar me kijkt en onbewust ga ik wat netter zitten, rechtop, met mijn kin wat naar beneden om de scherpe hoek van mijn te grote neus te verbergen. Als het meisje naar me glimlacht, kijk ik weg. Wat kan het me schelen wat een mens van me denkt?

We moeten ons altijd bewust zijn van de reden waarom we hier zijn. 'Verbaast het jou nooit hoe gemakkelijk ze ons als een van hun eigen soort accepteren?' vraag ik Ivan.

'Je mag de stompzinnigheid van de mens nooit onderschatten,' zegt hij, terwijl hij met zijn vinger op de lege pagina van het huiswerk naast me tikt. 'Ga je die ellende nog afmaken of niet?'

Het huiswerk dat naast me ligt is niet van mij, het is van Ivan. Hij zit erop te wachten dat ik het voor hem zal doen. Schriftelijk werk is altijd een probleem voor hem geweest, terwijl de goede antwoorden mij komen aanwaaien.

Ik werp een blik op de opdracht. Ivan moet een kort opstel schrijven over een citaat uit het Grote Boek, het boek met Mogadoorse wijsheden en leefregels die iedereen van ons volk uit het hoofd moet leren en vol-

gen, en hij moet interpreteren wat het citaat van Setrákus Ra voor hem persoonlijk betekent.

“We verwijten het beest niet dat hij jaagt”, lees ik hardop voor, hoewel ik het citaat net als bijna iedereen van mijn volk uit mijn hoofd ken. “Het zit in de natuur van het beest om te jagen, zoals het in de natuur van de Mogadoren zit om te veroveren. Zij die zich tegen de uitbreiding van het Mogadoorse Rijk verzetten, verzetten zich tegen de natuur zelf.”

Ik kijk naar Ivan. Hij staart naar het gezin waar ik zojuist ook naar keek en doet door zijn tanden het hoge geluid van een laserstraal na. Het meisje met de beugel fronst naar hem en wendt zich dan van hem af.

‘Wat betekent dat voor jou?’ vraag ik.

‘Weet ik veel,’ zegt hij kreunend. ‘Dat ons ras heel kwaadaardig is en dat de rest daar maar mee moet leren omgaan. Toch?’

Ik haal met een zucht mijn schouders op. ‘Zoiets.’

Ik pak mijn pen op en begin te schrijven, maar ik word onderbroken door het gepiep van mijn telefoon. Ik ga ervan uit dat het een berichtje van mijn moeder is dat ik op weg naar huis iets moet meenemen. Ze heeft zich de afgelopen jaren helemaal op het koken gestort en, eerlijk is eerlijk, het eten op aarde is onnoemlijk veel beter dan wat we op Mogadoor te eten kregen. Wat ze hier als kant-en-klaarmaaltijden beschouwen, zou op mijn thuisplaneet een lekkernij zijn; daar groeit voedsel, net als vele andere dingen, in onderaardse vaten.

Maar het bericht is niet van mijn moeder. Het is een bericht van de Generaal.

‘Shit,’ zeg ik, terwijl ik mijn pen laat vallen alsof de Generaal me erop betrapt heeft dat ik Ivan help met het maken van zijn huiswerk.

Mijn vader stuurt nooit tekstberichten. Dat is beneden zijn stand. Als de Generaal iets wil, worden wij geacht te weten wat het is nog voor hij erom heeft gevraagd. Er moet iets heel belangrijks zijn gebeurd.

‘Wat is er?’ vraagt Ivan.

Het bericht luidt enkel: *THUISKOMEN. NU.*

‘We moeten gaan.’

2

Ivan en ik nemen de metro D.C. uit, pikken onze fietsen op bij het station en rijden zo snel mogelijk de buitenwijken van de stad in. Als we uiteindelijk door de bewaakte hekken van Ashwood rijden, lig ik ruim dertig meter achter. Ik wijt mijn met zweet doordrenkte T-shirt aan de onverwachte warmte en mijn gevoel van misselijkheid aan het onheilspellende bericht van mijn vader.

Ashwood is identiek aan een heleboel andere ommuurde buitenwijken van Washington, het ziet er in elk geval hetzelfde uit. Maar in plaats van door politici en hun gezinnen, worden deze huizen met hun perfect onderhouden gazons bewoond door mijn volk, de Mogadoren, die op korte termijn de aarde zullen overnemen. Onder de huizen loopt een enorm netwerk van tunnels, die de vele Mogadoorse voorzieningen met elkaar verbinden; wat de ware reden voor het bestaan van deze wijk vormt.

Ik heb slechts toegang tot een klein gedeelte van ons ondergrondse hoofdkwartier. Ik heb geen idee hoe ver de tunnels zich uitstrekken of hoe diep ze in de aarde verdwijnen. Ik weet wel dat er zich in dit weidse, ondergrondse netwerk een heleboel laboratoria, wapenopslagplaatsen en trainingsfaciliteiten bevinden, en waarschijnlijk meer geheimen dan ik zelfs maar kan vermoeden. Ik weet ook dat de vatborelingen daar leven.

Als onze Geliefde Leider, Setrákus Ra, er niet was geweest, zou ons volk niet lang genoeg hebben overleefd om aan de Grote Uitbreiding te kunnen beginnen. Om redenen die nog steeds niet helemaal bekend zijn, is het de afgelopen honderd jaar steeds moeilijker geworden voor de Mogadoren om kinderen te krijgen. Toen Kelly werd geboren was een natuurlijke geboorte bij de Mogadoren zo zeldzaam, dat onze trotse soort met uitsterven werd bedreigd. En als ze kinderen konden krijgen, stierven Mogadoorse vrouwen vaak bij de geboorte van hun kind, zoals Ivans moeder. Vandaar dat Setrákus Ra en een team van wetenschappers een methode hebben ontwikkeld om op kunstmatige wijze een nieuwe generatie Mogadoren te verwekken. In plaats van op de normale wijze geboren te worden, worden onze Mogadoorse vatborelingen in enorme

vaten met chemicaliën gekweekt, van waaruit ze ten slotte volwassen en klaar voor de strijd tevoorschijn komen. Deze vatborelingen stellen niet alleen het overleven van de Mogadoorse soort veilig, maar ze vormen met hun verhoogde kracht, snelheid en uithoudingsvermogen ook de ruggengraat van ons leger.

Afgezien van hun lichamelijke krachten zijn de vatborelingen ook in andere opzichten anders dan raszuivere Mogadoren zoals ik. Ze zijn ontworpen om lichamelijk aan alle eisen van een oorlog te voldoen, maar dan vooral als soldaten en niet als officieren. Setrákus Ra heeft hen in zijn wijsheid nog vastbeslotener weten te maken dan raszuivere Mogadoren. Het zijn net machines, die een opdracht tegen elke prijs uitvoeren, en zoals bij alle ware strijders leggen hun verstandelijke vermogens het vaak af tegen hun razernij en hun moordlust. Maar het belangrijkste verschil tussen de vatborelingen en de kinderen die op natuurlijke wijze zijn geboren, althans hier op Aarde, is het feit dat ze er anders uitzien dan wij. Terwijl de raszuivere Mogadoren voor mensen kunnen doorgaan, is dat voor de vatborelingen onmogelijk. Door het leven onder de grond is hun huid bleek als van een geestverschijning en hun tanden zijn klein en scherp voor het gebruik in man-tegen-mangevechten. Daarom mogen ze tot het moment dat we onze aanwezigheid kunnen openbaren bijna nooit bij daglicht bovengronds komen.

Vandaar dat ik direct weet dat er iets groots ophanden moet zijn als ik de vatborelingen naast de raszuivere Mogadoren zie feestvieren op de grasvelden van Ashwood.

Ivan weet het ook en kijkt me verbijsterd aan als hij in onze doodlopende straat zijn fiets slippend tot stilstand brengt. Ik kom naast hem staan en probeer op adem te komen. Alle bewoners van Ashwood zijn naar buiten gekomen en proosten voor hun huizen met flessen champagne met elkaar. De vatborelingen, die hun angstaanjagend bleke huid onder hun regenjassen en grote hoeden verbergen, zien er in de buitenlucht zowel opgewonden als gedesoriënteerd uit. Zo'n openlijke vreugde is ongebruikelijk in de Mogadoorse cultuur. Mijn volk geeft normaal gesproken geen duidelijke uiting aan zijn vreugde, vooral niet als de Generaal in de buurt is.

'Wat is er verdomme aan de hand?' vraagt Ivan, die zoals gebruikelijk naar mij kijkt voor een antwoord. Ditmaal moet ik mijn schouders ophalen.

Mijn moeder zit op het trapje van ons huis en kijkt met een glimlachje toe hoe Kelly opgewonden door onze voortuin danst. Mijn zusje, dat als

een dolle in het rond danst, merkt niet eens dat Ivan en ik de tuin in komen lopen.

Mijn moeder kijkt opgelucht op als ze ons ziet aankomen. Hoewel ik geen idee heb waarom iedereen zo opgetogen is, weet ik wel waarom zij zich niet bij de andere feestgangers op de grasperken en de straten heeft aangesloten. Als vrouw van de Generaal is het moeilijk voor haar om vrienden te maken, zelfs met de raszuivere Mogadoren. Hun angst voor mijn vader strekt zich ook uit naar mijn moeder.

‘Jongens,’ zegt ze, als Ivan en ik met onze fietsen aan de hand naar haar toe komen. ‘Hij zoekt jullie. Jullie weten dat hij niet van wachten houdt.’

‘Waarom wil hij ons spreken?’ vraag ik.

Voor mijn moeder antwoord kan geven, verschijnt de Generaal in de deuropening achter haar. Mijn vader is een grote man, meer dan twee meter lang, gespierd, met een krachtige uitstraling die respect afdwingt. Hij heeft een scherp gezicht, iets wat ik helaas van hem heb geërfd. Sinds we op Aarde zijn aangekomen heeft hij zijn donkere haar laten groeien om de tatoeages op zijn hoofd te verbergen, en net als sommigen van de politici die ik in de National Mall heb zien lopen, houdt hij zijn haar strak naar achteren gekamd.

‘Adamus,’ zegt hij op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Kom mee. Jij ook, Ivanick.’

‘Ja, meneer,’ antwoorden Ivan en ik in koor, en we werpen elkaar een nerveuze blik toe voor we het huis in lopen. Als mijn vader die toon gebruikt, dan betekent het dat er iets ernstigs aan de hand is. Als ik langs mijn moeder loop, knijpt ze zachtjes in mijn hand.

‘Veel plezier in Maleisië!’ gilt Kelly, die ons eindelijk heeft opgemerkt, achter ons. ‘Maak die Garde helemaal af!’

3

Een paar uur later zijn Ivan en ik op weg naar Maleisië aan boord van een vliegtuig dat is gekocht van een regering die niet te veel vragen stelde. De passagierscabine ziet er niet veel anders uit dan de laadruimte eronder en bevat alleen metalen banken met versleten veiligheidsriemen. Overal om ons heen zitten strijders; sommigen van hen zijn raszuivere Mogadoren, maar de meesten zijn vatborelingen. Onze tocht is niet erg glorieus, maar ik ben te nerveus om me druk te maken over het gebrek aan comfort. Dit is de eerste keer dat ik mee mag op een missie, zelfs al mag ik alleen maar observeren.

Mijn vader is de copiloot van het toestel. Elke keer als het toestel even schudt, vraag ik me af of het turbulentie is of dat mijn vader de piloot nerveus maakt.

Voor veel van de Mogadoren aan boord van het toestel is het de eerste actie sinds de Grote Uitbreiding. Een paar mannen halen herinneringen op aan de laatste keer dat ze hebben gevochten en vertellen sterke verhalen over het aantal vijanden dat ze hebben gedood. Anderen, de ouderen, kijken zwijgend voor zich uit, volledig gefocust op de missie die hun te wachten staat.

‘Denk je dat we met geweren mogen schieten?’ vraagt Ivan me.

‘Ik denk het niet,’ antwoord ik. De enige reden dat we op deze missie mee mogen is omdat ik de zoon van de Generaal ben en Ivan zijn beschermeling is. We zijn nog te jong om dit aanvalsteam van nut te kunnen zijn, maar niet te jong om de executie van deze Lorische opstandeling van een afstandje te bekijken. Mijn vader wil dat we ervan leren. Onze instructeurs bij de gevechtssimulaties in de gevechtssklaar-klassen, waar we wél met echte geweren mogen schieten, hameren er altijd op dat simulaties niet te vergelijken zijn met een echt gevecht.

‘Kut,’ gromt Ivan.

‘Het maakt niet uit,’ zeg ik, terwijl ik ga verzitten en mijn benen probeer te strekken. ‘Ik wil alleen maar zo snel mogelijk dit vliegtuig uit.’

Alles wat er daarna gebeurt gaat als in een waas aan me voorbij. We vinden de Garde en haar Cêpaan. Zoals ons is opgedragen, kijken Ivan

en ik met de Generaal van een afstand toe hoe de Mogadoren het gevecht aangaan. Het is smerig, en heel anders dan hoe het in het Grote Boek wordt beschreven. Een twintigtal Mogadoren tegen een oude vrouw en een tienermeisje.

Aanvankelijk is het ons doel om die twee op te pakken en te ondervragen. Sinds we op de Aarde zijn aangekomen doet er een gerucht de ronde over een of andere Lorische magie, die ons ertoe dwingt ze in volgorde te doden. Er zou naar verluidt een gevecht zijn geweest in de Alpen, waarbij een van onze strijders een Garde in het nauw zou hebben gedreven, maar de slag waarmee hij hem had willen afmaken zou zich op de een of andere manier tegen hem hebben gekeerd. De Generaal verbiedt zulke praatjes, maar mijn volk is toch voorzichtig.

De oude vrouw biedt meer verzet dan verwacht, maar ze delft toch al snel het onderspit. De Garde is veel taaier. Ze heeft bijzondere krachten en de grond onder onze strijders beeft. Ik vraag me af hoe het moet zijn om zulke krachten te bezitten. Maar als dat betekent dat ik lid moet worden van een uitstervend volk dat gedwongen wordt om in waardeloze hutjes langs de oever van een rivier te wonen, dan bedank ik voor de eer.

De strategie om hen gevangen te nemen verandert als onze strijders zich realiseren dat ze de Garde kunnen verwonden. Het kan zijn dat mijn vader gelijk heeft en dat de geruchten over de Lorische krachten vals zijn, of dit is Nummer Eén. De Generaal heeft opdracht gegeven haar levend in handen te krijgen, maar als de strijders doorkrijgen dat ze haar kunnen doden, wat ons dichterbij ons doel brengt, krijgt hun bloeddorst de overhand boven hun bevelen.

Als een van de strijders met zijn zwaard de rug van Nummer Eén doorboort is het afgelopen.

‘Dat was geweldig!’ schreeuwt Ivan. Zelfs mijn vader laat met een klein glimlachje zijn goedkeuring blijken.

Ik weet dat ik net zo geestdriftig zou moeten zijn als zij, maar mijn handen blijven maar trillen. Ik ben blij dat ik enkel van een afstand hoefde toe te kijken, dat ik niet een van de Mogadoren ben die als een hoopje as op de oever van de rivier liggen. Ik bedenk dat ik ook blij ben dat ik geen Loriër ben en niet mijn hele leven in angst op de vlucht hoef te zijn om ten slotte met een zwaard in mijn rug te eindigen.

Het dringt tot me door dat ik iets van medeleven met de Garde voel. Het Grote Boek waarschuwt ons daarvoor en ik sluit me ervoor af. Ik moet die kinderlijke ideeën van me afzetten. Het gevecht was minder glorieus dan ik had gehoopt, maar het is nog steeds een grote stap voorwaarts voor de Mogadoren. Nog acht losse eindjes en dan zal Ra’s visie

werkelijkheid worden en niets onze verovering van de Aarde meer in de weg staan. Negen dode Gardes is een kleine prijs voor mijn penthouse boven op het Washington Monument.

Ze stoppen Nummer Eén in een lijkzak en gooien haar bij de rest van de lading in het vliegtuig. Het Lorsche Kistje dat ze bezat is ook gevonden, maar zelfs onze sterkste strijder krijgt het slot niet open. Eéns hanger wordt door mijn vader van haar lichaam gerukt, hoewel ik niet weet wat hij met Lorsche juwelen aanmoet.

Het lichaam van haar Cêpaan wordt achtergelaten. Ze heeft voor ons geen nut meer.

Op de terugvlucht is het een stuk minder druk op de banken. Ik zeg niets, maar Ivan probeert de strijders uit de voorste linie uit te horen over gore details, tot de Generaal hem uiteindelijk toebijdt dat hij zijn kop moet houden. Als ze een footballteam waren geweest, dan weet ik zeker dat de overlevende strijders elkaar met Gatorade zouden hebben besproeid, zoals menselijke atleten na een overwinning doen. Maar we zijn geen footballteam. We zijn Mogadoren. En mijn vader weet niet eens wat Gatorade is. We leggen de rest van de vlucht in stilte af.

Onderweg komt de Generaal naast me zitten.

‘Als we in Ashwood terug zijn,’ zegt hij, ‘heb ik een belangrijke taak voor je.’

Ik knik. ‘Ja. Natuurlijk, meneer.’

Mijn vader kijkt naar mijn handen, die ondanks mijn pogingen om ze stil te houden nog steeds trillen.

‘Hou daarmee op,’ gromt hij, voor hij naar de cockpit teruggaat.

4

Hoewel ik haar tijdens het gevecht heb gezien, is het meisje op de metalen tafel heel anders dan ik had verwacht.

Sinds de Eerste Grote Uitbreiding hebben we geleerd dat de Garde de laatste echte bedreiging voor onze manier van leven is. We hebben geleerd dat het vurige strijders zijn, die wachten tot ze op een dag de wapenen kunnen opnemen tegen de Mogadoorse vooruitgang. Ik ben er altijd van uitgegaan dat zo'n beangstigende bedreiging er ook beangstigend zou uitzien.

Dood ziet Nummer Eén er helemaal niet zo indrukwekkend uit. Ze moet ongeveer net zo oud zijn als ik, of misschien iets ouder, en haar huid, die ooit gebruind was, is nu bloedeloos bleek. Haar lippen zijn blauw. Er zit geronnen bloed in haar blonde haar. Haar lichaam is bedekt met een wit laken, maar onder het felle licht van het laboratorium kan ik de gapende wond in haar middel zien.

We zijn onder Ashwood, in het ondergrondse laboratorium van Lockam Anu. Ik ben hier nog nooit eerder geweest en probeer zonder al te verbaasd te kijken zo veel mogelijk van de vreemde, knipperende apparaten in me op te nemen. De Generaal zou het bepaald niet waarderen als ik me zou laten afleiden.

Ik sta naast mijn vader en we kijken zwijgend toe hoe Anu Eéns hoofd voorzichtig in een vreemde, mechanische helm duwt. Anu is een oude man met een gebogen rug en een getatoeëerd hoofd dat walgelijk gerimpeld is. Hij loopt om Eén heen en sluit snoertjes aan op de diodes op de helm.

‘Klaar,’ mompelt Anu, terwijl hij een pas naar achteren doet.

‘Eindelijk,’ zegt mijn vader grommend.

Anu onderzoekt Eéns linkerenkel en volgt met zijn vinger de Lorische formule die daar is aangebracht. Hoe de Lorische formule eruitziet is een van de eerste dingen die ons zijn uitgelegd toen we naar de Aarde kwamen. Het is lang geleden al een tweede natuur voor me geworden om elke blote enkel zorgvuldig te bekijken.

‘Vier jaar om een kind met dit symbool te vinden,’ zegt Anu peinzend. ‘U neemt er wel de tijd voor, Generaal.’

Ik kan bijna voelen hoe mijn vader zijn vuisten balt. Het is alsof ik naast een opstekende storm sta. Toch zegt hij niets. Dokter Anu is hoofd van het onderzoeks- en wetenschapsteam op Ashwood en geniet bepaalde voorrechten, zoals het maken van een hatelijke opmerking tegen de Generaal zonder direct geslagen te worden.

Anu kijkt naar mij, zijn linkeroog traant en zit half dicht.

‘Heeft je geëerde vader je uitgelegd waarom je hier bent, jongen?’

Ik kijk naar de Generaal. Hij knikt om me toestemming te geven om mijn mond open te doen.

‘Nee, meneer.’

‘Ah. “Meneer.” U hebt een beleefde jongeman opgevoed, Generaal.’ Anu wijst op een metalen stoel vlak bij me, waarop een indrukwekkend ingewikkeld technisch apparaat ligt. ‘Kom, ga zitten.’

Ik kijk weer naar mijn vader, maar zijn gezicht verraadt niets.

‘Je zult je familie vandaag trots maken, Adamus,’ zegt de Generaal met donderende stem. Ik ben opgelucht dat mijn handen eindelijk niet meer trillen.

Ik ga zitten. Anu hurkt voor me en zijn oude botten protesteren krakend. Hij bindt mijn polsen en enkels met rubber banden aan de stoel vast. Ik weet dat ik mijn vader zou moeten vertrouwen. Hij zou me nooit iets laten overkomen, want ik ben te belangrijk voor hem. Maar toch kan ik het niet helpen dat ik even onrustig heen en weer schuif als ik word vastgebonden.

‘Zit je goed?’ vraagt dokter Anu met een schamper lachje.

‘Wat is dit?’ vraag ik, en ik vergeet de regel van de Generaal over het stellen van vragen.

Mijn vader kijkt me verbazingwekkend geduldig aan. Misschien vindt hij het net zo onprettig om zijn enige zoon vastgebonden te zien als ik het vind om vastgebonden te zijn.

‘Dokter Anu gelooft dat dit apparaat ons in staat zal stellen om in het geheugen van het meisje te kijken,’ legt mijn vader uit.

‘Ik wéét dat het ons daartoe in staat zal stellen,’ verbetert Anu hem. Hij wrijft een warme vloeistof op mijn slapen en zet er dan een paar rubber elektroden op. De draden van de elektroden lopen naar een monitor naast het hoofd van Nummer Eén, die plotseling begint te zoemen.

‘Zou u uw leven in de waagschaal stellen met deze niet-geteste creatie, dokter Anu?’ vraagt mijn vader met lage stem.

‘Niet getest?’ Ik probeer me van de stoel los te maken. Ik heb echter direct spijt van de paniekerige toon in mijn stem, want het gezicht van de Generaal vertrekt in een grimas. Dokter Anu werpt me een geruststellende glimlach toe.

‘We hebben nooit een Garde gehad om op te experimenteren, dus ja, niet getest.’ Hij haalt opgewekt zijn schouders op, opgewonden dat hij zijn apparaat eindelijk kan uitproberen. ‘Maar de theorie erachter is heel overtuigend. Van alle Mogadoren hier in Washington zit jij qua leeftijd het dichtst bij dit meisje, waardoor het downloaden van haar geheugen makkelijker zou moeten gaan. Jouw hersenen zouden de herinneringen van de Garde als visioenen moeten kunnen opvatten, in plaats van ze door haar ogen te zien. Ik weet vrijwel zeker dat je vader niet zou willen dat zijn enige zoon in het lichaam van een klein meisje verdwijnt, hmm?’

Mijn vader recht zijn rug. Dokter Anu kijkt over zijn schouder. ‘Het was maar een grapje, Generaal. U hebt hier een goede, sterke zoon. Heel dapper.’

Ik voel me allesbehalve dapper op dat moment. Ik heb gezien hoe Nummer Eén werd neergesabeld. Ze was levend al niet echt in staat om zich te verdedigen en dood is ze zeker ongevaarlijk, maar toch roept het idee om op haar aangesloten te worden weer diezelfde onrust bij me op die ik ook in het vliegtuig voelde op de terugweg uit Maleisië. Ik sta op het punt om voor te stellen dat Ivan Anu’s proefkonijn wordt, maar ik weet nog net op tijd mijn mond te houden.

Ivan genoot ervan om Eén te zien sterven, hij kan sindsdien nergens anders over praten. Maar mijn handen beginnen alweer te trillen als ik er zelfs maar aan denk. Ik dwing mezelf tot kalmte – wees niet zo’n lafaard, Adamus – dit is een grote eer, iets waar ik trots op zou moeten zijn.

Ik probeer niet naar het dode meisje te kijken, terwijl Anu boven de stoel een metalen cilinder naar beneden trekt, die vol zit met allerlei aansluitingen die niet misstaan zouden hebben in een raket. Het grootste gedeelte van de draden die op Nummer Eén zijn aangesloten loopt naar deze cilinder. Anu wacht even met de cilinder helemaal over mijn hoofd trekken en kijkt op me neer.

‘Je zult een klein schokje voelen,’ zegt hij langzaam. ‘Misschien dat je een paar minuten in slaap valt. Als je weer wakker wordt, zul je ons kunnen vertellen wat zij over de andere Gardes wist.’

Ik voel dat Anu zijn vrije hand op mijn schouder legt. Hij knijpt er stevig in.

Een paar dagen geleden was mijn grootste zorg dat ik een opstel moest schrijven dat dom genoeg was om voor Ivans werk door te gaan. Sindsdien heb ik van dichtbij gezien wat er als Mogadoorse strijder van me verwacht zal worden en ik weet niet of ik daartoe in staat ben. En nu wordt er van me verwacht dat ik mijn hersenen tijdelijk deel met een van mijn aartsvijanden. Ik weet dat het mijn vaders wens is, dat het onze

zaak zal helpen als het apparaat werkt en ik de eer van mijn familie hoog zal houden. Maar toch. Ik wil het niet toegeven, maar ik ben bang.

Anu trekt de cilinder over mijn hoofd tot hij mijn hele gezicht bedekt. Hij en mijn vader verdwijnen uit het zicht.

Ik hoor Anu door het laboratorium schuifelen. Hij tikt met zijn vingers op een serie knoppen en de cilinder begint te trillen.

‘Daar gaan we,’ kondigt Anu aan.

Binnen in de cilinder is een explosie van licht, een verblindend licht dat zich dwars door mijn ogen naar de achterkant van mijn hoofd boort. Ik sluit mijn ogen, maar het licht weet toch binnen te dringen. Ik heb het gevoel dat ik uiteengereten word, in stukjes gescheurd word door het licht. Dit is hoe het moet voelen als je sterft.

Ik geloof dat ik gil.

En dan wordt alles donker.

5

Het is net alsof ik val.

Ik zie een explosie van kleuren. Ik zie vormen – onherkenbare gezichten, wazige landschappen – maar ik kan niets herkennen. Het is net alsof ik in mijn televisie zit terwijl Kelly met de afstandsbediening speelt. Alles is onduidelijk en ik voel paniek opkomen, alsof mijn zintuigen overprikkeld raken. Ik probeer mijn ogen dicht te knijpen, maar dat blijkt zinloos. Dit speelt zich allemaal binnen in mijn hoofd af.

Net als ik denk dat mijn hersenen door het bombardement van kleuren uiteen zullen spatten, wordt alles opeens helder.

Ik sta plotseling in een grote, zonovergoten banketzaal. Het licht stroomt naar binnen via een enorm raam in het dak, waardoor ik bomen zie die ik nog nooit eerder in mijn leven heb gezien. Aan kronkelige takken hangen lange strengen met rode en oranje bloemen.

Hoewel ik hier nog nooit ben geweest – ik heb de planeet alleen vanaf een afstand vanuit ons ruimteschip gezien – weet ik op de een of andere manier dat dit Loriën is. En dan realiseer ik me opeens dat ik weet waar ik ben omdat Nummer Eén het weet.

Dit is een van haar herinneringen.

In het midden van de zaal staat een tafel vol met vreemd maar verrukkelijk uitzierend eten. Rondom de tafel zitten Loriërs, die allemaal prachtige jurken en kostuums aanhebben. Ik krimp ineen als ik hen zie. Ze zijn zwaar in de meerderheid en mijn instinct waarschuwt me om te vluchten, maar ik ben vastgebonden. Ik kan geen vin verroeren en zit in deze herinnering vast.

De Loriërs glimlachen en zingen. Ze schijnen er totaal niet van te schrikken dat er zojuist een Mogadoor op hun feest is verschenen. En dan realiseer ik me dat ze me niet kunnen zien. Natuurlijk niet, ik ben slechts een toerist in de hersenen van Nummer Eén.

En dan zie ik haar, aan het hoofd van de tafel. Ze is nog heel jong, vijf of zes jaar oud misschien, en haar blonde haar is in twee staarten samen gebonden die op haar rug hangen. Als de volwassenen zijn uitgezongen, klapt ze opgewonden in haar handen, en ik besef dat dit haar verjaar-

dagsfeest is. Op Mogadoor vieren we dat soort domme feesten niet, hoewel sommige grote strijders erom bekendstaan dat ze de verjaardag van hun eerste dode vieren.

Wat een waardeloze herinnering. De Generaal zal niet onder de indruk zijn als ik terugkom met enkel informatie over een Lorisch verjaardagsfeest.

Dan vervaagt alles plotseling weer en begin ik opnieuw te vallen. De tijd vliegt aan me voorbij. Ik word als in een maalstroom meegesleurd en voel me misselijkmakend machteloos.

Er komt een andere herinnering in beeld.

Nummer Eén loopt met uitgestrekte armen door een open veld, zodat het gras tegen haar handpalmen kriebelt. Ze is misschien een jaar ouder dan tijdens het verjaardagsfeest, dus nog steeds een kind, en loopt gelukkig over haar nog ongeschonden planeet.

Saai.

Eén buigt zich voorover en plukt een paar bloemen, waarvan ze de stelen in elkaar vlecht om ze als een armband om haar pols te doen. Hoeveel van deze onzin moet ik meemaken?

Als ik me concentreer, kan ik haar herinneringen misschien beïnvloeden. Ik moet de andere leden van de Garde zien, niet deze gelukkige, Lorische meidennonsens. Ik probeer te denken aan wat ik wil zien – de gezichten van de Garde, hun Cêpanen – en de herinnering aan het grasveld vervliegt en ik ben weer ergens anders.

Het is nacht, hoewel de duisternis verlicht wordt door tientallen branden die om me heen woeden. De twee Lorische manen hangen elk aan één kant van de horizon. Er klinkt vlakbij een explosie en de grond onder mijn voeten beeft.

Nummer Eén en acht andere kinderen rennen over een verscholen startbaan naar een ruimteschip. Hun Cêpanen jagen ze op, schreeuwen bevelen. Sommige kinderen huilen terwijl hun voeten tegen de grond kletsen. Nummer Eén niet. Als een Loriër in een bodysuit een bol ijskoude kobaltenergie in het gezicht van een grommende piken schiet, kijkt ze over haar schouder. Haar ogen schitteren van bewondering en angst.

Dit is het. De Grote Uitbreiding. Precies de herinnering die ik wilde zien.

‘Rennen!’ schreeuwt de Loriër in de bodysuit tegen de vluchtende groep jonge Gardes. Zijn Erfgaven zijn volledig ontwikkeld en krachtig.

Toch zal hij vanavond sterven, net als alle anderen.

Ik laat mijn blik over de kinderen dwalen en probeer zo veel mogelijk details in me op te nemen. Ik zie een woest uitziend jochie met lang, donker haar en nog een blond meisje, jonger dan Nummer Eén, die door haar Cêpaan wordt gedragen. Nummer Eén is ouder dan de meeste andere kinderen, een detail waarvan ik weet dat het mijn vader zal helpen als hij de profielen van de overgebleven Gardes wil opstellen. Ik tel hoeveel meisjes en hoeveel jongens er zijn en probeer hun opvallendste geaaltstrekken in mijn hoofd te prenten.

‘Wie ben jij, verdomme?’

De stem klinkt helderder dan het bulderende gedonder van de strijd in de herinnering, alsof het geluid regelrecht in mijn hersenen wordt ingevoerd.

Ik kijk opzij en realiseer me dat Nummer Eén vlak naast me staat, maar niet de kinderlijke versie uit de herinnering. Nee, dit is de Nummer Eén zoals ik haar voor het laatst heb gezien, met blond haar dat los op haar rug hangt en de schouders uitdagend opgetrokken. Een geestverschijning. Ze kijkt me recht aan en verlangt een antwoord van me.

Ze kan hier onmogelijk zijn, dat is waanzin. Ik zwaai met mijn hand voor haar gezicht, ervan uitgaande dat er ergens een fout in Anu’s apparaat zit. Het is uitgesloten dat ze me echt kan zien.

Nummer Eén slaat mijn hand weg. Ik ben verbaasd dat ze me kan aanraken, maar dan bedenk ik dat we allebéi geestverschijningen zijn.

‘Nou?’ vraagt ze. ‘Wie ben je? Je hoort hier niet.’

‘Je bent dood,’ is het enige wat ik weet uit te brengen.

Eén kijkt naar haar lichaam. Eén kort moment is de enorme wond in haar middel te zien. Maar hij is net zo snel weer verdwenen.

‘Hier niet,’ zegt ze schouderophalend. ‘Dit zijn mijn herinneringen. En daarin kun je niet aan me ontsnappen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dit is onmogelijk. Je kunt niet tegen me praten.’

Eén knijpt peinzend haar ogen samen. ‘Jij heet Adam, hè?’

‘Hoe weet je dat?’

Ze glimlacht minachtend. ‘We delen een stel hersenen, Mog-joch. Ik weet ook het een en ander over jou.’

Achter ons zijn de vluchtende Gardes aan boord van hun ruimteschip gegaan en de motoren komen met donderend geweld tot leven. Ik zou de details van het voertuig in me moeten opnemen, maar ik word afgeleid door het dode meisje dat minachtend verder praat.

‘Die vader voor wie je zo bang bent, zal vast niet blij zijn als je hem niks sappigs te vertellen hebt als je weer bijkomt.’ Ze grijpt me bij mijn

elleboog en voelt zo echt, dat ik mezelf eraan moet herinneren dat dit eigenlijk maar een soort droom is.

Een droom waarover Nummer Eén plotseling de controle heeft gekregen.

‘Jij wilt mijn herinneringen zien?’ vraagt ze. ‘Kom maar mee, dan zal ik je een rondleiding geven.’

Terwijl de beelden om me heen weer veranderen, begin ik te begrijpen wat er aan de hand is.

Ik zit vast met mijn gezworen vijand. En zij schijnt hier de macht te hebben.

6

Ditmaal is de overgang tussen de herinneringen anders. De vorige keer viel ik door de tijd, viel ik door de herinneringen. Nu voel ik me rustig, onbeweeglijk, en plotseling sta ik voor een afgelegen ranch in Coahuila, Mexico. In deze herinnering dragen Eén en haar Cêpaan dozen het huis in. Ze zijn aan het verhuizen. Dit is het eerste huis waar Eén en haar Cêpaan – Hilde, haar Cêpaan heette Hilde – zijn gaan wonen nadat de Gardes op Aarde waren geland en uit elkaar waren gegaan.

Wacht. Hoe weet ik dat allemaal?

Het is vreemd. Ik ben niet alleen werkelijk hier en in staat om een bepaald moment in het leven van Eén te bekijken, ik heb ook bepaalde herinneringen van haar uit die tijd. Ik weet de dingen die zij weet en ik herinner me wat zij zich herinnert. De herinneringen zijn zo levendig, dat het net is alsof ze van mezelf zijn.

Het lijkt wel alsof ik haar ben geworden.

Geest-Eén verschijnt naast me en kijkt samen met mij toe hoe haar jongere versie en Hilde het keukengerei uitpakken. Het is beangstigend om haar naast me te hebben en ik word er een beetje duizelig van. Ik probeer haar te negeren, maar ze blijft maar tegen me aanpraten.

‘We zijn hier een poosje gebleven,’ zegt ze, en ze klinkt bijna melancholiek. ‘Maar toen dacht Hilde dat ze een paar van jullie speurneuzen in de stad had gezien en zijn we ervandoor gegaan.’

Ze trekken voortdurend rond en hun omzwervingen zijn totaal onvoorspelbaar. Mijn vader zal dat willen weten. Het is compleet tegenovergesteld aan de manier waarop wij Mogadoren het hebben gedaan. Wij hebben onze macht in bases over de gehele planeet ondergebracht. Daarom zijn ze zo moeilijk te vinden.

‘Ze kon soms een vreselijke zeikerd zijn,’ zegt Eén, terwijl ze naar haar Cêpaan kijkt. ‘Ze lijkt waarschijnlijk op jouw lul van een vader. Al was zij niet, je weet wel, sléééécht.’ Ze wrijft in haar handen en lacht een akeelig lachje om het woord ‘slecht’ te benadrukken.

‘Hou je mond,’ bijt ik haar toe, en ik klink bozer dan ikzelf had verwacht. ‘Je kent hem niet.’

Maar toch bestudeer ik Hilde wat beter. Ze is achter in de vijftig en heeft rimpels in haar gezicht, zowel van ouderdom als van stress. Ze heeft haar grijze haar in een strakke knot bijeengebonden. Haar ogen hebben iets kils en haar stem is krachtig en koel, zelfs als ze tegen Eén zegt – de echte Eén – waar ze de borden moet neerzetten. Om eerlijk te zijn doet ze me inderdaad aan de Generaal denken.

‘Toch hield ik van haar als van een moeder,’ zegt geest-Eén, en er klinkt verdriet door in haar stem. Mijn gedachten gaan terug naar de oude vrouw die we in Maleisië hebben achtergelaten om te verrotten en er knaagt iets van schuldgevoel aan me, maar ik verdring het direct. Ze probeert je te manipuleren, Adamus.

‘Ik wou dat je je mond hield,’ zeg ik tegen haar.

‘O ja? Nou, ik wou dat jouw mensen me niet hadden vermoord.’

Na Mexico verhuizen Eén en Hilde naar Austin, Texas. Ik probeer aan deze herinneringen te ontsnappen en terug te gaan naar die nacht op die startbaan op Loriën waar ik achter iets nuttigs zou kunnen komen, maar zij staat het niet toe. Op de een of andere manier weet ze me tegen te houden.

Ik mag me dan als een ongenode gast in haar hersenen bevinden, het blijven háár hersenen. Ze kan me er niet uit krijgen, maar zij bepaalt welke kamertjes ik mag zien.

Bijna elke keer als ik haar herinneringen probeer te forceren, dwingt Eén me om een van haar trainingssessies met Hilde bij te wonen.

‘Ik haatte die trainingen,’ zegt Eén grinnikend. ‘Ik hoop dat jij ze net zo erg vindt.’

Hilde is een meester in vechtsporten, hoewel het technieken zijn die wij Mogadoren nooit zouden gebruiken, omdat wij bruut geweld het belangrijkste vinden. Dit is een defensieve vechtstijl, die gebruiktmaakt van de snelheid van de aanvaller en zich concentreert op slagen op het zenuwcentrum, die de vijand tijdelijk uitschakelen.

Opgesloten in die herinneringen begin ik me te vervelen en ik merk dat ik Hildes bewegingen begin na te doen en met de jonge Eén meetrain. Ik weet dat dit allemaal niet echt is, dat het zich allemaal in mijn hoofd afspeelt. Of in het hoofd van Eén. Ik weet eigenlijk niet of er nog een verschil is.

Het feit dat ik klein van postuur ben, is in de Mogadoorse gevechtstraining altijd een nadeel geweest, tot grote teleurstelling van mijn vader en tot vermaak van Ivan. Maar in de herinneringen van Eén word ik nooit moe. Zelfs al verbeeld ik me deze training maar, het is toch een

heerlijk gevoel om me eindelijk te kunnen bewegen op een manier die bij me past.

Trouwens, ik word geacht om informatie te vergaren. Hoe de Gardes vechten is essentiële informatie.

In de eerste trainingsherinneringen is Eén een gretige leerling. Ze traint van 's morgens vroeg tot 's avonds laat met Hilde en luistert ademloos naar haar verhalen over de Lorische helden die ze heeft getraind. Hilde vertelt verhalen over eerzame strijd, over nobele veldslagen die op Loriën zijn uitgevochten. Ze zijn bedoeld om Eén te inspireren, om haar het Lorische doorzettingsvermogen uit te leggen. In vergelijking met het Grote Boek komt er in haar verhalen verrassend weinig bloederig geweld en uitroeiing voor.

'Op een dag,' zegt Hilde, 'zul jij je plek als held van ons volk innemen. Je zult bekendstaan als de Eén die de Acht beschermde.'

Ik kan voelen hoe trots Eén is als ze Hildes woorden hoort, maar ik voel ook haar twijfel. Een deel van haar vraagt zich af hoe ze zich in haar eentje staande zou kunnen houden tegen de Mogadoren, die in één nacht haar totale planeet hebben veroverd.

'Ik heb me altijd afgevraagd waarom ik niet de mazzel heb gehad om nummer négen te trekken,' zegt Eén peinzend, terwijl ik naast haar jongere versie de vechtbewegingen oefen. 'Maar nééééé. Ik moet natuurlijk weer de eerste zijn. Ook wel bekend als de meest verdoemde van die negen verdoemde idioten. De Ouderen hebben me echt verneukt.'

In Austin laat Hilde Eén voor het eerst naar school gaan, omdat ze daarvoor beter opgaat in haar omgeving. Ik word in haar herinneringen naar een van haar lessen meegevoerd. Naar school gaan lijkt zo zinloos. De Generaal zou er niet over piekeren om ons vrijelijk met mensen te laten omgaan.

En toch, terwijl de herinneringen voortduren, voel ik me meer en meer bij het leven van Eén betrokken raken. Ze krijgt een paar vrienden en begint met skateboarden. Het begint allemaal een beetje op een normaal leven te lijken. Maar tegelijkertijd begint ze minder hard te trainen. Ze laat trainingen lopen, zelfs als haar telekinese zich begint te ontwikkelen, wat eigenlijk de tijd is dat ze extra hard zou moeten trainen. Hoe streng ze ook is, Hilde kan er niets tegen doen als Eén het raam uit klimt om bij haar vrienden te kunnen zijn. Je kunt de laatste hoop van een uitstervend ras moeilijk in huis opsluiten, of wel soms?

Maar het sociale leven van Eén interesseert me geen reet. Dit meisje is een vijand van mijn volk. Haar dood is onvermijdelijk, ze is al gestorven.

En toch... ik kan er niets aan doen, maar terwijl ik door haar herinneringen ga, begin ik me steeds meer in haar situatie te verplaatsen. Ondanks het feit dat ze constant in gevaar is terwijl ze over de Aarde zwerft, realiseer ik me dat ze meer van deze planeet heeft gezien dan ik. De Generaal heeft ons nooit toegestaan om buiten Washington te kijken. Hilde mag dan een strenge Cêpaan zijn, maar ze geeft Eén wel de ruimte om naar school te gaan, vrienden te maken, en een leven te leiden dat niet alleen in het teken van oorlog voeren staat.

Ik vraag me af hoe dat zou zijn. Ik vraag me af hoe mijn leven eruit zou zien als ik mezelf niet in dienst van de Mogadoorse uitbreiding zou hoeven te stellen; zonder het drillen en trainen en het onder toezicht lezen van Ra's Grote Boek.

'Dit is, denk ik, een van mijn favoriete herinneringen,' zegt geest-Eén, aan het begin van een herinnering waarbij ze een cheerleader in het gezicht slaat. De cheerleader is begonnen. Ze heeft het Eén moeilijk gemaakt vanaf de dag dat ze in Austin op school kwam. Het is raar, maar ik kan Eéns tevredenheid voor een deel voelen.

Ze wordt vanwege die klap natuurlijk van school gestuurd, wat voor Hilde genoeg reden is om weer te verhuizen. Ze vertrekken uit Austin in een oude stationwagen en rijden naar Californië. Eén ligt de hele weg te mokken in haar stoel, die ze helemaal achterover heeft geklapt, en negeert Hilde om met de drie zeeschelpen te spelen die ze met telekinese boven haar hoofd laat zweven.

Wij Mogadoren zijn gewaarschuwd voor de dodelijke kracht van de telekinese van de Gardes. Maar als ik zie hoe Eén met de schelpen speelt, haar neus gerimpeld in concentratie, dan lijkt het me helemaal niet zo dodelijk. Het is eerder betoverend. En niet alleen door de telekinese. De manier waarop haar blonde haar over haar...

Ik wend me af. Begin ik me nou echt aangetrokken te voelen tot de dode Garde wier herinneringen ik heb gestolen? Ik probeer mezelf wijs te maken dat ik haar alleen maar zat te bekijken omdat ik informatie nodig heb, hoewel een beschrijving van hoe de zon de blonde strepen in Eéns lange haar doet oplichten waarschijnlijk niet de informatie is waar mijn vader op zit te wachten.

Als ze eenmaal in Californië zijn aangekomen, probeert Hilde Eén aan te moedigen om haar trainingen serieuzer te nemen.

'Dit moet je zien,' zegt geest-Eén, terwijl ze naast me komt zitten.

Het is een of andere Lorishe magie. Met iets wat eerst gewone glazen bollen lijken te zijn, maakt Hilde een zwevende kaart van het Lorishe

sterrenstelsel. De eeuwig ronddraaiende kosmos, de heldere, oranje zon, en de dode, grijze planeet Loriën.

‘Zie je wat de Mogadoren hebben gedaan?’ vraagt Hilde aan de jonge Eén.

Ze knikt, en staart naar de verwoeste planeet. Hilde doet een stap naar de zwevende bol die Loriën voorstelt en blaast er zachtjes tegenaan. De rook en het vuur verdwijnen direct van de planeet. Loriën ziet er plotse-ling weer uit als vóór de Grote Uitbreiding: groen en weelderig, welva- rend. Het beeld verandert echter snel en de planeet wordt weer grijs.

‘Dit is waarom we vechten,’ zegt Hilde zacht, met tranen in haar ogen. ‘Niet alleen om onze planeet en ons volk te wreken en Loriën op een dag weer tot leven te brengen, maar ook om de Aarde dit lot te besparen. Begrijp je waarom dat zo belangrijk is?’

Ik luister niet naar het antwoord dat Eén mompelt. Ik kan het beeld van Loriën niet loslaten. Het oppervlak van de planeet is lelijk verkoold en de dampkring van de planeet lekt langzaam weg in de ruimte. Nu ik de planeet zo zie, die voor de grootste overwinning van mijn volk staat, ziet het er niet uit als iets om trots op te zijn.

‘Is dat wat je wilt voor het hele universum?’ vraagt geest-Eén me, ter- wijl ze naar haar verwoeste thuisplaneet wijst.

‘Ik heb dit nog nooit eerder gezien,’ antwoord ik, en ik probeer mijn stem zo neutraal mogelijk te laten klinken. De aanblik van Loriën zit me dwars. Het is verraad om zulke gedachten te hebben, maar als onze komst naar de Aarde zelfs maar de helft van de verwoestingen die we op Loriën hebben aangericht zou betekenen, zou de planeet dan nog de moeite waard zijn om er te wonen?

‘Is dit wat de Mogadoorse vooruitgang inhoudt?’ dringt geest-Eén aan.

‘Alsjeblieft,’ zeg ik, terwijl ik met mijn hoofd schud. ‘Hou je mond.’

Ik wil gewoon dat ze weggaat. Ik wil niet dat ze mijn twijfel ziet.

Ik sta op het strand. Ik voel niets bij Eéns herinneringen, maar als ik me concentreer kan ik me bijna voorstellen hoe het moet voelen om tot mijn enkels in de branding van de Grote Oceaan te staan en het natte zand tussen mijn tenen te voelen. Ik heb nog nooit in een oceaan gezwommen. Als ik straks eindelijk weer wakker ben, zou ik het weleens in het echt willen proberen.

Ik probeer me voor te stellen hoe het zou zijn om met de Generaal een tripje naar het strand te maken. Mijn vader zonder uniform, in een zwembroek met bloemetjes erop, terwijl hij een koeltas met eten uit de familiewagen pakt. Mijn moeder en Kelly bouwen een zandkasteel, terwijl Ivan en ik een wedstrijdje doen wie het verst van het strand weg durft te zwemmen. Hij wint, want zelfs in mijn fantasie ben ik een realist. Ik zwem terug naar het strand, waar de Generaal me met een hamburger staat op te wachten.

‘Meen je dat nou?’ vraagt Eén. Ze staat naast me op het strand en ik realiseer me dat ik een belachelijk domme grijns op mijn gezicht heb. Ik kijk snel weer ernstig. ‘Jullie hebben mijn totale volk vernietigd zodat jullie konden gaan barbecueën op het strand?’

‘Blijf uit mijn gedachten,’ zeg ik zwakjes, en ik realiseer me hoe hypocriet dat klinkt.

‘Pff,’ snuift Eén, terwijl ze met haar ogen rolt. ‘Ik wou dat het kon, knul.’

Ruziën met Eéns geest is waarschijnlijk niet wat mijn vader als productief inlichtingenwerk zou beschouwen, dus wend ik me van haar af en probeer haar te negeren.

In deze herinnering is de echte Nummer Eén net klaar met een dag surfen. Ze blijkt een natuurtalent te zijn en is de enige van haar surfvrienden die niet is gevallen. Door het skateboarden en het surfen begint ze zich af te vragen of haar enorme evenwichtsgevoel misschien een van haar Erfgaven is. Ik zou het nooit tegen Eén zeggen, maar ik heb genoten van de surfherinnering. Om eerlijk te zijn zou ik dat nooit aan wie dan ook vertellen.

‘Zou je niet zo kwijlend naar mijn vroegere ik willen kijken?’ zegt geest-Eén naast me.

‘Dat doe ik niet,’ protesteer ik.

De herinnering gaat verder. Eén komt uit het water rennen en haar surfboard gaat dwars door me heen, terwijl ze in de armen van een gebruinde, gespierde jongeman springt.

Wade.

Nadat Hilde haar het zonnestelsel had laten zien, had Eén zich weer op haar training geconcentreerd. Tot ze Wade leerde kennen.

Wade is zestien jaar oud. Zijn bruine haar hangt tot op zijn schouders en heeft hij in slordige vlechtjes bijeengebonden. Hij heeft een oud volkswagenbusje waar hij in slaapt, hoewel hij een paar creditcards van zijn ouders in zijn portemonnee heeft zitten, iets waar Eén achter gekomen is toen ze zijn spullen doorzocht om zeker te weten dat hij niet stiekem een Mogadoor was.

Alsof hij daarop lijkt.

‘Ik kreeg het gevoel dat mijn ouders mijn hele leven al voor me hadden uitgestippeld,’ legde Wade uit op de avond dat hij Eén had leren kennen, terwijl hij met zijn arm om haar schouders samen met haar bij een kampvuur op het strand zat. ‘Naar de universiteit gaan, rechten studeren, en dan bij mijn vader in de praktijk werken. Zo burgerlijk allemaal. Het is gewoon niks voor mij, begrijp je?’

‘Ik begrijp het helemaal,’ antwoordde Eén, hoewel ze meer in zijn gespierde armen geïnteresseerd was dan in wat hij te zeggen had. Ik denk dat ze hem leuk vond, of dat ze in elk geval van zijn gezelschap genoot. En het feit dat het Hilde pissig maakte was natuurlijk mooi meegenomen. Ik begreep niet wat ze in hem zag. ‘Daarom ben ik vertrokken. Ik ben gewoon in mijn bus gestapt en de kust afgereden om overal te surfen. Ik heb geen enkel plan in mijn hoofd. Ik wil gewoon, weet ik veel, een tijdje echt leven.’ Wade zweeg een moment. ‘Hé, heeft iemand je weleens gezegd hoe levendig jouw ogen zijn?’

Eén zwijmelt.

Alsjeblieft zeg, denk ik, en geest-Eén duikt weer naast me op.

‘Doe niet zo lullig,’ zegt ze. ‘Hij is een lekker ding en ik was gewoon stom. Nou ja, zo stom nou ook weer niet, want ik wist heus wel dat hij een droplul was. Maar kijk nou eens naar hem. Hij is gewoon een lekker ding.’

‘Ik zou het niet weten,’ antwoord ik, en ik ben me opeens heel erg bewust van mezelf.

Deze herinnering was van een paar maanden voor de volgende herinnering waar ik in word meegevoerd. We zijn nog steeds op het strand en Eén wurmt zich uit haar wetsuit en gaat naast Wade op het strand zitten. Ze heeft haar training overgeslagen om bij Wade te kunnen zijn. Eén en Hilde praten nauwelijks meer met elkaar, tenzij Hilde haar de les wil lezen.

Die herinneringen aan Wade bevallen me niet. Ze hebben geen enkel nut voor de zaak van de Mogadoren. Trouwens... ik heb het gevoel dat hij Eén niet waard is.

‘Ik had gewoon lol,’ zegt Eén, die naast me opduikt om zich te verdedigen. ‘Ik vond het heerlijk om net te doen alsof ik normaal was.’

Ik zeg niets.

‘Wil jij nooit aan al dat gedoe ontsnappen?’ vraagt Eén. Ze weet dat ik dat wil. Ze heeft ook in mijn gedachten zitten rommelen. ‘Jij en die knul met wie je steeds optrekt hangen altijd in Washington rond, maar jullie praten nooit met andere kids.’

‘Dat is verboden.’

‘Waarom?’

‘Directe interactie zou de operationele integriteit in gevaar kunnen brengen,’ antwoord ik met een citaat uit het Grote Boek.

‘Je klinkt als een robot,’ zegt ze. ‘Ze willen niet dat je de mensen leert kennen, omdat het dan moeilijker voor je zou worden om ze te doden. Net als met mij.’

‘Wat bedoel je, “net als met mij”?’

‘Ik bedoel dat je me wel aardig vindt,’ zegt ze, terwijl ze me aankijkt op een manier die me onrustig maakt. ‘Ze hadden geen idee wat ze deden toen ze je hierheen stuurden. Als je dit allemaal eerder over me had geweten, zou je me dan ook zo graag hebben willen doden?’

Mijn hoofd doet zeer van al het nadenken en ik wuif naar Eén dat ze moet weggaan. Ik ben er nog niet klaar voor om terug te gaan naar de herinnering aan de oever van de rivier in Maleisië. Dan herinner ik mezelf eraan dat Maleisië in de toekomst ligt, niet in het verleden.

‘Je hoeft je niet te schamen, hoor,’ zegt ze. ‘Ik weet ook niet of ik jou zou willen doden.’

8

Zo heeft mijn volk haar gevonden. De Generaal heeft me nooit iets over de details verteld, maar nu weet ik het.

Wade vindt dat hij zich tegen het kapitalisme moet verzetten. Hij doet dat door winkeldiefstal te plegen zodra hij maar de kans krijgt. En hij praat soms eindeloos over de fantastische platenverzameling die hij in het enorme huis van zijn ouders heeft moeten achterlaten.

Dat brengt Eén op een idee. Ze wil in een platenwinkel bij het strand een paar platen voor hem jatten. Een deel van haar wil indruk op Wade maken en een ander deel wil de opwinding meemaken waar hij het over heeft.

Maar Eén wordt betrapt als ze met een rugzak vol platen de winkel wil verlaten. De eigenaar is er zo eentje met wie niet te onderhandelen valt. Hij belt de politie.

‘Hoe had Wade eigenlijk naar die platen moeten luisteren?’ vraag ik. ‘Heeft hij soms een platenspeler in dat busje?’

Eén schiet in de lach, terwijl we toekijken hoe haar vroegere ik de handboeien om krijgt. ‘Daar heb ik niet eens aan gedacht.’

Geest-Eén neemt ons mee naar het politiebureau, waar haar ‘grootmoeder’ wordt gebeld. De politie laat haar met een waarschuwing gaan, maar een overijverige rechercheur ziet de Lorsche beschermformule op Eéns enkel. Hij denkt dat het de tatoeage van een bende is en begint haar daarover te ondervragen.

‘Ja,’ schampert Eén. ‘Ik ben lid van een bende genaamd The Space Invaders. Wij doen aan surf-by schieten. Er is geen enkele strandwacht die ons kan tegenhouden.’

De rechercheur schijnt het geen leuk grapje te vinden.

Hij neemt een foto van Eén en hij neemt een foto van de Lorsche formule. Hij uploadt ze allebei naar een landelijke database. Zodra ik de flits van zijn camera zie, weet ik hoe we haar hebben gevonden.

Ik weet dat mijn volk teams heeft die vierentwintig uur per dag op het internet naar tips als deze zoeken, zelfs op de interne sites van de regering. We hebben programma’s die niets anders doen dan naar afbeeldin-

gen zoeken die ook maar enigszins op de Lorsche formule lijken.

En na vier jaar zoeken hebben we Eén in het vizier.

Hilde geeft Eén geen preek als ze haar van het politiebureau afhaalt. Ze hoeft niets te zeggen om te laten merken hoe teleurgesteld ze is. Eén weet wat het betekent dat de politie haar gefotografeerd heeft.

Eéns rebelse trekjes maken voor het eerst plaats voor angst. Nog voor Hilde het haar opdraagt, pakt ze met trillende handen een tas in. Het doet me denken aan hoe mijn eigen handen trilden toen ze werd gedood. Dat was voor het eerst dat de oorlog die we voeren voor mij werkelijkheid begon te worden. Eén moet zich op dit moment net zo voelen.

Deze keer vertrekken ze met nauwelijks bagage. Hilde denkt dat ze Amerika moeten verlaten. Ze rijden regelrecht naar het vliegveld en gaan aan boord van de eerste internationale vlucht die ze kunnen vinden. Hun bestemming is Maleisië.

Eén ziet twee bleke mannen in regenjassen op het vliegveld, maar ze heeft geen idee wie ze zijn. Ik herken direct mijn eigen mensen.

Ondanks al hun voorzorgsmaatregelen, al hun training, alles wat ze over hun vijanden weten, herkennen Hilde en Eén totaal niet wat voor mij zo duidelijk is. Een Mogadoors verkenningsteam heeft ze in de peiling. Ik ken het protocol in dit soort situaties. Als mijn volk een Loriër op het spoor is, worden er teams van vatborelingen naar alle mogelijke plekken gestuurd vanwaar ze zouden kunnen vertrekken.

We houden alles in de gaten: luchthavens, trein- en busstations, autoverhuurbedrijven. Hun taak is niet om iets te ondernemen. Hun enige taak is om Nummer Eén in het oog te houden.

‘Je moet ze afschudden,’ hoor ik mezelf mompelen. ‘Je moet die verkenners kwijtraken voor je vlucht.’

‘O, bedankt voor de waarschuwing, schat,’ zegt de Eén die naast me staat. Ze heeft een droevige blik in haar ogen.

Om de een of andere reden ga ik tussen de verkenners en Eén in staan. Het slaat nergens op. Ik ben hier een geest en ze kijken dwars door me heen. En trouwens, dit is allemaal al gebeurd. Ik kan er niets meer aan veranderen.

Ik verlies alle moed als ze aan boord van het toestel naar Maleisië gaan. De verkenners zijn nergens meer te bekennen; ze zijn in de menigte opgegaan. Maar ik weet wat ze aan het doen zijn. Ze nemen contact op met mijn vader, of iemand anders onder wiens bevel ze staan, om ervoor te zorgen dat er een team klaarstaat als Eéns vlucht aan de andere kant van de oceaan landt. Mijn team.

Ik zie als een berg op tegen wat er nu gaat komen.

9

Hilde en Eén verbergen zich in een huis op palen aan de oever van de Rajang Rivier. Hun enige burens zijn de eeuwig krijsende apen die het oerwoud bevolken. Hilde heeft het plan opgevat om naar Kuala Lumpur te gaan om geld op te nemen van de bank, zodat ze hun volgende reis kunnen betalen. Het is er rustig, zonder alle afleiding van Amerika. Als het water van de rivier rustig is, oefent Eén op de oever haar telekinese.

Als ons team aankomt, na een eindeloze vlucht door wie weet hoeveel tijdzones, heb ik geen idee meer welke dag het is. Ik weet alleen maar dat de zon net opkomt.

Hilde hoort de eerste aanvalsgolf aankomen. Onze soldaten doen geen enkele moeite om hun komst te verbergen, want ze hebben het huis volledig omsingeld. Hilde maakt Eén wakker net als de eerste strijders de deur intrappen.

De Cêpaan is snel voor een oude vrouw. Ik kan me haar heel goed voorstellen als de jonge vechtspecialist, trainster van de jonge Garde, die ze op Loriën moet zijn geweest. Ze duikt moeiteloos weg voor een aanval met dolken en slaat met haar vuist tegen de keel van een strijder die zijn evenwicht verliest. Nog voor de eerste Mogadoor de grond raakt, heeft ze haar armen al om het hoofd van een tweede geslagen om zijn nek te breken. Ik merk dat ik haar aanmoedig en houd gelijk mijn mond.

De volgende Mogadoor die door de deur komt neemt een snoekduik om Hilde in een wurggreep te nemen, maar Hilde maakt een beweging die zo subtiel is dat ik die nauwelijks zie en weet hem achterover op zijn rug op de grond te gooien, hoewel hij bijna tweemaal zo groot is als zij.

Door de vernedering vergeet hij het bevel dat ze levend gevangengenomen moet worden, grijpt het pistool dat aan zijn heup hangt en schiet haar in haar borst.

Als Hilde de grond raakt, begint Eén te gillen. Het hele huis schudt en de palen waar het op staat trillen. Met een kreet van verdriet en afschuw springt Eén overeind. Er schiet een seismische golf uit haar voeten, waardoor de vloer openscheurt en de Mogadoren door de houten wanden van het huis vliegen.

Haar eerste Erfgave heeft zich ontwikkeld. Maar het is te laat.

Het weinige dat er nog over is van het huis staat te trillen op de palen. Terwijl de Mogadoren zich buiten hergroeperen, neemt Eén Hilde in haar armen. De wond is dodelijk. Hilde spuugt bloed op als ze probeert te praten.

‘Het is voor jou nog niet te laat,’ weet Hilde uit te brengen. ‘Je moet vluchten.’

Eén huilt. Ze voelt zich verantwoordelijk, ze voelt zich hulpeloos.

‘Ik heb je in de steek gelaten,’ zegt Eén snikkend.

‘Dat heb je niet,’ antwoordt Hilde. ‘Ga. Nu.’

Ik sta vlak naast haar en zou haar het liefst dwingen om in beweging te komen, hoewel ik weet wat haar bij de oever van de rivier te wachten staat. De geest-Eén, het dode meisje dat me in al deze herinneringen gezelschap heeft gehouden, is er niet meer. Ik heb haar al sinds het vliegveld niet meer gezien.

Eén aarzelt een moment of ze Hildes bevel moet opvolgen, maar dan beseft ze dat het haar enige kans is en springt ze door het raam naar buiten, net op het moment dat het huis instort en in de rivier verdwijnt. Buiten wachten de Mogadoren haar op.

Het dak van het huis valt zonder dat ik iets voel door me heen. Ik kijk toe hoe Eén nog een seismische golf produceert. Ze experimenteert met haar nieuwe kracht en de natte grond van de rivieroever scheurt uiteen en verzwelgt een stel Mogadoren.

Ik herinner me dit. Ik kijk langs de oever van de rivier en vraag me af of ze heeft gezien hoe ik met Ivan en mijn vader stond te kijken. Nee. Ik was te ver weg en ze had al haar aandacht op het gevecht gevestigd.

Ik zou hiervan moeten genieten, van deze kans om deze grote overwinning nog eens van nabij mee te maken. Iemand als Ivan zou er alles voor overhebben om dit te mogen meemaken. Het lijkt wel een film met een van de hoogtepunten van de Mogadoorse overheersing. Toch wil ik het liefst de andere kant op kijken. De eerste keer schaamde ik me ervoor om het toe te geven, maar nu niet. Dit gevecht – een ongewapende tiener tegen zo’n twintig perfect getrainde Mogadoren – is weerzinwekkend.

Het is natuurlijk niet zo dat Eén totaal niet in staat is om zich te verdedigen. De grond om haar heen beeft voortdurend en de Mogadoren struikelen en verliezen hun evenwicht. Ze pakt met haar telekinese een paar scherpe stukken van het ineengestorte huis op en spietst de dichtstbijzijnde Mogadoren. De strijders die ze raakt veranderen in een hoopje as en worden door het modderige rivierwater meegevoerd.

Ik voel niets voor de dode soldaten. Ons wordt geleerd wat accepta-

bele verliezen zijn. Deze aanvalsteams zijn vervangbaar.

Eén moet te hard haar best doen. Ze heeft haar nieuwe Erfgave nog niet echt onder controle en haar telekinetische krachten zijn zwak door het gebrek aan training. Ze begint uitgeput te raken en de Mogadoren blijven maar komen. Een van de grootste vatborelingen weet haar verdediging te doorbreken en haar van achteren beet te grijpen. In een poging om haar in bedwang te houden, rukt hij haar armen naar achteren. Terwijl hij dat doet, slaakt Eén een kreet van pijn. Daarna weet ze zich los te rukken.

Het was geen luide kreet, waarschijnlijk meer een van verbazing dan van pijn, maar de Mogadoren begrijpen wat er aan de hand is. Ze hebben haar pijn gedaan. Dat betekent dat ze haar pijn kunnen doen.

En dan verandert alles. Ik ken de Mogadoorse training goed genoeg om de veranderde strategie van de soldaten te begrijpen. Ze weten wie ze is. De Eerste. Nummer Eén. Zij kan gedood worden. En ieder van hen wil degene zijn die het voor elkaar krijgt.

Eén is zo in paniek en vecht zo blindelings, dat ze de Mogadoorse strijder die met de eer gaat strijken niet eens ziet aankomen. Ik ken zijn naam niet, hij is een van de vele naamloze strijders onder het commando van mijn vader. Hij sluipt haar van achteren, zijn glimmende zwaard in zijn hand. Hij neemt de tijd en sluipt voorzichtig verder over de bevende aarde.

Als hij dichtbij genoeg is, duikt hij naar voren en begraaft zijn zwaard zo diep in haar rug, dat de punt door haar buik naar buiten komt. Vanaf dat moment zal hij door mijn volk als een held worden beschouwd.

Het enige goede aan de dood is misschien dat je hem nooit opnieuw hoeft te beleven. Je zult je de pijn nooit meer hoeven te herinneren. Behalve Eén dan. Hoewel ze sinds het vliegveld is verdwenen, draai ik me om en zie ik geest-Eén weer naast me. Ze zit snikkend op haar knieën en door de link tussen ons, voel ik haar verdriet door mijn hersenen stromen. Ze kan zichzelf voelen sterven.

Haar hersenen bonken van pijn en verdriet. Op hetzelfde moment voel ik de mentale blokkade die ze had opgebouwd instorten, als de muren van het huis. Ze heeft de controle over haar herinneringen verloren.

Dit is mijn kans om terug naar de Lorische landingsbaan te gaan om de identiteit van de andere Gardes te achterhalen.

Als Eéns lichaam levenloos op de grond valt, wordt alles weer wazig, net als toen ik haar herinneringen voor het eerst betrad. Maar ditmaal heb ik de macht. Ik blader terug door haar herinneringen en weet precies wat ik wil zien.

10

Ik zit op het strand te wachten tot Eén uit het water komt. Als ze in haar druipende wetsuit het strand opkomt, haar surfboard onder haar arm, zet ik de herinnering stil. Dan spoel ik de herinnering een stukje terug, en kijk naar haar terwijl ze surft en ten slotte naar het strand terugkomt.

Dit is de herinnering die ik weer wilde zien. Ik speel de herinnering telkens opnieuw af en ik heb geen idee meer hoe vaak ik haar uit het water zie komen, tot ten slotte geest-Eén naast me opduikt. Ze lijkt verbaasd om me te zien, maar komt toch naast me op het strand zitten. Een tijdlang zeggen we niets tegen elkaar. We zitten zwijgend naast elkaar en kijken hoe Eén een van haar laatste gelukkige dagen beleeft. Een deel van mij zou willen dat ik ook een surfplank zou kunnen pakken en met haar mee zou kunnen gaan, maar zo werkt het niet. Meer dan dit is niet mogelijk.

‘Het spijt me dat je bent doodgegaan,’ flap ik er opeens uit, en ik meen het echt.

‘Ja,’ zegt Eén. ‘Dat was klote.’

Ik denk terug aan het beeld van het zwevende zonnestelsel. Wat zal er gebeuren als mijn volk de Aarde aanvalt? Zal dit strand er dan uitzien zoals de Lorishe stranden er nu moeten uitzien?

‘Ik begrijp niet waarom dit allemaal moet gebeuren,’ zeg ik.

‘Dat zul je je pappie moeten vragen. Hij weet toch alles?’

Ik knik langzaam, hoewel het idee alleen al om dit met de Generaal te bespreken me misselijk maakt. Eén zit naar me te kijken en er speelt een klein glimlachje om haar lippen.

‘Ik zal er met hem over praten,’ zeg ik, en ik ben plotseling vastbesloten. ‘Ik moet weten waarom.’

‘Mooi zo,’ antwoordt Eén, en ze knijpt even in mijn hand, hoewel ik kan voelen dat ze voor een deel nog steeds van me walgt.

Er loopt een rilling over mijn rug en zonder goed te weten waarom, trek ik snel mijn hand weg.

‘Wat gebeurt er nu weer?’ vraag ik Eén.

‘Nu,’ zegt ze, ‘word je wakker.’

11

Ik word wakker in mijn slaapkamer. Mijn eigen slaapkamer, in Ashwood. Ik ben niet meer in het leven van Eén.

Het is ochtend en mijn ogen wennen langzaam aan het licht. Het doet zeer als ik ze open.

Mijn hele lichaam doet pijn en ik voel me slap. Ik kan niet rechtop gaan zitten, maar haal een paar maal diep adem en beweeg mijn tenen om er weer gevoel in te krijgen.

Ik heb twee lagen dekens over me heen. Een van mijn armen, die bleek is, bleker dan normaal, ligt op de deken en er steekt een plastic buisje uit dat naar een infuus met vocht loopt. Vreemd.

Hoe lang ben ik buiten bewustzijn geweest dat ze een infuus hebben moeten aanbrengen?

Ik hoor een geluid naast mijn bed en ik draai met moeite mijn hoofd, wat flink veel pijn doet. Er zit een meisje met haar rug naar mij toe gedraaid op haar hurken naast mijn bed. Ze is zo'n typisch magere, slungelachtige tiener. Ze komt me op de een of andere manier bekend voor en ik probeer me te herinneren waar in onze buurt ze moet wonen. Wat doet ze in mijn slaapkamer?

Het meisje heeft de inhoud van een Bouw-een-Pikendoos voor haar op de vloer uitgestald. Omdat het op een Aardse scheikundedoos lijkt, is het een van de weinige 'spelletjes' die wij Mogadoren mogen hebben. Ik ben te zwak om te praten en probeer mijn droge mond vochtig te maken, dus ik kijk in stilte toe hoe het meisje met een scherp mesje de buik van een kronkelende worm opensnijdt. Daarna vult ze een oogdruppelbuisje met een heldere vloeistof en laat die in de wond van de worm druppelen.

Eerst gaat er slechts een siddering door de worm, maar dan begint hij heftig te kronkelen en te veranderen. Er komen stukken zacht vlees omhoog uit de plek op de wond waar ze de vloeistof heeft aangebracht. Het meisje pakt een pincet en trekt het vlees voorzichtig uit elkaar, waardoor het op zes magere, spinachtige poten begint te lijken. De kleine piken weet zijn poten met moeite te strekken en worstelt zich dan uit het li-

chaam van de worm. Hij doet een paar wankele pasjes over de vloer en zakt dan ineem.

Het meisje kijkt met haar hoofd een beetje schuin toe hoe de pikenworm overeind probeert te komen. Het lukt hem echter niet en hij valt met trappellende pootjes achterover op wat zijn rug zou moeten zijn. Na een paar nutteloze pogingen om zich om te draaien, komen de pootjes van de piken plotseling tot stilstand en valt hij in een hoopje as uiteen. Het meisje veegt het hoopje as met een vochtige doek van de vloer en haalt een nieuwe worm uit de doos.

Er is iets aan het hele tafereel wat me ontzettend verdrietig maakt. Niet om de worm maar om het meisje. Het is verbijsterend om te zien hoe makkelijk ze de worm verandert en doodmaakt. Ik vind het verwarrend om te beseffen hoe weinig mijn volk om leven geeft. Zodra die gedachte in me opkomt, voel ik een misselijkmakend gevoel in mijn buik. Dit gaat tegen alles in wat in het boek geschreven staat, tegen alles waar mijn volk in gelooft.

Ik zie het beeld voor me van Eén die aan een Mogadoors zwaard wordt geregen. Ik zet het direct van me af.

Ik probeer me weer te bewegen en dat maakt geluid. Het meisje draait met een ruk haar hoofd om en ze zet grote ogen op als ze ziet dat ik naar haar kijk.

‘Je bent wakker!’ gilt ze opgewonden.

Kelly. Dat meisje is mijn zusje. Maar... ze is volwassen geworden. Als ze overeind springt, is het duidelijk dat ze bijna een kop groter is dan toen ik haar voor het laatst heb gezien. Dat moet gistermiddag geweest zijn, maar het lijkt al veel langer geleden. En blijkbaar wás het ook veel langer geleden.

‘Hoe...’ Ik begin te hoesten, mijn keel doet zeer. ‘Hoe lang?’ weet ik ten slotte uit te brengen.

Kelly is al naar de deur gerend en gilt naar beneden naar onze moeder. Dan rent ze terug naar mij.

‘Drie jaar,’ zegt ze. ‘Grote Ra, je hebt drie jaar geslapen.’

12

Ik staar naar mezelf in de spiegel van mijn slaapkamer. Ik ben langer geworden. En magerder, hoewel ik niet wist dat dat nog mogelijk was. Wat mijn ouders me via dat infuus ook hebben toegediend, het heeft in elk geval niks voor de ontwikkeling van mijn spieren gedaan. Ik haal diep adem en zie hoe mijn ribben door mijn veel te bleke huid steken.

Zelfs voor de spiegel staan om mijn drie jaar ouder geworden lichaam te bekijken is al een hele inspanning. Ik zie er blijkbaar uit alsof ik elk moment kan omvallen, want mijn moeder pakt me bij mijn arm en leidt me terug naar mijn bed. Ze heeft bijna niets gezegd sinds ze Kelly met al haar vragen de kamer heeft uit gejaagd om me de tijd te geven een beetje tot mezelf te komen. Daar ben ik haar dankbaar voor. Mijn moeder is altijd de zorgzaamste in ons gezin geweest, vaak tot ergernis van de Generaal.

Ik zie aan de blik in haar ogen dat ze niet had verwacht dat ik ooit nog wakker zou worden. Ze streelt mijn haar.

‘Hoe voel je je?’ vraagt ze.

‘Vreemd,’ antwoord ik. En dat is de waarheid. Mijn lichaam voelt slap en onwettelijk. Het lijkt wel alsof het zonder mij volwassen is geworden. Maar het is meer dan dat. Met alles wat ik nu weet voelt het vreemd om terug bij mijn eigen mensen te zijn. Zelfs mijn moeder, die teder over mijn haar streelt, is diep in haar hart een strijdster, die bereid is iedere Garde te doden.

Ik herinner me hoe de Mogadoren Eén omsingelden en voel haar angst en woede weer. Ik kan het niet helpen, maar een van de soldaten heeft het uiterlijk van mijn moeder. Als ze voorzichtig mijn hand in de hare neemt, stel ik me voor hoe ze een zwaard in de rug van Eén boort.

Plotseling vertrouw ik mijn eigen volk niet meer.

‘Ik herinner me helemaal niets,’ zeg ik, hoewel ze me er niet naar gevraagd heeft. ‘Dat apparaat heeft niet gewerkt.’

Mijn moeder knikt. ‘Je vader zal teleurgesteld zijn.’

Ik had al besloten dat ik zou liegen toen ik nog in Eéns herinneringen zat, toen we samen op het strand zaten. Ik zal mijn mensen niets vertel-

len over wat ik heb gezien. Niet dat ik iets heb gezien wat de Mogadoren zou kunnen helpen om hun oorlog te winnen. Wat zou ik ze kunnen vertellen? Dat de Loriërs in tegenstelling tot de Mogadoren hun individualiteit mogen ontwikkelen? Dat hun gebrek aan dogma's zoals die in het Grote Boek zowel hun grootste kracht als hun grootste zwakte is? Dat ik heb gezien wat onze mensen op Loriën hebben aangericht en dat het allemaal klote is?

Ja, dat zullen ze vast geweldig vinden.

Ik ben blij dat ik de kans krijg om de leugen op mijn moeder uit te proberen. De Generaal zal er waarschijnlijk heel anders op reageren.

'Ik denk dat dokter Anu terug naar de tekentafel zal moeten,' zeg ik om erachter te komen of ze mijn leugen slikt.

'Dat zal niet kunnen,' zegt mijn moeder. 'Toen jij niet wakker werd...'

Ze aarzelt, maar ze hoeft niet verder te gaan. Ik kan me precies voorstellen hoe de Generaal met getrokken zwaard Anu's laboratorium is binnengestormd.

'Je vader mocht Anu toch al niet. Echt, door de manier waarop die oude man tegen hem praatte, verbaasde het me dat het niet al eerder was gebeurd.'

Er klinken zware voetstappen op de trap. Dus daar komt de Generaal eindelijk. Hij komt zijn enige echte zoon uithoren en me waarschijnlijk een donderpreek geven omdat ik niet eerder wakker ben geworden.

'Hoe voel je je, magere lat?'

Ivan leunt grijnzend tegen de deurpost. Hoe oud is hij nu? Veertien? Hij ziet eruit als een footballer van een universiteitsteam. Net als ik is Ivan in de afgelopen drie jaar langer geworden, maar hij is ook veel breder geworden. Ik probeer me voor te stellen hoeveel kracht- en gevechtstrainingen hij moet hebben gehad in die drie jaar, waarschijnlijk onder leiding van de Generaal. Ik vraag me af voor hoeveel van zijn Mogadoorse theorie-examens hij zonder mijn hulp is geslaagd.

'Heb je lekker geslapen?' vraagt hij.

'Ja,' mompel ik. 'Bedankt.'

'Te gek,' zegt hij. 'Maar goed, vader wil je beneden zien.'

Ik voel dat mijn moeder naast me verstijft.

Sinds wanneer noemt Ivan de Generaal vader?

'Adam heeft zijn rust nodig,' zegt mijn moeder.

Ivan snuift. 'Hij heeft al genoeg rust gehad,' zegt hij, en hij kijkt me aan. 'Kom op, trek je uniform aan.'

Ivans stem heeft een vertrouwde autoritaire klank. Hij klinkt net als de Generaal.

Ik ga ervan uit dat Ivan me zal meenemen naar het kantoor van mijn vader, maar in plaats daarvan nemen we de lift naar de tunnels onder Ashwood.

‘Je bent net op tijd wakker geworden om wat actie mee te maken,’ zegt hij.

‘Geweldig,’ zeg ik, en ik moet mijn best doen om een beetje enthousiast te klinken. ‘Wat gaat er gebeuren?’

‘Dat zul je wel zien,’ antwoordt hij. ‘We zijn een paar grote dingen van plan.’

Als de liftdeuren sissend opengaan, slaat Ivan me hard op mijn rug. Ik ben zo zwak dat ik half struikel, en als Ivan me niet snel bij mijn kraag had gegrepen, zou ik waarschijnlijk zijn gevallen. Hij slaat broederlijk zijn armen om me heen, maar behalve een intimiderende kracht voel ik ook iets van dreiging in de manier waarop Ivan me op mijn rug slaat. Mijn handen beginnen te zweten.

‘Man,’ fluistert hij. ‘Het is geweldig dat je weer wakker bent. Vader zal blij zijn dat zijn favoriete zoon eindelijk is opgestaan.’

Ivan leidt me naar de vergaderzaal, waar een stuk of twintig Moga-doorse krijgers in een halve cirkel om de Generaal heen zitten. Mijn vader is nog net zo groot als vroeger en door zijn enorme uitstraling is iedereen volledig op hem geconcentreerd, waardoor niemand opmerkt dat Ivan en ik binnenkomen.

Op de muur achter mijn vader wordt een foto geprojecteerd van een man van begin veertig met rood haar. De foto is onscherp en waarschijnlijk afkomstig van een bewakingscamera.

‘Deze man,’ zegt mijn vader, die halverwege zijn briefing is, ‘noemt zichzelf Conrad Hoyle. Naar aanleiding van de talloze tips en onze uitgebreide surveillance geloven we dat hij deel uitmaakt van de Lorische opstandelingen. Een Cêpaan is.’

Mijn vader drukt op een knop op de afstandsbediening die hij in zijn vlezige handen houdt. Het hoofd van Conrad Hoyle maakt plaats voor een foto van een afgebrande hut ergens op het platteland.

‘Een van onze verkenningsteams heeft op deze plek in de Schotse Hooglanden een gewapend treffen met Hoyle gehad. Wij hebben daarbij zware verliezen geleden en Hoyle heeft weten te ontkomen.’

Er verschijnt een nieuwe foto. Conrad Hoyle, die in een trein zit en ingespannen naar een computerscherm zit te kijken. De foto is stiekem met de camera van een telefoon genomen door iemand die een paar rijen bij Hoyle vandaan zat.

‘Een tweede verkenningsteam heeft zijn spoor weer weten op te pikken en we verliezen hem sindsdien geen moment meer uit het oog. We geloven dat hij en degene voor wie hij verantwoordelijk is, een uiterst belangrijke Garde van wie we weten dat het een meisje van ongeveer dertien jaar moet zijn, zich hebben opgesplitst. Het meest waarschijnlijke is dat Hoyle en zijn Garde ergens een onderduikadres hebben waar ze weer willen samenkomen.’

Er verschijnt een stad achter mijn vader, die ik herken van mijn studie van de belangrijkste doelen op Aarde.

Londen.

‘Conrad Hoyle is op weg naar Londen,’ gaat de Generaal verder. ‘We zijn ervan overtuigd dat hij zich daar weer bij zijn Garde zal voegen en dat ze samen zullen proberen te verdwijnen.’

Mijn blik dwaalt over de strijders in de zaal. Ze zijn allemaal volledig op mijn vader gefocust en toch klopt er iets niet.

‘We zullen Hoyle naar Londen volgen en wachten tot hij ons naar het meisje leidt. En we zullen ze allebei vernietigen of gevangennemen. Bij voorkeur vernietigen.’

Terwijl de Generaal dit zegt, zie ik haar plotseling zitten. Ze zit op de voorste rij. Haar blonde haar valt op tussen alle donkerharige Mogadoren, maar niemand keurt haar een blik waardig.

Niemand kan haar zien.

Langzaam draait Eén zich om. Ze kijkt me recht aan.

‘Je moet ze tegenhouden,’ zegt ze.

Iedereen heeft de vergaderzaal verlaten, behalve de Generaal en Ivan. Ik zit in een stoel waar net nog een Mogadoorse strijder zat. Mijn hoofd tolt, net als toen ik wakker werd.

Mijn vader staat over me heen gebogen en kijkt naar me. Hij zet een glas water op het bureau, dat ik gretig leegdrink.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Je viel flauw,’ schampert Ivan.

Mijn vader draait zich met een ruk om. ‘Wegwezen, jongen,’ snauwt hij.

Terwijl Ivan mokkend de zaal uit loopt, denk ik terug aan de briefing en het moment dat Eén plotseling verscheen. Hallucineerde ik? Het leek zo echt, net als al die keren dat we in haar herinneringen met elkaar spraken. Maar dat was net als een droom, als een verzinsel van mijn hersenen. Nu zou ik haar onmogelijk moeten kunnen zien. Dat is totaal onlogisch.

Toch weet ik ergens dat het geen hallucinatie was. Op de een of andere manier heeft Eén nog steeds toegang tot mijn hersenen.

Ik realiseer me dat ik beef. Ik leg mijn hoofd in mijn handen en probeer me te focussen, mezelf tot kalmte te dwingen. De Generaal tolereert dit soort zwakheden niet.

Mijn vader legt zijn grote hand op mijn schouder. Ik kijk op en zie tot mijn verbazing dat hij naar me kijkt met iets wat op bezorgdheid lijkt.

‘Voel je je wel goed?’ vraagt hij.

Ik knik en probeer mezelf voor te bereiden op wat nu gaat komen.

‘Ik heb nog niets gegeten,’ zeg ik.

Mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Ivan,’ gromt hij. ‘Hij had ervoor moeten zorgen dat je klaar was voordat hij je naar me toe bracht.’

De Generaal trekt zijn hand van mijn schouder en het korte moment van genegenheid is voorbij. Ik zie aan de manier waarop hij zijn rug recht dat hij van het ene moment op het andere weer helemaal de Generaal is geworden. Mogadoorse vooruitgang. Dat is het enige wat van belang is. Ongeacht de gevolgen.

‘Wat heb je van Eéns herinneringen geleerd?’ vraagt hij.

‘Niets,’ antwoord ik, en ik probeer zijn harde blik te weerstaan. ‘Het werkte niet. Ik herinner me dat ik aan die stoel werd vastgemaakt, toen werd het donker, en nu dit. Meneer,’ voeg ik er snel aan toe.

Mijn vader denkt hier even over na en neemt me van top tot teen op. Dan knikt hij.

‘Daar was ik al bang voor,’ zegt hij.

Ik besef dat hij nooit heeft verwacht dat dokter Anu’s apparaat zou werken. Mijn vader gelooft mijn leugen omdat hij er al van uitging dat dat apparaat zou falen. En wat er met mij zou gebeuren kon hem duidelijk niets schelen.

Ik herinner me hoe dokter Anu mijn vader uitdaagde en met zijn leven speelde door te beweren dat de technologie die hij nooit had getest zou werken. Ze werkte ook, en toch was Anu ter dood gebracht.

Op Mogadoorse wijze.

‘Drie jaar verspild,’ zegt mijn vader peinzend. ‘Drie jaar waarin je zwakker bent geworden en een achterstand op je leeftijdgenoten hebt opgelopen. En waarvoor?’

Mijn wangen gloeien van vernedering. Van frustratie. Van woede. Maar wat zou mijn vader zeggen als ik hem zou vertellen dat Anu’s apparaat wél heeft gewerkt? Dat ik wél in Eéns herinneringen heb kunnen graven? En dat ik daardoor ben gaan twijfelen?

Ik houd uiteraard mijn mond.

‘Die hele onzin is slecht voor de naam van onze familie. Slecht voor mij,’ gaat mijn vader verder. ‘Maar het is nog niet te laat om daar iets tegen te doen.’

‘Wat, meneer?’ vraag ik, omdat ik weet dat hij van me verwacht dat ik gretig zal zijn om te proberen mijn naam te zuiveren.

‘Je gaat met ons mee naar Londen,’ zegt hij. ‘We gaan die Garde opjagen.’

De volgende twaalf uur gaan in een waas aan me voorbij. Mijn vader heeft me een nieuw uniform gegeven en mijn moeder heeft me een gigantische maaltijd voorgezet, zo een die atleten voor een grote wedstrijd eten, als die atleten tenminste de eetlust van een volwassen piken hebben. Ik kan een paar uur in mijn eigen bed slapen en een paar uur tijdens de vlucht over de Atlantisch Oceaan. Ik ben bijna blij met al die activiteit, want het geeft me de tijd om over die Lorische verstekeling in mijn hersenen na te denken en over wat mijn vader van me verwacht.

De volgende ochtend komen we in Londen aan. De Generaal heeft Ivan meegenomen en twintig zorgvuldig geselecteerde strijders, van wie de meesten raszuivere Mogadoren zijn.

Aangezien Londen een Stedelijk Hoofddoel is, zijn er al Mogadoren in de stad aanwezig. Ze hebben vijf verdiepingen van een wolkenkrabber in het centrum van de stad tot het hoofdkwartier van hun operaties omgetoverd. Hun hoofdkwartier is strak georganiseerd, maar ze hebben nog nooit eerder zo'n hooggeplaatste raszuivere Mogadoor als mijn vader op bezoek gehad. Ze springen in de houding als de Generaal door de gangen loopt en nemen zelfs Ivan en mij met respect op.

Het valt geen van deze loyale strijders op hoe onzeker ik ben. Voor hen lijk ik een van hen.

Mijn vader neemt het bevel over het commandocentrum in Londen op zich. Op een wand vol monitoren die voortdurend door een groep verkenners in de gaten worden gehouden, zijn de real-timebeelden van het cameranetwerk van Londen te zien. Op een ander stel terminals wordt het internet afgezocht naar verdachte activiteiten en aan Loriërs gerelateerde sleutelwoorden. Voor we actief naar Conrad Hoyle op zoek gaan, wil mijn vader eerst het terrein verkennen. Hij geeft het bevel om verschillende camerabeelden te laten zien en bekijkt diverse locaties om te beoordelen of er ergens een strategisch voordeel te behalen valt.

‘Ons team dat Hoyle volgt, meldt dat hij in een bus zit die het centrum van de stad nadert, meneer,’ zegt een van de verkenners, die de melding via zijn koptelefoon binnenkrijgt.

‘Goed,’ zegt mijn vader. ‘Dan is het tijd om te gaan.’

Terwijl mijn vader de video's bestudeert en zijn bloedbad voorbereidt, ga ik wat draaierig in een stoel zitten. Ivan staat met zijn armen over elkaar naast me en ziet er meer dan ooit uit als een jongere versie van de Generaal. Als mijn vader zich omdraait om naar ons te kijken, neemt Ivan me van opzij op.

‘Vergeef me als ik voor mijn beurt spreek, meneer,’ begint Ivan, ‘maar ik vraag me af of uw zoon hier al aan toe is.’

Mijn vader balt zijn vuisten. Zijn eerste instinct is om Ivan om zijn brutaliteit neer te slaan. Maar dan kijkt hij naar mij, met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Is dat zo?’ vraagt hij.

Ik weet wat Ivan doet. Hij heeft zich de laatste drie jaar in allerlei bochten gewrongen om bij mijn vader in een goed blaadje te komen, heeft hem ‘vader’ genoemd en geprobeerd mijn plek als zijn zoon in te nemen. In de afgelopen drie jaar, terwijl ik er niet was, heeft Ivan er alles aan gedaan op zijn eigen positie te verbeteren. Vroeger zou ik hem nooit de kans hebben gegeven om mij zwart te maken. Ik denk dat hij het vroeger niet eens zou hebben geprobeerd. Maar nu ben ik er eigenlijk niet zeker van of ik wel wil terugvechten. Tijdens die hele periode in Eéns geheugen, en zelfs nu ik weer wakker ben, heb ik nog niet één keer over de aan mij beloofde heerschappij over Washington D.C. gefantaseerd.

Hoe zou ik dat ook kunnen, nu ik weet wat de prijs is die ervoor betaald zal moeten worden?

Ivan mag haar hebben.

‘Misschien heeft hij gelijk,’ zeg ik, terwijl mijn vader me een staalharde blik toewerpt. ‘Ik ben nog zo zwak, dat ik een risico voor de Mogadoorse overwinning zou kunnen vormen.’

Risico. Mogadoorse overwinning. Ik weet precies wat de termen zijn waar mijn vader op zal reageren. Daar is nog niets aan veranderd. Hij werpt me met iets van weerzin op zijn gezicht een laatste blik toe en draait zich dan naar Ivan.

‘Kom mee, Ivan,’ zegt hij.

Zonder me nog een blik waardig te keuren beent de Generaal de zaal uit.

Ik blijf alleen met de twee techneuten achter. Ze negeren me en zijn volledig geconcentreerd op hun monitors, waarop de bus te zien is die Conrad Hoyle naar het centrum brengt. Ik realiseer me dat dit voor het eerst is sinds ik uit mijn coma ben ontwaakt dat ik met rust word gelaten. Ik doe mijn ogen dicht en leg mijn hoofd in mijn handen. Ik probeer

nergens aan te denken en de tegenstrijdige gevoelens over ons volk van me af te zetten. Ik ben opgelucht dat ik niet aan deze operatie hoef mee te werken. Ik weet niet wat ik zou doen als ik daadwerkelijk met de taak opgezadeld zou worden om een Garde te doden. Maar wie ben ik dan in dat geval? Ik ben opgevoed als een meedogenloze jager.

‘Dus dit is je plan?’ vraagt een bekende stem. ‘Je blijft hier gewoon zitten en doet niks?’

Ik kijk op en zie Eén naast me zitten. Ik ga met grote ogen met een ruk achteroverzitten en val bijna van mijn stoel.

‘Boe!’ zegt ze, terwijl ze met haar vingers naar me wriemelt. ‘Kom op, man. Kom van je luie reet en doe iets.’

‘Wat moet ik dan doen?’ snauw ik terug. ‘Denk je dat ze ook maar een moment zullen aarzelen om me te doden?’

Een van de techneuten draait zich met gefronste wenkbrauwen om.

‘Zei je iets?’ vraagt hij.

Ik kijk hem uitdrukkingloos aan en schudt dan langzaam mijn hoofd. Hij draait zich weer naar zijn monitoren. Als ik me omdraai om Eén aan te kijken, is ze verdwenen.

Geweldig. Nu word ik nog gek ook.

‘Kijk,’ zegt een van de techneuten. ‘Het begint.’

Ik richt mijn aandacht op het scherm, waar Hoyles bus met een ruk tot stilstand is gekomen. De deuren vliegen open en de passagiers rennen in paniek naar buiten.

Een van de achterruiten explodeert naar buiten en er vliegt een man doorheen. Nog voor hij de grond raakt, valt zijn lichaam in as uiteen.

‘Hij heeft ons ontdekt,’ zegt de andere techneut, en ze leunen allebei voorover om het gevecht beter te kunnen volgen.

Er zijn heldere flitsen van gewerschoten op het scherm te zien en de achterkant van de bus vliegt in brand. Op hetzelfde moment zie ik Conrad Hoyle door de voordeur naar buiten komen. Hij is veel groter dan hij op de foto’s leek.

Hoyle heeft in beide handen een machinepistool.

‘Grote Ra,’ zegt de techneut opgewonden. ‘Hij is sterker dan we dachten.’

‘We hadden erbij moeten zijn,’ gromt de ander.

De meeste omstanders vluchten bij de brandende bus vandaan, zoals ieder zinnig mens zou doen. Maar er zijn anderen die juist op het brandende wrak afstormen; mannen in donkere regenjassen, die zich een weg door de angstige menigte banen. Het Mogadoorse gevechtsteam is ter plaatse aangekomen. Ze worden ontvangen met een salvo van

Hoyle en zoeken snel dekking voor ze terugschieten.

Als mijn vader en Ivan nog niet door Hoyle onder vuur zijn genomen, dan laat dat in elk geval niet lang meer op zich wachten. Ik zou net als die techneuten van dit nobele gevecht moeten genieten, maar dat is niet zo. Ik wil niet toekijken hoe Hoyle, een Lorsche tegenstander die ik niet eens ken, wordt gedood. Maar ondanks mijn tegenstrijdige gevoelens over de actie, wil ik ook niet zien hoe mijn vader in een hoopje as verandert.

Het enige wat ik kan doen is me afwenden.

De techneuten zijn zo volledig in beslag genomen door het gevecht, dat ze niet horen dat de computer die het internet in de gaten houdt begint te piepen. Ik draai mijn stoel naar het scherm en staar naar een met een rode vlag gemarkeerd bericht op een blog.

Er staat: *Negen, nu acht. Waar is de rest?*

Met een paar muisklikken weet ik het IP-adres van het bericht op de blog te vinden. De twee techneuten besteden geen enkele aandacht aan me, vooral niet omdat er net om tactische ondersteuning wordt gevraagd. Hoyle zorgt voor meer dan voldoende afleiding.

Nog een paar muisklikken en ik heb de locatie weten terug te voeren naar een adres dat maar een paar straten van het Mogadoorse hoofdkwartier ligt. Ik heb de schuilplaats van een voortvluchtige Garde ontdekt. Niet de Generaal, niet Ivan. Ik. Eén moment voel ik me ontzettend trots. Wat zeg je me daarvan, Ivan. Zo belangrijk is het nou ook weer niet om breed en sterk te zijn.

Maar wat moet ik nu doen met deze informatie?

Ik zou de verblijfplaats van de Garde eigenlijk aan die technici moeten geven, zodat ze mijn vader uit dat gevecht kunnen terugroepen. Het zou een enorme eer voor mij en mijn familie betekenen en een grote pas voorwaarts in de strijd van de Mogadoren.

Zo ben ik opgevoed. En ik doe het ook bijna. Maar zodra de opwindning over mijn ontdekking zakt, besef ik dat ik dat helemaal niet wil.

Ik wil deze Garde helpen. Misschien kan ik een nieuwe slachting zoals in Maleisië voorkomen.

Wacht. Is dat wat ik echt wil, of is dit een idee van Eén, een idee dat na mijn rondgang door haar herinneringen in mijn hersenen is blijven hangen? Als ik hallucineer dat ik haar zie, bestaat er dan nog een onderscheid tussen haar gedachten en de mijne?

‘Mooie, diepe gedachten,’ zegt Eén, die over mijn schouder naar het computerscherm kijkt. ‘Misschien kunnen we over jouw filosofische vraagstukken nadenken nadat we haar gered hebben, hmm?’

Dat geeft de doorslag. Voordat die twee techneuten het hebben gezien, verklein ik het scherm met het blog en glip de kamer uit. Ik ren door de verlaten gangen. Iedereen is mee om Hoyle te pakken te krijgen. Ik heb waarschijnlijk precies zoveel tijd als Hoyle het weet vol te houden. Daarna zullen die techneuten dat bericht ontdekken en de details aan het aanvalsteam doorgeven.

Als ik beneden de straat op ren, ben ik al buiten adem. Ik moet mezelf dwingen om verder te rennen. Mijn beenspieren lijken na zoveel jaar van inactiviteit op knappen te staan, mijn longen lijken te verschroeien en ik krijg grijze vlekken voor mijn ogen.

Toch ruk ik mijn jas uit, die me herkenbaar maakt als Mogadoor, en begin weer te rennen. In de verte klinken de sirenes van de politie die op weg is naar de plek waar wordt gevochten.

Het kost me tien minuten om in de stille straat te komen waar het gebouw staat. Ik kan bijna niet geloven dat de schuilplaats van de Garde zo vlak onder onze neuzen ligt. Als we nog even hadden gewacht, was Conrad Hoyle ons recht in de armen gelopen en hadden we dat hele gevecht op straat kunnen vermijden. Aan de andere kant, ik ben natuurlijk blij dat het zo is gelopen.

Als ik bij de voordeur van het gebouw sta, ben ik buiten adem. Het is een oud huis van rode baksteen en volgens het bellenbord bij de voordeur bestaat het nu uit drie appartementen. Gelukkig komt er net een oude dame met een hijgend, wit hondje naar buiten en kan ik naar binnen glippen voordat de deur weer in het slot valt. Ik storm de trap op naar het appartement op de tweede etage, het enige appartement dat beneden bij de bel geen naambordje had.

Ik bons op de deur, waarschijnlijk te hard. Als ik een voortvluchtige Garde was, zou ik bij zo'n luid bonzen direct via de brandtrap verdwijnen. Ik hoor iemand in het appartement bewegen, het geluid van de televisie wordt uitgezet, en daarna is het stil.

Ik klop nog eens, zachter ditmaal, en leg mijn oor tegen de deur.

Er klinken zachte voetstappen aan de andere kant van de deur, maar het meisje zegt niets.

'Doe open,' fluister ik, en ik probeer mijn stem vriendelijk maar toch dringend te laten klinken. 'Je bent in gevaar.'

Geen antwoord.

'Je Cêpaan heeft me gestuurd,' probeer ik dan. 'Je moet hier weg.'

Het is lange tijd stil, maar dan klinkt er een benepen stemmetje. 'Hoe weet ik of je de waarheid spreekt?'

Goeie vraag, maar ik heb hier geen tijd voor. Conrad Hoyle zal inmiddels wel zijn overmeesterd door het aanvalsteam. Ik zou het meisje kunnen zeggen dat haar Cêpaan zo goed als zeker dood is en dat mijn mensen hier spoedig zullen zijn. Ik zou kunnen proberen om de deur open te breken, maar ik betwijfel of ik daarvoor de kracht heb.

Plotseling staat Eén naast me in de hal. Ze heeft een sombere, afwezige uitdrukking op haar gezicht.

‘Vertel haar over de nacht dat ze kwamen,’ zegt ze. ‘De nacht dat jouw volk kwam.’

Ik denk aan Eéns herinneringen van de startbaan, de angstige gezichten om haar heen, de paniek tijdens de vlucht naar het ruimteschip.

‘Ik herinner me de avond dat ze kwamen nog,’ begin ik onzeker, maar ik krijg al snel meer zelfvertrouwen. ‘We waren met z’n negenen, plus onze Cêpanen, en we waren allemaal in paniek. We zagen een Garde met een piken vechten. Ik geloof niet dat hij het heeft overleefd. We werden het schip in geduwd en...’

Mijn stem hapert. Ik word merkwaardig bedroefd bij de herinnering aan de laatste avond van Loriën. Ik kijk naar de plek waar Eén stond, maar ze heeft zich weer teruggetrokken in mijn hoofd.

Binnen in het appartement wordt een handvol sloten ontgrendeld en dan zwaait de deur open.

Haar alias is Maggie Hoyle.

Door de paar beelden die ik van Conrad Hoyle heb gezien, ga ik ervan uit dat Maggie een miniversie van die goed getrainde militant zal zijn. In plaats daarvan blijkt ze het tegenovergestelde van haar Cêpaan te zijn. Maggie kan niet ouder dan twaalf jaar zijn en ze is klein voor haar leeftijd, muizig, met roodbruine krullen en een bril met dikke glazen. De enige invloed van Hoyle die ik kan ontdekken als ik binnenkom is een kleine revolver die ze in haar hand heeft, zo'n onschuldig uitziend wapen dat je bij een rijke dame in een verkeerde buurt zou verwachten. Maggie lijkt opgelucht dat ze het wapen kan laten zakken als ze de deur achter me weer in het slot heeft gedraaid.

'Is alles in orde met Conrad?' vraagt ze me.

De televisie in de hoek van het kleine appartement staat met het geluid uitgeschakeld op een nieuwszender waarop vanuit een helikopter beelden gemaakt worden van de uitgebrande bus waarin Hoyle zat. Het ziet ernaar uit dat het gevecht is afgelopen. We zullen snel moeten zijn.

'Ik weet het niet,' antwoord ik, want ik wil haar niet vertellen dat ik betwijfel of haar Cêpaan nog leeft. We zullen moeten opschieten en ik wil haar niet overstuur maken. Er is nu geen tijd om te rouwen.

Ze is niet alleen jonger dan ik had verwacht, maar Maggie straalt ook niets van de bravoure uit waar ik na jarenlang in Eéns herinneringen te hebben geleefd gewend aan ben geraakt. Ze friemelt met haar vingers en is nerveus, niet cool en vol zelfvertrouwen, en ze is al helemaal niet in staat om te vechten.

Wij allebei niet trouwens.

Ik neem de rest van het appartement in me op. Het ziet er niet uit alsof er lang in gewoond is. Maggie is hier waarschijnlijk vorige week ingetrokken. Op de lege schoorsteenmantel en de kastjes ligt een laag stof. Naast een half leeggelopen luchtbed staat een kleine koffer waar aan alle kanten kleren uitpuilen, op het bureau staat een kom muesli met melk die roze gekleurd is door de marshmallows die erin rondrijven. Ik kijk de kamer rond op zoek naar het Kistje dat alle Gardes volgens ons zou-

den moeten hebben, maar ik zie het niet. Of ze heeft er geen, of ze heeft een goede plek gevonden om het te verbergen.

Naast de kom muesli staat de laptop die me hiernaartoe heeft geleid. De blog staat nog open en er is naar beneden gescrold naar de plek waar de antwoorden zouden moeten komen te staan. Het arme kind heeft zitten wachten tot er iemand zou antwoorden en in plaats daarvan verschijnt ik opeens.

‘Dat had je niet moeten doen,’ zeg ik, en ik knik naar de laptop.

Maggie kijkt me schuldbevestigend aan en klapt de laptop snel dicht.

‘Ik weet het. Conrad zou kwaad op me zijn,’ zegt ze, terwijl ze een blik op de televisie werpt. ‘Ik was bang dat hij niet terug zou komen en...’

Ze zwijgt en ziet eruit alsof ze zich schaamt. Ze hoeft verder niets te zeggen, want ik begrijp precies wat ze bedoelt. Dat ze bang was om alleen achter te blijven. Angst. Eenzaamheid. Het is dezelfde combinatie van gevoelens die Eén ertoe dreven om contact te zoeken met een herenloze surfer en een winkeldiefstal te plegen. Ik wil het liever niet toegeven, maar het zijn ook dezelfde emoties die ik heb sinds ik wakker ben geworden. ‘Welk nummer ben jij?’ vraagt ze.

‘Dat doet er nu niet toe,’ antwoord ik. Ik denk terug aan mijn cursus Erfgavenkennis. Onze instructeurs hebben ons voor heel veel verschillende krachten die de Gardes zouden kunnen bezitten gewaarschuwd en ik probeer te bedenken welke daarvan ons nu zou kunnen helpen. ‘Ik neem niet aan dat je kunt teleporteren?’

‘Wat?’ vraagt ze, omdat ze me niet begrijpt.

‘Je Erfgaven,’ leg ik uit.

‘O.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nee. Conrad zegt dat het nog wel een aantal jaar zal duren voor ik die zal ontwikkelen.’

Maggie neemt me op terwijl ik door de kamer loop en op mijn knieën voor haar koffer ga zitten. ‘Hoezo?’ vraagt ze. ‘Wat kun jij dan?’

Ik antwoord niet. Naast haar koffer ligt een kleine rugzak waarin boeken zitten van menselijke schrijvers van wie ik nog nooit heb gehoord. Ik gooi de boeken eruit en begin een deel van haar kleren erin te stoppen. We zullen zo weinig mogelijk bagage moeten meenemen. Ik besteed totaal geen aandacht aan wat ik inpak, het gaat me er alleen maar om dat het licht genoeg is zodat we kunnen rennen als het nodig mocht zijn.

‘Wat doe je?’ vraagt ze, terwijl ze als aan de grond genageld naast de computer blijft staan.

‘Inpakken,’ antwoord ik. ‘Pak alles wat je nodig hebt, maar laat de computer hier.’

Maggie maakt geen enkele aanstalten om me te helpen. Ik voel dat ze

naar me kijkt en probeert te begrijpen wat er aan de hand is.

‘Ik wil op Conrad wachten,’ zegt ze met een klein stemmetje.

‘Hij komt niet,’ zeg ik. Ik probeer niet te snauwen. Ze moet nu in beweging komen. Ik rits haar rugzak dicht en sta op. ‘Je moet me vertrouwen.’

‘Winston vertrouwde Julia. En we weten hoe dat is afgelopen.’

Winston? Julia? Ik probeer me het weinige te herinneren dat ik van de Lorische cultuur weet. Misschien dat dit een Lorisich spreekwoord is dat ik niet ken, of misschien zijn het andere Gardes die ik zou moeten kennen, maar ik kan niets bedenken. Ik besluit te gokken.

‘Die heb ik sinds we op de Aarde zijn geland helemaal niet meer gezien,’ zeg ik.

‘Eh, zij zijn van de Aarde,’ zegt Maggie. ‘En ze bestaan niet echt.’

Ik kijk haar in verwarring aan.

‘1984,’ zegt Maggie als ze mijn verwarring ziet. ‘George Orwell?’

Een van de boeken uit haar rugzak. ‘Nooit gelezen.’

‘Over wie dacht je dat ik het had?’

‘Eh...’

‘Jij komt niet van Loriën,’ zegt ze, terwijl ze mijn magere gezicht en mijn bleke huid bekijkt.

‘Nee,’ antwoord ik.

‘Maar je bent ook geen mens.’ Dit klinkt meer als een beschuldiging.

Als ik mijn hoofd schudt, doet Maggie een paar passen naar de plek waar ze haar handrevolver heeft neergelegd. Ze is slim. Ik kan haar hersenen bijna horen kraken terwijl ze over haar situatie nadenkt. Ze weet dat er problemen zijn, maar ze weet niet zeker of die problemen nog moeten komen of dat het al te laat is.

‘Als je een van hen bent, waarom heb je dan nog niet geprobeerd me te vermoorden?’ vraagt ze. Ze doet me een beetje aan mezelf denken: klein, intelligent en vol hoop dat ze zich met gezond verstand uit de problemen zal weten te redden.

‘Ik weet niet wat ik ben,’ zeg ik, en ik besef dat dat de waarheid is. ‘Maar ik wil je geen kwaad doen.’

Ik gooi haar de rugzak toe.

‘Je moet vluchten. Het doet er niet toe of je met mij wilt vluchten of juist van mij vandaan wilt vluchten. Maar je moet vluchten.’

Plotseling klinkt er een scherp, versplinterend geluid en wordt de voordeur uit zijn hengsels geblazen.

Het is te laat. Te laat om nog te vluchten.

‘Adamus,’ snauwt Ivan terwijl hij de kamer binnenkomt. ‘Wie had ooit gedacht jou hier aan te treffen?’

Achter Ivan stroomt een zestal Mogadoorse strijders naar binnen. Twee van hen blijven bij de ingang staan, terwijl de anderen zich door het appartement verspreiden en elke mogelijke vluchtroute versperren. Ze zijn een goed geoliede machine en het protocol in deze situatie is duidelijk. Zorg ervoor dat de Garde geen enkele ontsnappingsmogelijkheid heeft.

Ik blijf als verstijfd staan. Ik ben ongewapend en heb er niet aan gedacht om zelfs maar een mes uit het Mogadoorse hoofdkwartier mee te nemen. Maar zelfs al zou ik proberen te vechten — tegen mijn eigen volk, iets waar ik nog steeds aan moet wennen — dan zou ik geen schijn van kans hebben. Althans, op die manier probeer ik mijn lafheid te rechtvaardigen.

Maggie kent zulke onzekerheden niet. Ze heeft mij het voordeel van de twijfel gegeven, maar Ivan en zijn team niet. Ze weet dat ze in gevaar is.

Ze maakt een snoekduik naar de tafel waarop ze haar revolver heeft neergelegd waarop een stuntman jaloers zou zijn geweest. Ze is sneller dan ik had verwacht en het lukt haar bijna om het wapen te pakken te krijgen.

Maar Ivan is sneller.

Voor Maggie het wapen kan pakken, schopt hij de tafel naar haar toe. De rand van de tafel raakt haar precies in haar maag en slaat hoorbaar de lucht uit haar longen. Maggie, de revolver en de tafel belanden met een klap op de vloer.

Maggie weet zich snel te herstellen en duikt opnieuw wanhopig naar het wapen, dat Ivan buiten haar bereik schopt. De revolver glijdt over de vloer en komt vlak voor mijn voeten tot stilstand.

Ivan zet zijn voet op Maggies nek en duwt haar gezicht tegen de stoffige vloer. Hij moet minstens vijftig kilo zwaarder zijn dan zij. Maggie worstelt, gillend van frustratie en pijn, maar Ivan houdt haar stevig tegen de grond gedrukt, terwijl hij zijn shirt omhoogtrekt en zijn ribbenkast onderzoekt.

Eerst begrijp ik niet wat hij doet, maar dan besef ik dat hij naar blauwe plekken zoekt. Als Maggie nog door de Lorische formule beschermd

wordt, dan zou de wond die hij haar toebreacht toen hij de tafel tegen haar aan schopte op hem zijn overgebracht. Tenzij zij de volgende in lijn is.

Ivan heeft zojuist bevestigd dat Maggie Nummer Twee is.

‘Nummer Twee,’ zegt hij met een ijzingwekkende tevredenheid in zijn stem. ‘Dit is mijn geluksdag.’

Terwijl Ivan zijn shirt omhooghoudt, zie ik dat hij een wond op zijn zij heeft. Het ziet eruit als een schampschot. Er stroomt bloed over zijn middel dat in zijn broekband blijft kleven. Hij ziet dat ik ernaar kijk en grijnst trots.

‘Maak je geen zorgen, maatje,’ zegt Ivan. ‘Je zou die andere gozer moeten zien.’ Hij knipoogt.

Dan dringt het tot me door. Ivan heeft geen idee waarom ik hier ben. Het enige wat hem interesseert is dat het protocol van zijn missie zojuist van aanhouden in elimineren is veranderd.

Als Maggie begrijpt dat Ivan het over haar Cêpaan had, begint ze weer tegen te strubbelen. Het lukt haar om zich onder Ivans laarzen vandaan te wurmen, maar het enige wat het haar oplevert is dat Ivan haar hard met zijn laars in haar zij schopt. De manier waarop hij haar schopt is al net zo achteloos als de manier waarop mijn zusje die worm opensneed om een piken te kweken.

Maggie ligt weer op de grond en Ivan zet zijn voet op haar rug. Ze hoest en kijkt dan met moeite naar mij op. Een van de glazen van haar bril is gebroken.

‘Je zei dat je me zou helpen,’ weet ze met moeite uit te brengen.

Ivan begint te lachen. Een paar van de andere Mogadoren grijnzen.

‘Is dat wat je tegen haar hebt gezegd?’ roept Ivan geamuseerd uit. ‘Je bent altijd een slimmerik geweest, Adamus! Jij gaat hier in je eentje naartoe om alle glorie op te eisen, terwijl wij ons allemaal in een gevecht storten.’

Ivan wuift met zijn hand naar de revolver bij mijn voeten.

‘Toe maar,’ zegt hij. ‘Help haar maar.’ Het sarcasme druipt ervan af.

Ik pak de revolver met trillende handen op en houdt het losjes langs mijn lichaam. Geen van de Mogadoren in de kamer heeft zijn wapen getrokken. Ze hebben echt geen idee wat ik hier uitvoerde. En ze geloven Nummer Twee natuurlijk niet. Waarom zouden ze haar wel vertrouwen en mij niet?

Ik kijk de kamer rond en dwing mezelf om te grijnzen. Ivan gelooft dat hij me net een cadeautje heeft gegeven en ik weet dat ik het spel zal moeten meespelen. Maar waar ik eigenlijk achter probeer te komen is hoe-

veel ik er zou kunnen doden voor ze het vuur beantwoorden. Twee? Drie misschien?

Ik zou eerst op Ivan schieten, daar ben ik zeker van.

De kleine revolver lijkt onwezenlijk zwaar. Het is nu of nooit.

Maar ik kan het niet. Ik kan mijn eigen mensen net zomin doden als ik Maggie kan doden. Ik kijk in haar grote, smekende ogen. Ik vind het vreselijk dat ik haar niet kan zeggen hoe erg ik het vind, maar ik kan geen woord uitbrengen. Ik durf niets te zeggen.

Ik laat de revolver vallen en wend mijn blik af.

‘Kun je het niet?’ vraagt Ivan schamper, terwijl hij zijn dolk tevoorschijn haalt. ‘Maakt niet uit. Je hebt je werk gedaan.’

Ivan bukt zich, sleurt Maggie aan haar haar omhoog en rukt haar hoofd naar achteren om haar hals bloot te leggen. Ik zie een glinstering van metaal rond haar nek: haar Lorsche halsketting. Ivan grijnst als hij die ziet. Hij heft zijn dolk en ik voel dat hij naar me kijkt. Denkt hij dat ik een lafaard ben? Of erger nog, een verrader?

‘Leve de Mogadoorse vooruitgang,’ schreeuwt Ivan.

In de fotomap van Twee staan honderden foto's van Ierland. Zelfs als het er regent, is het er mooi. Prachtig groen, met glooiende heuvels waarover de mist komt opzetten. Ik scroll door de map tot ik ten slotte bij een serie foto's van een geit kom, een mager scharminkel met bruine vlekken op zijn witte vacht die net moddervlekken lijken. Het huisdier dat Nummer Twee heeft moeten achterlaten toen Conrad en zij Ierland moesten ontvluchten.

Ik zie een foto waarop ze haar armen om de nek van de geit heeft geslagen en ik vraag me af hoe het beest heette.

Ik werp een blik op de langzaam opdrogende plas bloed op de vloer, alsof ik hoop dat die me het antwoord zal geven.

De andere Mogadoren zijn vertrokken; sommigen om feest te vieren, anderen om de wonden te laten verzorgen die ze in het gevecht met Conrad hebben opgelopen. Ik ben alleen achtergebleven om de laptop van Twee te onderzoeken. Ik zal deze keer geen kans krijgen om door haar herinneringen te gaan; ik zal alleen iets over haar aan de weet kunnen komen door haar persoonlijke bestanden te bekijken.

Er staan een paar foto's van Conrad in haar albums. Op de meeste foto's glimlacht haar Cêpaan goedmoedig, maar een paar foto's zijn genomen zonder dat hij het merkte. Conrad terwijl hij naast de open haard een boek zit te lezen, Conrad terwijl hij hout hakt. Ik krijg het gevoel dat ze samen een rustig leven leidden, zonder alle ruzies die Eén en Hilde hadden.

Behalve de foto's staan er maar paar andere bestanden op de computer. Twee hield niet echt een dagboek bij, maar ze schreef toch regelmatig. Ze heeft een lange lijst gemaakt van 'Nog te lezen boeken'. Ze hield regelmatig bij wat haar favoriete boeken waren en meer specifieke lijstjes zoals 'Sterke vrouwelijke karakters' en 'Schurken die cooler zijn dan helden'. Ik blader door de lijstjes, maar begrijp eigenlijk nauwelijks waar ze over gaan. Ik maak een mentale notitie voor mezelf van een paar boeken die ik wil lezen. Misschien dat Twee het fijn zou hebben gevonden dat iemand, zelfs al is het een Mogadoor, haar aanbevelingen leest.

Maar dan denk ik aan het afgrijzen in haar ogen toen Ivan zijn dolk liet neerkomen en hoe ik daarbij stond en niets deed. Wat bezielt me? Denk ik nou echt dat ik dat kan goedmaken door de boeken van haar lijstje met 'Boeken die ik inspirerend vond' te lezen? Wat een stompzinnig idee.

'Nog iets interessants gevonden?'

Mijn vader staat in de deuropening. Hij is zonder een schrammetje uit het gevecht met Conrad Hoyle tevoorschijn gekomen.

'Nee,' antwoord ik, terwijl ik de laptop dichtklap.

De waarheid is dat ik het enige interessante op de laptop van Twee al heb gewist. Een antwoord op het bericht op haar blog dat ze nooit had moeten plaatsen. Ik heb het antwoord samen met haar originele bericht gewist, hoewel ik ervan overtuigd ben dat de techneuten op het hoofdkwartier het bericht al gezien hebben.

De Generaal torent boven me uit. Eigenlijk worden we geacht om direct in de houding te gaan staan als hij een kamer binnenkomt, maar ik kan de energie er niet voor opbrengen. Ik blijf in de stoel zitten en kijk naar hem op.

'Ivan vertelde me dat je de Garde niet kon doden,' zegt hij, en de teleurstelling en afwijzing in zijn stem zijn duidelijk hoorbaar.

'Ik kon haar wél doden,' zeg ik luid. 'Iedereen had haar kunnen doden. Ze was nog maar een kind.'

Mijn vader krijgt een donkere trek op zijn gezicht. 'Je toon staat me niet aan, jongen.'

'O nee?' snauw ik, en ik moet plotseling denken aan de manier waarop Eén Hilde durfde tegen te spreken. Ik wil eigenlijk nog meer zeggen, maar dan bedenk ik me. Ik weet per slot van rekening hoe Eén aan haar eind is gekomen. 'Het spijt me, vader,' zeg ik zo effen mogelijk. 'Het zal niet meer gebeuren.'

'Dat "kínd" zou jou zonder enige aarzeling hebben gedood,' zegt mijn vader, en ik kan aan het kloppen van een adertje bij zijn slapen zien dat hij al zijn zelfbeheersing moet aanspreken om een normaal gesprek met me te voeren. 'Ze zou het liefst je hele volk uitroeien.'

Dat is wat ons is geleerd. Wat Setrákus Ra ons heeft geleerd. Maar Twee wist wat ik was en toch heeft ze niet op me geschoten. Daarbij had ze nergens op haar computer een lijstje met 'Mijn favoriete genocide-methodes'. Mijn hoofd begint te tolleren, omdat ik opnieuw alles wat me is bijgebracht in twijfel trek.

'Ik geloof niet dat dat waar is, vader,' zeg ik zacht.

'Je twijfelt aan wat ik je heb geleerd? Aan wat het Grote Boek ons heeft bijgebracht?'

Ik kijk op naar de Generaal. Het kost me de grootste moeite zijn blik te beantwoorden, want zijn ogen gloeien met een woede die hij maar nauwelijks in bedwang weet te houden.

‘Ja,’ antwoord ik fluisterend.

Mijn vader stompt me in mijn gezicht.

Zijn vuist is hard als een baksteen, hoewel ik ervan overtuigd ben dat hij zich moet hebben ingehouden, want anders zou ik buiten westen zijn geweest en niet alleen met een opengespleten lip achterover van mijn stoel zijn gevallen. Ik voel het bloed over mijn kin druipen en proef het op mijn tong. Ik weet dat het het verstandigst zou zijn om in elkaar te krimpen om verdere klappen van mijn vader te vermijden, maar in plaats daarvan ga ik met opgeheven hoofd op mijn knieën zitten en wacht op de volgende klap.

Maar die komt niet. Mijn vader staat met gebalde vuisten over me heen gebogen en kijkt me recht in mijn ogen. Ik voel een emotie opwellen die ik nooit eerder heb gekend – woede, pure woede – en dat moet in mijn ogen te zien zijn, want mijn vaders blik, die aanvankelijk vol walging was, verraaft plotseling iets anders. Iets wat ik niet van hem ken.

Het is respect. Niet voor mijn argument om Twee niet te doden, dat is wel zeker, maar voor mijn bereidheid om een volgende klap te incasseren.

‘Eindelijk,’ gromt de Generaal. ‘Je begint eindelijk een beetje ballen te krijgen.’

Ik kijk naar mijn handen. Mijn handen zijn bleek, zacht en schoon. Ik denk terug aan het moment dat ik Twee zag sterven. Mijn handen hadden onder het bloed moeten zitten. En op dat moment vloeit alle woede uit me weg en maakt plaats voor een ander gevoel, een gevoel dat veel erger is.

Wanhoop.

‘Het spijt me dat ik u heb tegengesproken,’ zeg ik met neergeslagen ogen. ‘U hebt natuurlijk gelijk.’

Ik voel dat de Generaal nog even naar me kijkt, alsof hij overweegt wat hij met me aanmoet. Dan loopt hij zonder nog een woord te zeggen het appartement uit en stapt achteloos over de plek waar Ivan Nummer Twee heeft laten doodbloeden.

Ik zink neer op mijn handen en knieën en heb het gevoel dat ik geen lucht meer krijg. Hoe lang houd ik het nog vol om te leven tussen een volk dat ik niet meer begrijp?

Terug op Ashwood wordt er een banket ter ere van Ivan georganiseerd.

Al die nette buitenwijken hebben een gemeenschapshuis voor buurtfeesten. Het is nu drie jaar geleden dat Eén werd vermoord en ons gemeenschapshuis is sindsdien niet meer gebruikt. Het kost de buurtbewoners een week om het gebouw stofvrij te maken, er tafels in te zetten en het eten klaar te maken.

Tijdens het laatste feest sliep ik. En ik zou er alles voor overhebben om tijdens dit feest ook te kunnen slapen.

De Generaal houdt een toespraak over Ivans moed op het slagveld. Daarna speldt hij Ivan een medaille in de vorm van een Mogadoors zwaard op, terwijl Ivan stompzinnig staat te grijnzen en iedereen om mij heen zijn handen stuk klapt. Er wordt niets gezegd over het feit dat ik als eerste bij het huis was waar Twee zich had verstopt en mijn vader rept met geen woord over de strijders die niet zijn teruggekeerd, maar door Conrad Hoyle in de straten van Londen zijn neergemaaid. De zwakkeren worden zo snel mogelijk vergeten.

Ik glijp halverwege het diner weg en ga terug naar huis. Ik geniet van de duisternis en de stilte in mijn kamer. Mijn vader heeft me sinds Londen enkel vernietigende blikken toegeworpen en ik neem aan dat hij blij is dat ik ben weggegaan. Zonder mij erbij kan hij net doen alsof Ivan zijn echte zoon is. Dat zullen ze allebei vast heerlijk vinden.

Het is een heerlijk zachte avond en er staat een verkoelend briesje, maar toch doe ik het raam van mijn kamer dicht om de geluiden van het banket buiten te sluiten. Ik kijk met samengeknepen ogen naar het licht van het gemeenschapshuis, waar mijn burens vanwege de moord op een ongewapend kind hun grootste feest sinds hun aankomst op Aarde vieren.

Als ik me van het raam afwend, staat Eén in het midden van mijn kamer. Het is de eerste keer sinds Londen dat ik haar weer zie. Ze heeft een koude, beschuldigende blik in haar ogen, die ik veel vervelender vind dan de blik waarmee mijn vader naar me kijkt.

‘Je hebt toegekeken hoe ze werd vermoord,’ zegt ze.

Ik duw mijn vuisten tegen mijn slapen en knijp mijn ogen dicht om haar met mijn wilskracht te laten verdwijnen. Maar als ik mijn ogen weer open, heeft Eén zich niet bewogen.

‘Ik weet niet in welk deel van mijn hersenen je je verborgen houdt,’ snauw ik, ‘maar ga alsjeblieft daarnaar terug en laat me met rust.’

‘Je had in elk geval die revolver naar haar toe kunnen schoppen,’ zegt ze zonder naar me te luisteren. ‘Dan had ze een kans gehad om te vechten.’

Het is een scenario waar ik al zo vaak over heb nagedacht. Die belachelijk kleine revolver van Twee bij mijn voeten, terwijl zij vlak bij mij ligt. Ik heb alle mogelijkheden overwogen en geprobeerd om de angst die ik destijds voelde als zelfbescherming af te doen. Het was uitgesloten dat Twee dat appartement levend zou verlaten, of ik haar nou hielp of niet. Maar dat neemt het gevoel dat ik een lafaard ben niet weg.

‘Ze zouden haar toch vermoord hebben,’ zeg ik met bevende stem. ‘En daarna zouden ze mij hebben gedood.’

‘En dat is het enige waar je je echt druk over maakt,’ zegt Eén met rollende ogen. ‘Dat je jezelf redt.’

‘Als ik doodga, wat gebeurt er dan met jou?’ vraag ik opgewonden. Ik wil dat Eén het begrijpt.

‘Ik ben al dood, suffie.’

‘Is dat zo? Want het lijkt er verdomd veel op dat je nu hier bent, zodat ik me nog kloteriger voel dan daarvoor. Het spijt me dat ik Twee niet kon redden, maar...’

Ik word onderbroken door een zachte klop op de deur. Ik ben zo op Eén gefocust dat ik de voetstappen op de trap niet eens heb gehoord. Zonder op antwoord te wachten doet mijn moeder langzaam de deur open en kijkt me bezorgd aan. Ik vraag me af hoeveel ze van het gesprek met mijn denkbeeldige vriendin heeft gehoord.

‘Met wie praat je?’ vraagt ze.

Ik werp een heimelijke blik op de plek waar Eén net nog stond. Ze is weg en heeft zich weer teruggetrokken in mijn hersenen.

‘Met niemand,’ snauw ik als antwoord, en ik ga op de rand van mijn bed zitten. ‘Wat wilt u?’

‘Ik wilde even kijken hoe het met je gaat,’ zegt ze, terwijl ze teder mijn kin in haar handen neemt. Ze kijkt onderzoekend naar de blauwe plek op mijn kaak en de snee in mijn lip. ‘Dat had hij niet moeten doen.’

‘Ik was opstandig,’ zeg ik, een van de berispingen van de Generaal die moeiteloos over mijn lippen rolt.

Mijn moeder komt naast me op bed zitten. Ik heb het gevoel dat ze

meer wil zeggen, maar moeite heeft om de juiste woorden te vinden.

‘Hij heeft me verteld wat er is gebeurd,’ zegt ze aarzelend. ‘Met jou en dat Gardekind. Hij wilde je naar West Virginia sturen, maar dat heb ik hem uit het hoofd weten te praten.’

In de bergen van West Virginia is een basis gevestigd waar intensieve trainingen worden gegeven. Ik heb gehoord dat de ‘trainingen’ in feite bestaan uit urenlange arbeid in ondergrondse tunnels. Voor een raszuivere Mogadoor als ik zou dat hetzelfde zijn als dat een menselijke tiener naar een militaire academie wordt gestuurd.

‘Dank u,’ zeg ik, hoewel ik er niet zeker van ben waarom mijn moeder me dit vertelt.

Ze komt overeind en loopt naar het raam om naar de lichten van het banket te kijken.

‘Begin weer aan je studie,’ zegt ze zacht. ‘Word sterker. En als je nog een keer de kans krijgt om een Garde te doden, doe het dan.’

Ze gaat op haar knieën voor me zitten, zodat ze mijn hoofd in haar handen kan nemen. Met een smekende blik in haar ogen staart ze me aan.

Ik staar teleurgesteld terug, want ik voel dat ze nog iets wil zeggen.

‘Ja, moeder,’ antwoord ik. Ze opent haar mond om iets te zeggen, maar dan sluit ze hem weer zonder een woord uit te brengen.

Ik ben een voorbeeldige jonge Mogadoor.

Ik wijd me volledig aan mijn studies. Mijn begrip van Ra's Grote Boek wordt door mijn leraren geprezen en mijn toewijding aan de Mogadoorse vooruitgang wordt door niemand in twijfel getrokken. Ik ben de beste van mijn klas in Hogere Tactische Planning. Mijn eindwerkstuk over hoe wij met een minimum aan Mogadoorse slachtoffers een goed verdedigde menselijke stad kunnen aanvallen, wordt geprezen als een stuk dat mijn vader in zijn jonge jaren had kunnen schrijven.

'Dankzij uw zoon twijfel ik er niet aan dat onze militaire kracht bij de volgende generatie gewaarborgd is,' hoor ik een van mijn instructeurs tegen de Generaal zeggen. Mijn vaders enige reactie is een grimmig knikje. We hebben sinds Londen niet meer met elkaar gesproken. Dat is inmiddels twee jaar geleden.

Mijn andere tactische plannen houd ik voor mezelf. In mijn kamer stel ik stiekem een plan op voor hoe een menselijk leger met voldoende strategische informatie een Mogadoorse strijdmacht zou kunnen afweren. Als ik tevreden ben met het plan, verbrand ik de pagina's in mijn badkamer en spoel de as door de wc.

Man-tegen-mangevechten zijn nog steeds niet mijn sterkste punt. Ivan kiest altijd mij als zijn sparringpartner. Daarna ben ik elke keer bont en blauw, terwijl Ivan nauwelijks een zweetdruppel op zijn lijf heeft. Hij is groter en sterker dan alle andere studenten en als we sparren, zie ik altijd een leegte in zijn ogen. Het is dezelfde blik waarmee hij me aankeek toen hij in Londen over het lichaam van Twee gebogen stond. Hij schijnt te denken dat we nog steeds om de gunst van de Generaal strijden, terwijl ik me allang uit die zinloze strijd heb teruggetrokken. Hij heeft gewonnen, maar hij is te stom het te beseffen en ziet me nog steeds als een concurrent. Als we met messen oefenen, raakt hij 'per ongeluk' mijn arm en heb ik drie hechtingen nodig om de wond te dichten.

'Ik maak nog wel een echte kerel van je, Adamus,' zegt hij schamper, terwijl hij over me heen gebogen staat en ik mijn arm vasthoud en het bloed tussen mijn vingers door sijpelt. 'Je vader zal trots zijn.'

‘Bedankt, broer,’ zeg ik.

Mijn weinige vrije tijd breng ik in de hoofdstad door. Ik neem Ivan niet meer mee op die uitstapjes en verspil mijn tijd niet meer aan het bekijken van mensen bij de National Mall. Ik weet een stille boekwinkel te vinden en breng uren door met het lezen van alle titels die ik me kan herinneren van de lijst met favoriete boeken die Twee had aangelegd. Ik begin met George Orwell.

‘Waarom moest ik nou uitgerekend terechtkomen in de hersenen van de saaiste Mogadoor van het universum?’ klaagt Eén tijdens een van mijn bezoeken in het weekend aan de boekwinkel. Ze is vaak bij me, soms langer dan een dag. Op een bepaalde manier is ze een soort vriendin van me geworden. Ze plaagt me, maar ik weet dat ze deze stille periodes waarin ik wat anders lees dan het Grote Boek eigenlijk helemaal niet erg vindt. Tijdens de Mogadoorse lessen kan ik haar binnen in me onrustig voelen worden. Soms laat ze zich even zien om opmerkingen te maken over hoe afschrikwekkend bleek mijn instructeurs zijn, of hoe de ontdekking van deodorant een grote stap voorwaarts zou zijn in de Mogadoorse vooruitgang als ik met Ivan spar. Ik heb geleerd om niet in het openbaar op haar te reageren en onze gesprekken tot de nacht te beperken, als iedereen ligt te slapen.

Dan maken we onze plannen. Ik lig in bed na te denken. Eén loopt onrustig en verveeld heen en weer door de kamer.

‘We zouden morgen moeten ontsnappen,’ zegt ze. ‘We zouden de president kunnen vertellen dat er een stel griezelige aliens hier op zijn grondgebied een oorlog willen uitvechten.’

‘Nog niet,’ antwoord ik, en ik schud mijn hoofd. ‘We merken vanzelf wanneer de tijd rijp is.’

‘En als de tijd nooit rijp is?’

Zo breng ik twee jaar door, twee jaar waarin ik een rol speel en mijn kans afwacht om iets te kunnen doen. Zelfs met hun enorme middelen krijgen mijn mensen het niet voor elkaar om de andere Gardes te vinden. We horen van de successen van andere cellen, die in de staat New York een voortvluchtige Garde weten op te pakken. Maar meestal komen operaties niet van de grond, omdat het doelwit opeens verdwenen is of het verkenningsteam verdwijnt. Ik heb geen idee hoe lang de Gardes dit kunnen volhouden. Ik hoop dat het ze lukt om zich te organiseren, maar vaak ben ik bang dat Eén gelijk heeft en dat ik mijn tijd verspil met wachten op een kans die zich nooit zal voordoen.

Maar dan komt er eindelijk nieuws uit Afrika.

Ik ben voor het eerst in jaren weer uitgenodigd voor een briefing door de Generaal.

‘We hebben betrouwbare informatie gekregen dat een lid van de Garde zich in Kenia verborgen houdt,’ zegt mijn vader, terwijl hij een kopie van een artikel uit een reismagazine ronddeelt. Het artikel is een paar maanden oud en gezien de vage inhoud is het geen wonder dat het zo lang heeft geduurd voor onze techneuten het ontdekten. In het artikel, een zwaar overdreven verslag van een bezoek aan een lokale markt in Kenia, wordt een beschrijving gegeven van een vreemde tatoeage op de enkel van een kind, die de schrijver bij geen enkele andere lokale stam heeft gezien. De beschrijving lijkt opvallend sterk op die van de Lorische beschermformule.

‘Is dit bevestigd?’ vraag ik, terwijl Ivan nog halverwege het artikel met zijn vinger over de zinnen gaat.

‘Bevestiging via de normale kanalen bleek een probleem te zijn.’

‘Wij kunnen natuurlijk niet zomaar in die gemeenschap opgaan,’ zeg ik, wat me een nijldige blik van mijn vader oplevert, hoewel hij weet dat ik gelijk heb.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Ivan, die zoals altijd wat traag van begrip is.

Wij zijn de enige twee die door de Generaal worden gebriefd. Wat mijn vader ook van plan is in Kenia, het zal de eerste keer worden dat Ivan en ik er alleen op uitgestuurd worden. We weten allebei wat een prestigieuze en gevaarlijke missie dit zal worden. Ik ben een beetje verbaasd dat de Generaal mij voor deze missie heeft uitgekozen, voor welke missie dan ook trouwens. Zou hij zich echt geen zorgen meer over me maken? Ik besluit dat dit het perfecte moment is om de volgzame leerling te spelen en mijn betrokkenheid bij de Mogadoorse vooruitgang te tonen.

‘Aangenomen dat ze zich in een Afrikaans dorpje bevinden,’ leg ik met opzet beledigend langzaam aan Ivan uit, ‘dan zou het erg moeilijk zijn om er een team van verkenners heen te sturen. Ze zouden direct doorhebben dat we daar niet thuishoren en we zouden het risico lopen dat de Loriër ons in de gaten krijgt.’

‘Precies,’ bevestigt mijn vader. ‘Dat is het probleem.’

‘Waarom roeien we niet gewoon dat hele dorp uit?’ vraagt Ivan. ‘Wat kan ons het schelen of we in die gemeenschap kunnen opgaan?’

Ik snuif minachtend. ‘Hoe vaak denk je dat we ons zo’n incident als in Londen kunnen veroorloven voordat de mensen vragen beginnen te stellen?’

‘Dan laten we ze toch lekker vragen stellen.’

‘Dus jij bent bereid om de hele oorlog in gevaar te brengen om slechts één dorpje uit te roeien?’

‘Adamus,’ zegt de Generaal met een dreigende klank in zijn stem, ‘wil jij deze briefing soms leiden?’

‘Nee, meneer,’ antwoord ik. Ivan grijnst smalend.

‘En wat jouw vragen betreft, Ivanick, we zullen dit subtiel moeten aanpakken.’

Ik voel dat Ivan naast me iets van zijn moed verliest. Ik ben er niet eens zeker van of hij het woord subtiel wel begrijpt.

‘We hebben valse identiteiten voor jullie weten te creëren die bij de plaatselijke bevolking niet te veel vragen zullen oproepen,’ gaat mijn vader verder. ‘Jullie infiltreren in dat dorp en stellen vast of zich daar inderdaad een Garde schuilhoudt. Ik zal ervoor zorgen dat er een aanvalsteam in de jungle klaarstaat voor het geval dat jullie de aanwezigheid van de Garde kunnen bevestigen.’

Mijn vader kijkt me indringend aan en neemt me van top tot teen op. Dan wendt hij zich tot Ivan.

‘Ivanick, jij hebt de leiding. Je rapporteert direct aan mij.’

Ivan knikt gretig. ‘Ja, meneer. Natuurlijk.’

De Generaal kijkt mij weer aan.

‘Stel me niet teleur, Adamus,’ zegt hij.

‘Nee, meneer,’ antwoord ik.

Ivan kijkt toe hoe de mug hem in zijn arm steekt en daarna loom wegvliegt om vervolgens dood neer te vallen op de vloer van de hut. Ons bloed is blijkbaar giftig voor de insecten, maar dat weerhoudt ze er niet van ons toch te steken. Ivan kijkt met een norske blik naar de rode bulten op zijn arm.

‘We hadden dat dorp gewoon van de kaart moeten vegen,’ gromt hij.

De drie Italiaanse ontwikkelingswerkers doen net alsof ze hem niet hebben gehoord. Ik heb geen idee wie ze denken dat we zijn en wat voor verhaal hun op de mouw is gespeld om ons ook als ontwikkelingswerkers te accepteren, maar ik merk dat ze bang voor ons zijn. Ik neem aan dat ze allemaal familie hebben in West Virginia en dat ze enkel met ons meewerken omdat mijn mensen hun een of ander verrot aanbod hebben gedaan. Ik zou ze het liefst zeggen dat ze geen gevaar lopen en dat het allemaal snel voorbij zal zijn, maar dat zou een leugen zijn.

We zijn gisteren in het dorp aangekomen in een jeep die werd bestuurd door een van die sullige ontwikkelingswerkers. Het is een klein dorpje, dat op een open plek in de jungle is gebouwd. Het bestaat uit een stel hutten rondom een bron en het heeft een kleine markt. Nifkumu ligt aan de weg naar Nairobi en daarom trekt de markt mensen uit de wijde omgeving, die ruilhandel met elkaar drijven of spulletjes proberen te verkopen aan de toeristen die hier tweemaal per dag in de bus voorbijkomen. Naast de hut waar de ontwikkelingswerkers wonen ligt een klein basketbalveld, dat door hun voorgangers is aangelegd om contact met de dorpsbewoners te krijgen. Er spelen kinderen op het veldje, die een oude, donkerbruine bal in de basket zonder net proberen te mikken.

Ivan en ik zijn de perfecte keuze om voor ontwikkelingswerkers door te gaan. We hebben er exact de juiste leeftijd voor: idealistische tieners die een poosje vrijwilligerswerk willen doen voor ze naar de universiteit gaan. Het is precies het soort werk dat perfect is voor je je aan een universiteit inschrijft. De Mogadoren beschouwen het helpen van de zwakkeren natuurlijk als tijdverspilling.

‘Ontwikkelingssamenwerking,’ zegt Eén, die plotseling naast me ver-

schijnt, fel. 'Jouw mensen hebben een ziek gevoel voor humor.'

Ik schud mijn hoofd. Ze heeft natuurlijk gelijk, maar ik betwijfel of de Generaal de groteske ironie van onze dekmantel inziet. Voor mijn mensen zijn de ontwikkelingswerkers en de dorpelingen niet meer dan pionnen die ons helpen om de Garde uit te roken die zich in de jungle verscholen zou kunnen houden.

De ontwikkelingswerkers hebben vandaag in het dorp bekendgemaakt dat ze een nieuwe zending van een antimalariavaccin voor de jongeren in het dorp hebben gekregen. De kinderen van het dorp verzamelen zich voor onze hut om met de tanden op elkaar een injectie te krijgen.

Als de kinderen voor onze hut staan, nemen Ivan en ik ze aandachtig op. De meesten lopen op blote voeten of hebben sandalen aan, maar als ze sokken of sneakers aanhebben, draagt Ivan ze op hun schoenen en sokken uit te trekken. Dat schijnt niemand vreemd te vinden. Mensen zijn veel te goed van vertrouwen. Er zijn een heleboel kinderen in de leeftijd waar we naar op zoek zijn, maar geen van hen draagt de Lorische formule. En elke schone enkel is voor mij een opluchting.

Een van de kinderen die een injectie krijgt staart naar Ivan en zegt dan iets in het Swahili. De andere kinderen schieten in de lach.

'Wat zei hij?' vraag ik.

De ontwikkelingswerker met de injectienaald in zijn hand kijkt me nerveus aan. Dan zegt hij in gebroken Engels: 'Hij zegt dat je vriend eruitziet als een bleek nijlpaard.'

Ivan doet een pas naar de jongen toe, maar ik leg mijn hand op zijn schouder om hem tegen te houden.

'Die knul heeft gelijk,' zeg ik tegen de ontwikkelingswerker. 'Hij ziet er inderdaad uit als een nijlpaard.' Ik grijns met opgestoken duim naar het jochie en de andere kinderen beginnen weer te lachen.

'Dit is tijdverspilling,' zegt Ivan witheet van woede, en hij loopt met grote passen naar de achterkamer van de hut, waar wij onze spullen bewaren. Ik neem aan dat hij rapport gaat uitbrengen aan mijn vader: nog geen Loriër gevonden, ben beledigd door Keniaans rotjoch.

Ik loop de hut uit en kijk naar de dorpsbewoners die met hun dagelijkse bezigheden aan de gang zijn. Ik kan de verleiding niet weerstaan om net als in Washington D.C. te fantaseren over alles wat er hier verbeterd zou kunnen worden. Deze keer is het geen veroveringsfantasie, maar eentje van hulp bieden. Met de technologische mogelijkheden van de Mogadoren zouden we het leven van deze mensen aanzienlijk kunnen verbeteren.

'Jullie zouden hun leven het meest verbeteren als jullie van hun planeet zouden opdonderen,' zegt Eén.

'Je hebt gelijk,' fluister ik zacht, en ik voel me een stommeling.

Op het basketbalveld worden teams gekozen. Een jongen van een jaar of veertien kijkt naar me en zwaait dan. Als ik terugzwaai, komt hij op een drafje naar me toe rennen en zegt iets in wat waarschijnlijk Italiaans is.

'Het spijt me,' zeg ik. 'Ik begrijp niet wat je bedoelt.'

'Ah,' zegt de jongen, en ik zie dat hij moet nadenken over welke taal ik spreek. 'Engels? Amerikaans?'

Ik knik. De jongen is fit, en hij is lang voor zijn leeftijd. Hij heeft een donkere huid, maar toch is die een paar tinten lichter dan van de meeste andere dorpingen. Zijn neus en zijn wangen zitten vol sproeten. Hij heeft iets exotisch. Hij draagt een T-shirt en een oud short, en versleten schoenen met gestreepte, hoge sokken. Hoge sokken. Mijn maag draait zich om als ik me realiseer wie hij is.

De Garde.

'Sorry,' zegt hij langzaam maar in perfect Engels. 'Die andere jongens spreken allemaal Italiaans. Mijn Engels is niet meer zo goed.'

'Niet waar,' zeg ik met moeite. 'Het is hartstikke goed.'

Hij doet een pas naar voren en schudt me de hand. 'Ik ben Hannu.'

'Adam.'

'Net als de eerste man. Dat is mooi, maar we hebben een tiende man nodig voor ons partijtje basketbal.' Hij wijst over zijn schouder naar de kids die daar staan te wachten. 'Heb je zin om mee te doen?'

Het liefst zou ik hem toeschreeuwen dat hij moet maken dat hij wegkomt. Ik werp een blik over mijn schouder en vraag me af waar Ivan is. Ik kan dit niet te openlijk doen en zal ervoor moeten zorgen dat ik geen toestanden veroorzaak. Als Ivan ook maar iets ongebruikelijks opvalt, dan meldt hij dat direct aan mijn vader. Op dit moment is Hannu's enige voordeel dat mijn volk niet weet wie hij is. Er is nog steeds een kans dat hij en wie zijn Cêpaan dan ook moge zijn er ongemerkt vandoor kunnen gaan.

Maar eerst moet ik hem bij de hut vandaan zien te krijgen.

'Ja, tuurlijk,' zeg ik, hoewel ik nog nooit in mijn leven een basketbal heb aangeraakt. 'Ik doe wel mee.'

We hebben nog geen drie passen gezet als Ivan plotseling naast ons opduikt. En hij heeft een afschuwelijke grijns op zijn gezicht.

'Adam,' zegt hij, terwijl hij Hannu van top tot teen opneemt. 'Wie is je nieuwe vriend?'

'Hannu,' antwoordt de Garde, terwijl hij Ivan de hand schudt. Ik kan aan de grimas op Hannu's gezicht zien dat Ivan zijn hand in een stalen greep houdt. 'Nog een Amerikaan. Geweldig.'

Alles aan Hannu is relaxed, zelfs de manier waarop hij met ons naar het basketbalveldje loopt. Hij lijkt zich hier thuis te voelen, op zijn gemak. Misschien voelt hij zich wel te veel op zijn gemak. Ik vraag me af hoe lang hij hier al woont en hoe vaak hij naar dit veldje komt om te basketballen. Ik herinner me hoe paranoïde de andere Cêpanen waren, het nomadenbestaan van Eén, het opgesloten leven van Twee. Hannu heeft blijkbaar zo'n vreedzaam bestaan op Aarde gekend, dat hij vergeten is dat er een oorlog gaande is.

Een paar van de jongere kinderen stralen als Hannu voorbijloopt. Hij geeft ze een aai over hun bol, grijnst naar ze en maakt grapjes in het Swahili. Ik vraag me af hoeveel talen hij spreekt.

'Heb jij je injectie al gehaald?' vraagt Ivan, bot als altijd. 'Ik kan me niet herinneren dat ik je heb gezien.'

Hannu wuift zijn vraag glimlachend weg. 'Ik? Ik ben zo sterk als een os. Bewaar dat spul maar voor de kinderen die het echt nodig hebben.'

Een van de andere kinderen werpt Hannu de bal toe en hij gooit hem soepel naar de basket. Hij scoort een punt zonder zelfs maar de ring van de basket te raken.

'Hoe lang woon je hier al?' vraag ik hem.

'Mijn hele leven,' antwoordt hij. De kinderen gooien hem de bal weer toe en hij werpt hem moeiteloos door naar Ivan. 'Jouw beurt, kerel.'

Ivan knijpt zo hard in de bal dat ik even bang ben dat hij zal knappen. Dan gooit hij hem onhandig richting de basket, maar de bal zeilt ruimschoots langs het bord. Een paar kinderen beginnen te lachen, waaronder het jochie dat hem een nijlpaard noemde.

'Mooie bal,' zegt Hannu vrolijk, en hij knipoogt naar de kinderen.

Ivan krijgt een donkere uitdrukking op zijn gezicht. Ik spring er snel tussen en probeer Hannu van het dreigende gevaar bewust te maken zonder dat Ivan het merkt.

'Is het niet raar dat er zomaar vreemdelingen in je dorp opduiken?' vraag ik.

Hannu haalt zijn schouders op. 'Soms komen hier toeristen met de bus.' Hij werpt een blik op Ivan. 'Ik hoop dat jullie zonnebrand bij je hebben. Je vriend begint aardig rood te worden.'

Voor ik nog een vraag kan stellen, grijpt Ivan me bij mijn arm. 'Kom op, Adam. We hebben nog werk te doen.'

Hannu kijkt me teleurgesteld na als Ivan me meetrekt. 'Misschien kunnen we later een potje basketballen, goed?'

'Ik hoop het,' antwoord ik.

Zodra we buiten gehoorsafstand zijn, sist Ivan: 'Dat is hem!' Hij ziet er

opgetogen uit. 'In een gevecht mag je dan niks waard zijn, maar jij hebt een Garde eerder in de peiling dan wie dan ook.'

Ik werp een blik over mijn schouder. Hannu denkt al niet meer aan ons en helpt een paar kinderen om met de bal te gooien.

'We kunnen er niet zeker van zijn dat hij het is,' zeg ik.

'Ach, schei toch uit, Adamus,' zegt hij kreunend. 'Ik had hem ter plekke moeten wurgen.'

'Je wilt de Generaals tijd niet verspillen tot we er absoluut zeker van zijn,' zeg ik om tijd te winnen. 'Daarbij, zelfs al is het onze Garde, dan nog kun je er niet zeker van zijn dat hij Nummer Drie is.'

Ivan kijkt me minachtend aan en ik weet dat hij niet meer op andere gedachten te brengen is. Zodra we in de hut terug zijn, grijpt hij een van de ontwikkelingswerkers bij zijn kraag en sleurt hem naar het raam.

'Dat joch,' zegt hij, terwijl hij naar Hannu wijst. 'Waar woont hij?'

De jongen aarzelt, maar ik kan de angst in zijn ogen zien.

'Ik weet het niet zeker,' mompelt de jongen. 'Buiten het dorp, geloof ik. Ergens bij het ravijn.'

'Dat is goed genoeg,' zegt hij, en hij duwt de jongen van zich af. Voor hij in de achterkamer verdwijnt, werpt hij mij een korte blik toe. 'Ik zal je vader de groeten van je doen.'

En daarmee is de kous af. Nog even en het aanvalsteam zal hier zijn. Ik loop terug naar de deur en kijk naar Hannu, die moeiteloos een verdediger passeert en de bal in de basket gooit.

'Wat een stomkop,' zegt Eén, die naast me is komen staan en ook naar Hannu kijkt. 'Je zult hem moeten waarschuwen.'

Ik knik. Het lange wachten is voorbij, het plannen maken is voorbij, de tijd van subtiliteiten is voorbij. Er zal zich nooit meer een betere gelegenheid voordoen om over te lopen. Ik heb al een Loriër door mijn onzekerheid zien sterven, doordat ik niet in actie durfde te komen. Deze jongen zal ik niet gevangen laten nemen. Of erger.

'Je hebt gelijk,' fluister ik terug. 'Vanavond ontsnappen we.'

Het is nacht. De jungle om me heen is vol vreemde geluiden. Ik zou me zorgen moeten maken om de beesten die hier krioelen. Ik hoor takjes knappen en gesis bij mijn enkels. Maar er zijn vannacht andere, veel gevaarlijkere roofdieren op strooptocht die ik zal moeten tegenhouden.

Ik ren door de jungle en heb maar een vaag idee van welke richting ik uit moet gaan. Rennen is overigens niet helemaal het goede woord. 'Ik struikel door de jungle' is een betere omschrijving: elk takje op de grond schijnt erop uit te zijn om me te tackelen. Het is zo donker dat ik praktisch niets kan zien. Mijn knieën en ellebogen liggen open van het vallen en ik heb sneeën in mijn gezicht van de takken. Toch loop ik steeds verder naar het ravijn.

De communicator op mijn heup laat statisch geruis horen. Ik heb hem gejat voor ik uit de hut wegglipte. Mijn plan is simpel; eenvoudig is altijd het beste onder dit soort omstandigheden. Ik ga naar Hannu en zijn Cêpaan, vertel hun wat er aan de hand is en gebruik de communicator om de bewegingen van mijn eigen mensen in de gaten te houden. Met Hannu's kennis van de jungle kunnen we het aanvalsteam dat elk moment kan arriveren hopelijk te snel af zijn. Het zal niet gemakkelijk worden, want omdat de plek zo afgelegen is, heeft mijn vader een groter team samengesteld dan normaal en er een piken aan toegevoegd. Maar ik weet hoe mijn mensen denken, hoe ze aanvallen. Dit moet me lukken.

Het belangrijkste is dat ik als eerste bij Hannu ben. En dat is in deze jungle geen gemakkelijke taak.

Als de jungle eindelijk minder dicht begint te worden en er wat maanlicht door het bladerdek schijnt, weet ik dat ik dichterbij begin te komen. Ik kan het water van de rivier die door het nabijgelegen ravijn loopt horen stromen.

En dan zie ik hem. Eén eenzame, degelijk gebouwde hut. De jungle eromheen is zorgvuldig weggekapt, zodat er een kale open plek is overgebleven waarop allerlei houten voorwerpen staan. Als mijn ogen eenmaal aan het licht zijn gewend, begrijp ik dat die voorwerpen een soort stormbaan voorstellen. Hannu doet dus duidelijk meer dan alleen bas-

ketbal spelen in het dorp. Mooi zo. Hij zal in topconditie moeten zijn voor wat hem nu te wachten staat.

Ik ga heel voorzichtig op de hut af. Het laatste wat ik wil is Hannu en zijn Cêpaan laten schrikken. Als hij ook maar enigszins op Conrad Hoyle lijkt, bestaat de kans dat de Cêpaan schietend de hut uit komt.

Plotseling verstijf ik en alle haartjes in mijn nek gaan overeind staan. Ik hoor voetstappen in de jungle achter me. Ondanks de Afrikaanse hitte breekt het koude zweet me uit.

Als ik me omdraai, zie ik Ivan uit de jungle tevoorschijn komen. In het maanlicht zie ik het zweet over zijn gezicht stromen en hij glimlacht zonder humor.

‘Heel slim, Adamus,’ zegt hij minachtend. ‘Dacht je nou echt dat dit je zou lukken?’

Hij heeft me door.

‘Wat bedoel je?’ vraag ik om tijd te winnen.

Ik kijk over mijn schouder naar de hut. Er beweegt niemand binnen en de geluiden die Ivan en ik maken worden overstemd door de jungle. Als het moet zal ik Ivan tegenhouden, maar ik hoop dat het niet zo ver zal hoeven komen. Misschien kan ik me hieruit praten.

Ik loop terug naar de rand van de open plek en blijf vlak bij Ivan staan.

‘Donder op, Ivan,’ zeg ik zo intimiderend mogelijk.

Hij snuift vol ongeloof. ‘Wat? En jou alle glorie gunnen? Als het erop aankomt verstijf je waarschijnlijk weer.’

En dan besef ik wat die stommeling denkt. Hij heeft er geen moment aan gedacht dat ik Hannu wil waarschuwen; met zulk verraad houdt hij zelfs geen rekening. Ivan denkt dat ik Hannu zelf wil doden, net zoals hij destijds met Nummer Twee dacht.

‘Je hebt niet eens een wapen meegenomen,’ zegt hij spottend. ‘Wil je die Loriër soms doodpráten?’

Hij heeft gelijk. Ik ben ongewapend, want ik hoopte dat ik Hannu op die manier ervan zou kunnen overtuigen dat hij me kan vertrouwen. Ik hoopte dat geweld vermeden kon worden.

Met een snelheid die Ivan totaal verrast ruk ik de dolk van zijn riem. Zijn mond valt open als ik het wapen de jungle in smijt.

‘Adamus,’ roept hij uit. Hij klinkt gekwetst, als een kind wiens speeltje is afgepakt. ‘Wat doe je, verdomme? Je kunt me maar beter helpen zoeken.’

Ik grijp Ivan bij zijn kraag en breng mijn gezicht vlak bij het zijne. Hij is weer verbaasd, want hij is er niet aan gewend om zo behandeld te worden. Ik kijk hem recht in zijn ogen en probeer contact met hem te krij-

gen. Ik weet dat het krankzinnig klinkt, maar ondanks alles is Ivan nog steeds mijn beste vriend. Ik moet geloven dat hij bereid zal zijn om naar me te luisteren.

‘Weet je waarom ik dit allemaal doe?’ vraag ik hem. ‘Omdat hen doden onze planeet niet zal terugbrengen. Het zal de Mogadoorse vooruitgang niet helpen. Het leidt enkel tot meer doden. Meer verspilde levens. Is dat wat je wilt?’

‘Waar heb je het verdomme over, Adamus?’

Hij kijkt me met stomheid geslagen aan. Ik schud hem door elkaar.

‘Wij kunnen niet altijd met elkaar overweg,’ ga ik verder, ‘maar je bent toch als een broer voor me. Je vertrouwt me, hè?’

Zonder iets te zeggen knikt hij.

‘Vertrouw me dan als ik je zeg dat alles wat wij hebben geleerd verkeerd is,’ zeg ik wanhopig. ‘Onze zaak is niet rechtvaardig, Ivan. Maar dat kunnen we veranderen. Jij kunt me helpen om te werken aan... aan échte Mogadoorse vooruitgang.’

Ik zie de verwarring op zijn gezicht als hij probeert te begrijpen wat ik zeg. Hij wendt zich van me af en kijkt over zijn schouder naar de hut waar Hannu en zijn Cêpaan liggen te slapen. Eén moment sta ik mezelf toe om te geloven dat ik echt tot hem ben doorgedrongen.

Dan duwt hij me van zich af. Hij begrijpt eindelijk wat ik van plan ben en hij walgt ervan.

‘Ik heb altijd geweten dat je zwak bent, Adamus,’ sist hij tussen zijn tanden, ‘maar ik heb nooit geweten dat je ook nog een verrader bent.’

Daarmee is de zaak beklonken.

Ik haak de communicator van mijn riem en ram hem tegen de zijkant van Ivans hoofd.

Als ik had gehoopt dat Ivan buiten westen zou raken van de klap, dan had ik beter moeten weten.

Hij staat alweer overeind voordat ik enige voorsprong op hem heb. Hij schijnt het bloed dat uit zijn wenkbrauw stroomt niet eens op te merken. Die doodse blik die ik tijdens onze talloze trainingssessies zo vaak heb gezien verschijnt in zijn ogen en hij stormt op me af.

Ivan ramt zijn schouder in mijn maag, slaat zijn armen om de achterkant van mijn benen en smijt me tegen een boom. De lucht wordt met een klap uit mijn longen geperst, terwijl Ivan me bij mijn haar pakt en mijn hoofd tegen de boom slaat. Ik zie sterretjes voor mijn ogen en moet mijn best doen om bij bewustzijn te blijven.

Wanhopig probeer ik Ivan te trappen en mijn scheenbeen raakt hem vol in zijn kruis. Hij klapt kokhalzend dubbel en moet me loslaten.

Ik strompel naar achteren en probeer bij zinnen te komen. Maar nog voor ik de kans heb gekregen om weer helder te kunnen denken, duikt Ivan alweer op me. Hij geeft twee gerichte stoten tegen mijn borst en slaat me dan vol op mijn kin, waardoor ik achterover op een boomstronk val. Ik probeer overeind te komen en strijk met mijn tong over de plek waar voorheen mijn tanden zaten.

‘Je kunt vast beter vechten,’ zegt Eén, die met haar benen over elkaar op de boomstam zit.

‘Hou je kop,’ mompel ik.

Ivan springt op de boomstam en torent hoog boven me uit. Met een wilde blik in zijn ogen wijst hij over zijn schouder.

‘Je wilt voor hén vechten?’ vraagt hij snauwend. ‘Voor dat Lorische tuig? Je verkiest hen boven ons?’

‘Ja.’

‘Dan zul je ook met hen sterven!’

Ivan springt van de boomstam met de bedoeling mijn gezicht te verpletteren. Op het laatste moment rol ik opzij en schop hem tegen de zijkant van zijn knie. Ik hoor iets knappen in zijn been en hij gilt het uit van de pijn.

Ik krabbel overeind en weet mijn evenwicht weer te vinden. Ivan duikt weer op me af, maar ik zie dat hij hinkt en deze keer kan ik hem opvangen. Ik weet al zijn klappen af te weren. Hij slaat in blinde woede op me in, maar zijn stoten zijn slecht geplaatst, waardoor ik zijn eigen kracht en snelheid tegen hem weet te gebruiken. Ik heb het in onze trainingssesies nooit geprobeerd, maar dit is precies wat Hilde Nummer Eén probeerde te leren.

Ivan stormt weer op me af. Hij is gefrustreerd en zijn klappen zijn harder dan ooit. Ik duik weg en als hij zijn evenwicht verliest, ram ik de palm van mijn hand tegen zijn neus. Hij gaat met een klap onderuit.

Ik zet mijn voet op Ivans keel en denk aan de manier waarop hij op de nek van Nummer Twee ging staan. Vanuit mijn ooghoek zie ik een lichtflits uit de richting van de hut van Nummer Drie komen, maar het kan verbeelding zijn.

‘Als iemand terugvecht, is het een stuk moeilijker, hè?’ zeg ik.

Ivan probeert mijn voet weg te slaan, maar ik weet zijn pols beet te grijpen. Hij rukt me naar de grond en probeert boven op me te klimmen. Met zijn vrije hand slaat hij wanhopig naar me, maar ik ben hem nu de baas. Ik trek mijn benen op en weet mijn ene been tegen zijn kin te leggen en mijn andere been tegen de achterkant van zijn hoofd, en duw zijn hoofd vervolgens uit alle macht met beide handen naar beneden om hem te wurgen.

Het duurt meer dan een volle minuut voor Ivan het bewustzijn verliest en al die tijd probeert hij me met steeds minder kracht in mijn ribben te stompen. Als het eindelijk voorbij is, duw ik zijn lichaam van me af en blijf op mijn rug liggen. Ik heb overal pijn, maar ik leef nog.

Om me heen is de jungle angstwekkend stil geworden.

Maar dan hoor ik de opdrachten die fluisterend door de half kapotte communicator worden gegeven, die iets verderop in de modder ligt, en realiseer ik me wat er te gebeuren staat.

Ik ben te laat.

Ik weet mezelf overeind te werken en strompel naar de hut. In de jungle om me heen zie ik de schaduwen van de verkenners die de boel omsingelen.

In de deuropening van de hut ligt het lichaam van een vijftigjarige man met een akelige, bloedende zwaardwond. Hannu's Cêpaan. Dood, net als de andere Cêpanen. Dat betekent dat die jongen Nummer Drie moet zijn.

Ik wil het liefst op mijn knieën zinken, het opgeven. Ik heb vanavond alle schepen achter me verbrand. Ik kan nooit meer terug naar huis, want ze weten nu dat ik een verrader ben. Ik zal de rest van mijn leven op de vlucht zijn, opgejaagd, net als een Garde. En waarom? Het is me niet eens gelukt om Hannu te helpen. Ik was te laat, mijn gevecht met Ivan heeft te veel tijd gekost. Ik heb niets bereikt.

De achterwand van de hut explodeert en houtsplinters vliegen in het rond. Daar is Hannu. Hij leeft en hij rent, hij rent snel. Sneller dan voor een mens mogelijk zou zijn. Hij rent weg voor mijn mensen de kans krijgen hem in te sluiten en verdwijnt in de richting van het ravijn.

Er is nog een kans.

Ik kan Hannu onmogelijk bijhouden, maar ik ren zo snel als mijn benen me willen dragen, en als ik ademhaal doen mijn longen zeer. Er zijn er meer die Hannu achtervolgen, ik kan ze in de jungle om me heen horen rennen. Ondanks alle andere geuren in de jungle, kan ik toch de zure stank van de adem van een piken ruiken die op het ravijn afrent. Als ik Hannu als eerste kan vinden, kan ik hem misschien nog helpen.

Het geluid van het stromende water wordt sterker. Ik heb geen idee hoe Hannu het ravijn wil oversteken. Misschien is hij sterk genoeg om eroverheen te springen. Misschien kent hij een geheim pad naar beneden. Het doet er niet toe, als hij maar weet te ontkomen. Als hij hier weg weet te komen, dan is er nog hoop.

Op een meter of dertig bij me vandaan zie ik Hannu's silhouet op het ravijn afstormen. Hij wordt vlak op de hielen gezeten door de piken. Even ben ik bang dat hij het niet zal redden, want hij kan nergens heen,

maar aangekomen bij de rand van het ravijn springt hij en landt veilig aan de andere kant. Ik kan onmogelijk zo ver springen en de piken ook niet.

Hij is veilig.

Of toch niet. Aan de andere kant van het ravijn staat mijn vader hem op te wachten. Hannu heeft geen enkele kans. De Generaal grijpt de jongen beet en tilt hem zonder moeite van de grond. Hij ziet er indrukwekkend uit, als een raszuivere Mogadoorse held uit het Grote Boek.

Hij aarzelt een moment, bekijkt zijn trofee, rukt dan wat Hannu's hanger moet zijn van zijn nek en stopt hem in zijn jas.

Ik kan onmogelijk het ravijn oversteken. Ik kan enkel toekijken hoe mijn vader zijn zwaard uit de schede trekt. Het metaal van het blad glinstert in het maanlicht voor hij het diep in Hannu's borst steekt en hem dan achteloos op de grond laat vallen. Hij is dood.

Ik hoor Eén gillen in mijn hoofd. Of ben ik dat zelf?

De Generaal kijkt over het ravijn. Eén moment kruisen onze blikken elkaar.

Ik hoor zware voetstappen achter me naderbij komen. Ik weet wat dat betekent, maar ik draai me niet om om hem aan te kijken.

Mijn korte opstand eindigt hier.

'Vaarwel, Adamus,' sist Ivan me toe, terwijl hij met beide handen tegen mijn rug duwt, en ik over de rand van het ravijn val, naar de rotsen en het water ver beneden me.

De zon voelt warm op mijn gezicht, een fijn contrast met de koelte van de oceanbries. Ik leun achterover en doe mijn ogen dicht. Ik draai mijn gezicht naar de zon en geniet van de Californische warmte.

Als ik mijn ogen open, zit Eén naast me op het strand. Ze is zo mooi. Haar blonde haar hangt los en strijkt zacht over haar blote schouders. Dit is heerlijk. Dit is zo'n fantastisch gevoel. Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit zo tevreden heb gevoeld.

Waarom ziet ze er zo verslagen uit?

'Adam,' zegt ze, 'je moet wakker worden.'

'Hoezo, wakker worden?' vraag ik. Ik voel me volstrekt zorgeloos.

Ik pak haar bij haar hand. Eén trekt haar hand niet weg, maar kijkt me met een smekende blik aan.

'Je moet wakker worden,' herhaalt ze.

Plotseling gaat er een rilling door me heen. Op de een of andere manier is mijn lichaam op twee plaatsen tegelijk. Op die andere plek is het nat en koud. Doet alles zeer. Mijn lichaam schuurt over rotsen en wordt door een sterke stroom heen en weer geschud. Ik voel dat sommige van mijn botten zijn gebroken en er schiet een scherpe pijscheut door me heen.

Ik schuif die realiteit weg. Ik probeer me op Californië te concentreren.

'Alsjeblieft, word wakker,' smeekt Eén.

'Maar het is hier zo heerlijk.'

'Als je hier blijft, ga je dood.'

Als ik mijn mond open om iets te zeggen, komt er enkel modderig water uit. Ik hap naar adem, stik bijna, worstel. De stroom is sterk en trekt me naar beneden.

Maar dat slaat nergens op. Ik lig op een strand in Californië. Die pijn is ergens anders, wordt door iemand anders gevoeld. Eén ziet er zo verdrietig en wanhopig uit, dat ik de andere kant op moet kijken.

De zon gaat onder en zakt steeds verder in de oceaan. De lucht is vol oranje en paarse tinten. Straks is het donker, dan kan ik rust nemen.

'Word wakker en vecht,' smeekt Eén. 'Alsjeblieft, Adam.'

Ik weet niet of ik daar de kracht nog voor heb.